
கிருஷ்ண
அர்ஜுனன்
பாலகுமாரன்

கிருஷ்ண அர்ஜுனன்

பாலகுமாரன்

விசா பப்ளிகேஷன்ஸ்
புதிய எண் : 16. வெங்கட் நாராயணா சாலை,
தி. நகர், சென்னை-600 017.

முதற்பதிப்பு : ஜூலை, 1993
இரண்டாம் பதிப்பு : நவம்பர், 1994
மூன்றாம் பதிப்பு : நவம்பர், 2000

விசா பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு

KRISHNA ARUJUNANN
By : BALAKUMARAN
Third Edition : November 2000

Pages : 160
Paper used : 11.6 Cream Wove

விலை : ரூ. 37-00

கிடைக்குமிடம்
திருமகள் நிலையம்
பழைய எண் : 55, புதிய எண் : 16,
வெங்கட் நாராயணா சாலை,
தி. நகர், சென்னை-600 017.
போன் : 4342899, 4327696
Fax : 91—044—4341559

அச்சிட்டோர் :
ஸ்ரீ ராஜேஸ்வரி பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ்
12, கஜபதி தெரு, சென்னை—5

மரியாதைக்குரிய

பாலா அவர்களுக்கு அன்புடன் வேணு எழுதுவது. நலமறிந்தேன். நலமே. இம்முறை நாவல் டைம் தாமதமாய்தான் இங்கு (23 ஆம் தேதி கிடைத்தது.) ஒரு சிறு விஷயத்தை மிக சிறப்பாய் சொல்லி இருக்கிறீர்கள். கடுகு சிறுத்தாலும் காரம் குறையாது. ஒரு சின்ன சந்தேகம் எனக்கு. ''அர்சுனன் காமுகன். ஆனால் ''கிருஷ்ணர் அர்சுனரை ஒழுக்கத்தில் குறைவில்லாதவன்'' என்கிறாரே இது சரியா?

அந்தகரணம், மெல்ல ஒரு அம்பெடுத்து இவை இரண்டையும் போல் இந்நாவலும் அற்புதமாய் அமைந்திருக்கிறது.

வெள்ளிக்கிழமை (அமாவாசை) அன்று நானும் ராஜ்குமாரும் தியான வகுப்பில் சேர்ந்துவிட்டோம். நானும் ராஜ்குமாரும் தியான வகுப்பில் சேர்ந்திருப் பதாய் சுவாமிஜியிடம் சொன்னேன். எங்கே என்று கேட்டார். விபரம் சொன்னேன். வெரிகுட் என்றார். ராஜ்குமார் யார் என்று கேட்டார். எனது நண்பன் என்று சொன்னேன். எனக்கடுத்து ராஜ்குமார் உள்ளே போனபோது ஆர் யூ ராஜ்குமார்? என்று கேட்டு மை ஃபாதர் ப்ளசஸ் சொன்னார். ராஜ்குமாருக்கு மிகுந்த சந்தோஷம்.

தியானத்தின்போது ஒரு அமைதி ஏற்படுவதை அனுபவ பூர்வமாய் உணர்கிறேன். அதற்குக்காரணமான உங்களுக்கு என் நன்றி. வேறு எதுவும் இங்கு சொல்லிக் கொள்ளும்படியான விசேஷம் இல்லை. அக்காக்கள், பாட்டியம்மா, கௌரி, சூரியா ஜெகன் அனைவருக்கும் என் அன்பு.

மிக்க அன்புடன்

வேணுகோபால் திருவண்ணாமலை

என் இனிய பாலா! உங்கள் தொடர் வாசகன்

பலமுறை உங்களை நான் சுவைத்து...

ஒரு சந்தேகம். மனதோர யுத்தம். நீங்கள் யார்?

என் நிழலா! அண்டை வீட்டு அன்பரா.

என் வாழ்வின் பல சம்பவங்கள், சம்பாஷணைகள் வார்த்தை மாறாமல் அப்படியே...

உங்கள் எழுத்தில் ஓ...இதுதான் உங்கள் சூத்திரமா?

''கிருஷ்ண அர்ஜுனன்''

சமீபத்திய நாவல். மன்னிக்கவும் இதிகாசம் தன்னுள் ஒரு பகுதியை, அன்று கம்பனிடம் ''மின்னியது'' போல் உங்களிடம் ஒளிர்கின்றது.

அகம் புறம் கண்ணதாசன் பாட்டில் எளிமையாகி பாமரர்களையும் பாடவைத்தது.

இன்று தாயுமானவர்-சித்தர்-அடியார்கள் வரிசையில் இதிகாசமும் இனிமை-எளிமையாகிறதுஉங்கள் கைகளில்.

ஒவ்வொருவனும் அர்ஜுனன்—தன்னளவில்

ஒவ்வொருவனும் கிருஷ்ணன்—பிறரளவில்

நானும் அர்ஜுனனாய் பலமுறை, இதோ எழுதும் வரை, ஏன் நாளையும் தவிக்கிறேன் தவிப்பேன். என் ''தாய்—தந்தையர்'' தவிப்பில் தரப்பட்டவன் நான். விராட்டி என் உடலை மூடும்வரை விரக்தியும் வேதனையும் தவிப்பும்...

எனக்கும் ஒரு கிருஷ்ணர் நட்பாய்ப் நடமாடும் தெய்வமாய்...மாறுபட்ட அன்பாய்...மாலை நேரத்து மயக்கம் அல்ல. காலை நேரத்துக் கலக்கம்தான்.

பாண்டவர்கள் குழப்பம் எனக்கும்

என் கிருஷ்ணர் எனக்கு யார்?

உங்கள் பேனாவின் உரையாடலை நானும் என் கிருஷ்ணரும் பலமுறை...

நான் அர்ஜுனனாய். அவர் கிருஷ்ணராய்...

எனக்கு என் டைரியை மீண்டும் படிப்பது போல் இருந்தது.

எஸ். குமார்
நகரவை ஆரம்பப்பள்ளி
காளியம்மன் சன்னதி, நாகப்பட்டினம் 611001

கிருஷ்ண அர்ஜுனன்

1

உப்பரிகை விளிம்பில் வந்து நின்றதும் இருட்டில் ஒளிந்திருந்த குளிர்க்காற்று சட்டென்று அவனைத் தாக்கியது; அவன் மேலாடையைக் கலைத்தது. முகமும், மார்பும்; புஜங்களும் கை விரல்களும், வயிறும், இடுப்பும் ஒருமுறை நடுங்கி அடங்கின. உடம்பின் அவஸ்தை தாங்காமல் மனசு அவனை உப்பரிகையினின்று பின்னடையச் சொல்லிற்று. பெரிய மரக் கதவுகளை அழுந்தச் சாத்தி ஒட்டகக் கம்பளியையோ, மான் தோலையோ போர்த்திக் கொள்ளத் தூண்டியது. உடம்பு மனசாலும், மனசு உடம்பாலும் இழுக்கப்படும் விதத்தை அவன் உற்று கவனித்தான், அப்படித்தான் குளிரும். இது குளிர் காலம். குளிரை நொந்து கொள்ளாதே. எதிர்த்து நில்; தாங்கு. இம்சைக்குப் பழகு, வேதனையை உள்வாங்கி அனுபவி. 'இந்தக் குளிருக்கு அஞ்சமாட்டேன்' என்று உரக்கப் பலமுறை சொல். இதில் உபத்திரவம் இல்லை. முதல் அம்புதான் வலிக்கும். அடுத்த அம்பு தைக்கும் போது முதல் அம்பின் வலி மறந்து விடும். 'இரண்டு, மூன்று' என்று தொடர்ந்து அடிவாங்கும் போது எல்லா வலியும் மறந்து, அழித்தவனை அழிக்கும் ஆவேசம் புறப்படும். வலி இல்லாது போகும்.

எதிரியின் அம்பு இந்தக் குளிரும் ஒன்றே. இந்தக் குளிரைத் தாங்கு. அவன், மேலாடையை வீசி எறிந்து விட்டு, குளிரை முரட்டுத்தனமாக ஏற்றான். உடம்பு

நடுங்கியது. உஷ்ணத்திற்கு ஆவேசப்பட்டது. குளிர் அவனைத் தாக்கத் தாக்க அவனுக்குக் கோபம் வந்தது. இருட்டிலிருந்து ஒளிந்திருந்து தாக்கும் குளிரை எதிரியாய் நினைத்து 'எங்கே?' என்று தேடினான். அந்தத் தேடலுக்கு உடனே சிரித்தான்.

கைகளைப் பரபரவென்று தேய்த்துக் கொண்டு உஷ்ணப்படுத்தி கன்னக் கதுப்புகளில் வைத்துக் கொண்டான். நாண் இழுத்து, இழுத்துத் தழும்பேறிய கைகளிலிருந்து பிறந்த உஷ்ணம் அவன் கன்னத்தில் சுகமாக இறங்கியது. உள்ளங்கைகளை வேகமாகத் தேய்த்துக் கொண்ட அசைவினால் உடம்பிலும் உஷ்ணம் பிறந்தது. குளிர் குறைந்தது. அதற்குள் உடம்பும் குளிருக்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்டது. அவன், விறைப்புக்கு தோற்றுப் போனதால் இருட்டிலுள்ள குளிரும் அமைதியானது. சற்றுமுன் அந்தக் குளிரை எதிரியாகக் கருதி இருட்டில் உற்றுப் பார்த்து, தேடியதை நினைத்துக் கொண்டான்; மீண்டும் சிரித்தான்.

எல்லாமே எதிரியாக எனக்கு ஏன் தோன்றுகிறது? இதற்கு என்ன காரணம்? போராடும் ஆசையா? போராடி ஜெயித்து, இந்த உலகத்தில் எல்லாம் என் கட்டளைப்படி நடக்க வேண்டுமென்கிற வெறியா? இயற்கையைக்கூட எதிரியாக நான் நினைக்கத்தொடங்கி விட்டேன். போகிற வழியில் ஒரு மரக்கிளை மறித்தால் குனிந்து போக மனசு இடம் கொடுப்பதில்லை. தாண்டி குதிரையைச் செலுத்த கௌரவம் அனுமதிப்பதில்லை. வெட்டி அதை விலக்கி விட்டுப் போகத்தான் மனசு துடிக்கிறது. கை இடைவாளுக்குப்போய், சட்டென்று மரக்கிளையைத் தறித்து, சர்வ சாதாரணமாய் நடக்கிறது.

'மலையைச் சுற்றிக் கொண்டு பாதை வழியே போனால் சுனையை அடையலாம்' என்று யாராவது வழி சொல்வார்கள்.

'எதற்குச் சுற்றிக் கொண்டு போகவேண்டும். காடுகளூடே ஏறி இறங்கினால் போயிற்று-சுனையை அடையலாம்' என்றுதான் மனசு கணக்குப் போடும். அப்படிப் போவதில் ஒரு பிரியம். முட்புதரை மிதித்து நசுக்கி, வழி மறித்த கொடியை வாளால் அறுத்து விலக்கி, தடை செய்யும் பாறையை நெம்பி உருட்டி, மலை உச்சிக்குச் சென்று ஆழ மூச்சு இழுத்துவிட்டு, நாலு திசை பூமியும் காலின் கீழ் கிடப்பதை கர்வத்துடன் பார்த்து, மதயானை மாதிரி சுனை நோக்கி ஓடுவது கொண்டாட்டமான விஷயம். ஏறும் போதாவது காலால் மிதிப்பதும், வாளால் தறிப்பதும் நடக்கும். சரிவில் இறங்கும்போது அந்தக் கணக்கு கூட வராது. ஓடுகிற வேகத்தில் சகலமும் சிதறும். தடைபடுத்துபவை துண்டு துண்டாகிவிடும். அங்கங்கே முட்செடியும், கொடியும்-உடம்பு கிழித்தாலும் அந்த உடம்புக் கிழியலோடு, கிழிந்து வழியும் ரத்தத்தோடு சுனையில் குதிப்பது பேரானந்தம். 'வலிக்கிறதே, எரிகிறதே' என்று மனசு மயங்காது சுனைக் குளியல்தான் முக்கியம் அந்த பொங்கு புனலில் உடம்பு செலுத்துவதுதான் லட்சியம். அந்த வெறியில் இடர் என்று எதுவும் தோன்றாது. தோன்றாதபோது வலிக்கவும் செய்யாது. அந்த பொங்கு சுனையில் மனிதரோ, மிருகமோ, எவரும் அங்கு போனதேயில்லை 'யாரும் தொட்டுக் கலங்காத சுனை, அற்புத மூலிகைகள் நிறைந்த ஸ்படிக நீர் அது' என்று கேள்விப்பட்டு அதில் முங்கி முங்கி குளித்து பேயாட்டம் ஆடி, போதும் போதும் என்று திளைத்து, அடுத்த வேலைகள் இருக்கின்றனவே என்கிற நினைப்பில் கரையேறும் போது 'இந்த மலையை எப்படிக் கடந்து வந்தோம்?' என்று வியப்பு ஏற்படும் கரையிலுள்ள மரங்களில் உள்ள பழங்களோ, காய்களோ, கிழங்குகளோ முன் பசியாற்றும். குளித்து உண்ட சுகத்தில் லேசாய் கண்கிறங்கியபடி, குதிரையில் அமர்ந்து மலையைச் சுற்றி வீடு திரும்புவது வழக்கம்.

அப்படித் திரும்புகிறபோது உடம்பின் காயங்கள் முணுமுணுக்கும். சிறுசிறு வலிகள் தெரிய வரும். அந்த வலிகளைத் தடவிச் சிரிப்பது சந்தோஷமாய் இருக்கும். புனலில் துளைவதற்காக எத்தனை வலி தாங்கினோம் என்று இறுமாப்பாக இருக்கும். உடம்பின் தோல் கிழிந்ததும் ஒரு வலி, புனலில் துளைந்ததும் ஒரு வலி. துளைந்து அலுத்து வீடு திரும்புவதும் ஒரு வலி என்று வாழ்வு முழுவதுமே வலியாய், வலிப்பதே இயல்பாய், வலியோடு இருப்பதே வாழ்வாய் புரிய வரும். வலியின் அளவுதான் அவ்வப்போது வித்தியாசப்படும்.

இங்கேயும் அளவு மாறிவிட்டது. உப்பரிகை தொட்டபோது உண்டான குளிர் இப்போது இல்லை. இப்போதும் குளிர்கிறது. இருப்பினும், கதவு திறந்ததும் அந்த வெட்டவெளி தாக்கிய குளிர் இப்போது இல்லை. உடம்பில் எதிர்ப்பு சக்தி அதிகமாகிவிட்டது. குளிரைத் தாங்க உடம்பு மடமடவென்று கற்றுக் கொண்டு விட்டது. குளிரோடு பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு விட்டது. இனி அதிகம் குளிராது. ஒரு கணத்தில் குளிரோ குளிரால் ஏற்படும் வலியோ தெரியாது போகலாம்.

பழக்கம்தான் காரணம். பழக்கத்திற்கு உட்பட மறுக்கின்ற மனசை வளைத்து, வலிந்து பழக்கத்திற்கு உட்படு என்கிற திண்மைதான் காரணம். பழக்கப்பட்ட உடம்பு குளிருக்கோ, வலிக்கோ மரத்துப் போகும் புனல் குளியலும் அப்படித்தான். முதல் முறை குளித்தது போல் மறுமுறை அமையாது. ஒரு மாற்று குறைவுதான். இந்தப் புனல் முழுவதும் என்னுடையது. நான் குளிப்பதற்கு என்று நீராடக் கரையேறியபோது அந்தப் புனலை ஒருமுறை நன்றியோடும், சிரிப்போடும் பார்க்கத் தோன்றிற்று மறுபடி புனலுக்குள் குளிக்கப் போனாலும், போகும் போதே முதல் குளியல் ஞாபகம் வந்து இரண்டாம் குளியலை நிதானப்படுத்தும். ஒரு இடை

வெளி அவசியம். நான் இப்போது ஒரு இடைவெளி கருதிதான் இங்கு இந்த உப்பரிகையில் வந்திருக்கிறேனோ, புனலில் குளித்த பிறகு கரையேறி தலை துவட்டுவதுபோல் குளிரால் என்னைத் துடைத்துக் கொள்கிறேனோ...''

அந்த இளைஞன் அர்ஜுனன், குந்தியின் மைந்தன் தன் உடம்பை தானே தடவிக் கொண்டான். 'இந்த உடம்பெல்லாம் தன் மனைவி சுபத்திரையின் உடம்பு பட்ட இடம்' என்று நினைத்துக் கொண்டான். உப்பரிகைக்குக் கீழே 'இந்திரப்ரஸ்தம்' என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த அழகிய நகரில் அரண்மனைக் காவலாளிகள் தீவட்டிகளோடு அலைந்து, நகரத்தின் காவலாளிகளுக்கு உரக்கக் குரல் கொடுத்து, தாங்கள் விழிப்பைச் சொல்லி அவர்கள் விழித்திருக்கிறார்களா என்று சோதித்துக் கொண்டார்கள். தீப்பந்த வெளிச்சம் அருகே வர அர்ஜுனன் உப்பரிகையினின்று பார்ப்பதை கவனித்தாலும் கவனிப்பார்கள். 'அர்ஜுனன் ஏன் நிற்கிறான்?' என்று பதறினாலும் பதறுவார்கள். 'ஏதும் உத்தரவு உண்டா?' என்று எதிர்பார்ப்பது போல் அங்கேயே நிற்பார்கள். அர்ஜுனன், அவர்களைப் பதட்டமடையச் செய்யாதிருக்க, மெல்ல உப்பரிகையினின்று பின் வாங்கினான். பெரிய மரக்கதவுகள் திறந்து உள்ளே போய் மறுபடி மூடினான். அந்த அறையில் உள்ள பெரிய கட்டிலில் சுபத்திரை ஒருக்களித்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு குத்து விளக்கின் ஒளி அவள் உடம்பைப் போர்த்தியிருந்தது.

சுபத்திரை கூடப் புனல்தான். அணுக முடியாத, இதுவரை யாரும் குளித்தே இராத புனல். அற்புதமான மூலிகைகள் நிறைந்த ஸ்படிகம் போன்ற புனல். அர்ஜுனன் மலையேறி, ஆவேசமாய் மலை இறங்கி துளைந்து துளைந்து நீராடிய புனல். அவன் கலக்கிக் குளித்த புனல்.

சுபத்திரை கலைந்திருந்தாள். களைத்திருந்தாள். அர்ஜுனன் உற்றுப் பார்ப்பது அவள் உள் மனசுக்குத் தெரிந்ததுபோலும். அவளை விட்டு அகன்று உப்பரிகை போய்விட்டு வந்தது அவளுக்குத் தெரியாது போலும். அருகிலேயே இருக்கிறான் என்ற எண்ணத்தில் பஞ்சணையில் கை துழாவிற்று திசை தெரியாது படுக்கையின் திண்டில் கால் பரவிற்று. அதை அர்ஜுனன் என்று இறுக்கிக் கொண்டது. அவள் அசைவுகளைக் கண்ட அர்ஜுனன் சிரித்தான். ஆனந்தப்பட்டான்.

அவள், 'அத்வைத நிலையில் இருக்கிறாள்' என்று நினைத்துக் கொண்டான். 'எல்லாமே அர்ஜுனன் என்ற மயக்க நிலையிலிருக்கிறாள்' என்பதாய் யோசித்தான். ஒரு சாளரக்கதவு திறந்து வெளியே இருக்கும் குளிர் காற்றை உள்ளே அனுமதிக்க, அந்தக் குளிர் காற்று உள்ளே பாய்ந்து, தரைமீது குதித்து அவள்மீது பாய்ந்து புரள, கொஞ்சம் நடுங்கி அக்குளிர் காற்றையும் அர்ஜுனன் என்று நினைப்பாளோ, 'பல்குணா, பல்குணா' என்று தழுவுவாளோ? கற்புள்ள நங்கையருக்கு கணவனே குளிர். கணவனே உஷ்ணம். கணவனே உயிர். கணவனே உடல்.

''சுபத்திரை, சுபத்திரை நான் உன்னை நேசிக்கிறேனடீ...'' மெல்ல அவள் அருகில் அமர்ந்து, அவள் கார் குழலைக் கோதி விட்டான். கன்னங்களை வருடினான். உதட்டில் விரல் வைத்து மீட்டினான். கழுத்துப் பிடரியைத் தடவிவிட்டான். முதுகிலும், தோள்களிலும் உள்ளங்கையால் வருடி சுகப்படுத்தினான். சுபத்திரை, புருஷன் தொடுகிறான் என்று உணர்ந்து, சிணுங்கி அரை மயக்கத்தில் அவனை அணைத்துக்கொள்ள கைகள் விரித்தாள், அர்ஜுனன் மறுபடியும் புனலில் குளிக்க ஆசைப்பட்டான்.

மறுமுறை குளிக்கும்பொழுது முதல் குளியல் ஞாபகம் வந்தது. முதல் குளியல் நினைவு வரும்போது அதற்காய்

மலையேறியதும், உச்சியில் நின்று மூச்சிழுத்து புனலை உற்றுப் பார்த்ததும், அது என்னுடையது என்று ஆவேசமாய் ஓடியதும் நினைவுக்கு வந்தன. குளித்ததும் சுகம், இப்போது குளிப்பதும் சுகம். குளிக்க பிசாசாய் பறந்ததும் சுகம் எல்லாமும் போராட்டம். இதோ. இவளை இறுகத் தழுவி இன்பம் துய்ப்பதுகூட ஒருவகை யுத்தம். மிகப் பெரிய முரட்டுத்தனம். .விரும்பி விரும்பி மனசு அலையும் வன்முறை வாழ்வின் எல்லா அனுபவமும் வன்முறையாகத்தான் இருக்கிறது. தபஸ்கூட வன்முறையாய்த்தான் தெரிகிறது உடம்பு உண்பதும் வன்முறை உடம்பு உண்ணாதிருப்பது வன்முறை. உடலும் வன்முறை. தனித்து தவமிருத்தலும் வன்முறை, குடிமக்களுடன் அரசனாய் வாழ்ந்திருப்பதும் வன்முறை ஏகாந்தமாய் காடுகளில் அலைவதும் வன்முறை.

ஆழ யோசித்துப் பார்த்தால் இந்த உலகத்தின் ஆதாரம் வன்முறைதான். இடைவிடாத யுத்தம்தான். யுத்தம் செய்யாது ஒரு உயிரும் இங்கு இல்லை. எதிர்ப்பு காட்டாத பிராணி எதுவுமில்லை. அமைதியும், வன்முறையும் ஒன்றையொன்று பற்றியிருக்கின்றன. ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்றன. நத்தையின் உடம்பு அமைதியெனில் அதன் கூடு வன்முறை. மரவட்டையின் நகர்வு அமைதியெனில் அதன் சுருளல் வன்முறை. பூக்கள் மரத்தின் அமைதியெனில் பாறையையும் துளைத்துப் போகும் அதன் வேர்கள் வன்முறை. அமைதி பூக்க வன்முறை அவசியமாகிறது வன்முறையால் அமைதி பூக்கிறது. நிரந்தரமான அமைதியோ, நிரந்தரமான வன்முறையோ இவ்வுலகில் இல்லை. நத்தையின் உடம்பும், கூடும் ஒன்றாவதுபோல், ஒரே விஷயமென்பது போல் இங்கு வன்முறையும் அமைதியும் ஒரே விஷயம். ஒன்றையொன்று சார்ந்த விஷயம். இதைப் பிரிக்க இயலாது. பிரித்தால் நத்தை செத்துப்போகும். இவ்வுலகமும் அவ்வாறே.

மனைவியோடு கூடிய வன்முறைக்குப் பிறகு அர்ஜுனனுக்குள் ஒரு அமைதி வந்தது புனலில் குளித்து தலை துவட்டுவதில் ஒரு கிறக்கம் வந்தது. சுபத்திரையை அடைய ஒரு வன்முறை தேவையாக இருந்தது அந்த வன்முறைக்கு முன்னர் ஒரு அமைதி வேண்டியிருந்தது. அந்த அமைதியிலிருந்துதான் ஒரு வன்முறை தோன்று கிறது.

அது தீர்த்த யாத்திரை காலம். விரதமிருந்து துறவுக்கான உடைகள் பூண்டு அரசவை விட்டு, அரண்மனை விட்டு வில்லும், அம்பும் வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு வன்முறை இல்லையென்று உறுதி பூண்டு தனியே, ஏகாந்தியாய் நதிகளைத் தேடியும், புண்ணிய தலங்கள் தேடியும் போன காலம் அமைதியான காவிரிக் கரையில்தான் சுபத்திரை பற்றி நினைவு வந்தது. காவிரி பாயும் சுந்தக பூமியில் நடக்கும்போது தான் தனக்கு சுபத்திரை மனைவியாகக் கிடைக்க வேண்டுமே என்கிற ஆசை எழுந்தது. கடலும் கடலும் கூடுகிற குமரிமுனையில்தான் அவளை அடைந்தே ஆக வேண்டுமென்கிற வெறி வந்தது. ஒரு பக்கம் கடல், பெண்ணின் சிரிப்பாய் கலகலவென்று நகைப்பாய், சுருள் சுருள் அலைகளாய் புரண்டு கொண்டிருக்க, எதிர்பக்க கடல் ஆவேசமாய் அடித்து ஆணாய்ப் புரண்டுகொண்டிருந்தது. முனையில் இரண்டும் கலந்து கைகோர்த்து எகிறி நுரை கொப்பளிக்கப் பரவிக் கிடந்தன. அங்கே தான் பல்வேறு வர்ணங்களில் மணல்கள் இருந்தன. அங்கே சங்கமம் பார்த்த சந்தோஷம்தான் வடக்கே திரும்ப வைத்தது. துவாரகை எங்கே என்று கடல் ஓரமாகவே ஓடி, ஓடி வரவழைத்தது. துவாரகையின் விளிம்பு அடைந்ததும் உள்ளே போகத் தயக்கமாய் இருந்தது. எதற்கு பேராசை... சுபத்திரை வேண்டாமென்று திரும்பி விடலாமா' என்று உள்ளே சிறிது ஆட்டம் கண்டது. நண்பனின் தங்கையை நேசிப்பது சரியா, இது நம்பிக்கை

துரோகமில்லையா? இதை வெளிப்படுத்த- நட்பு முறிந்தால் என்ன ஆவது? நட்பு முக்கியமா? நங்கை முக்கியமா? என்கிற கேள்வி எழுந்தது. ஆழ்ந்து யோசிக்க நட்பு முக்கியம் நங்கையும் முக்கியம் என்ற பதில் கிடைத்தது. நண்பனின் தங்கையை விரும்புகின்றோமென்று நண்பனிடம் சொல்வதுதான் முறை என்கிற எண்ணம் வந்தது.

ஆனால், நண்பனைப் பார்க்க துவாரகைக்குள் போக வேண்டும், உள்ளே போய் தன்னை அர்ஜுனன் என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும். அங்கே ராஜமரியாதையுடன் வரவேற்பு தரப்படும். வந்து பார்த்தாகிவிட்டதல்லவா... சிறிது நாள் இருந்து சீராடி விட்டாயல்லவா... அர்ஜுனா நீ உன் ஊருக்கு கிளம்பு என்று திருப்பி விடுவார்கள். அர்ஜுனன் வந்தால் துவாரகையின் தலைவர் பலராமன் கொஞ்சம் கண்காணிப்பாகவே இருப்பார். உபசரிக்க என்று ஆட்கள் அதிகம் போட்டு அவன் அசைவைக் கவனித்துக் கொண்டேயிருப்பார்.

ஊர் முழுக்க அர்ஜுனனுக்கு சுற்றிக்காட்டு... நமது கன்னிமாடம் தவிர', என்று கட்டளையிடுவார் யாதவர்கள் தங்கள் குலப்பெருமையை கறவைகள்மீதும், பெண்கள்மீதும் அதிகமாக வைத்திருந்தார்கள், கறவைகளைக் கவர்கிறவனையும், கன்னியைத் தொடுகிறவர்களையும் வெறுமே விடமாட்டார்கள். கடைசிவரை சுபத்திரை இருக்கிற கன்னிமாடத்தைக்கூட கண்ணால் பார்க்க முடியாது.

அண்ணா தருமரை அனுப்பி பலராமனிடம் சுபத்திரையைப் பெண் கேட்கச் சொல்லலாம்

''அர்ஜுனனுக்கா என் தங்கை சுபத்திரையையாகேட்கிறீர்கள்? நீங்கள் க்ஷத்ரியர்கள், சுபத்திரை யாதவ குலப் பெண் உங்கள் முரட்டுத்தனம் எங்கள் குலப்பெண்களுக்கு ஒவ்வாது. மேலும் அர்ஜுனன் முன்கோபி உணர்ச்சி வசப்படுகிறவன். காமி, பெண்களின் பின்னால் திரிகிற

வன். தான் அழகன் என்ற இறுமாப்பு கொண்டவன். சுபத்திரை அவனுக்கு ஏற்றவளல்லவே... நல்ல க்ஷத்ரிய குலப்பெண்ணாகப் பார்க்கலாமே. இதையும் தவிர அர்ஜுனனும், என் தம்பி கிருஷ்ணனும் உயிருக்குயிரான நண்பர்கள். நட்பை உறவாக்கிக்கொள்வதில் சங்கடங்கள் நேரும். நட்பின் உரிமையில் ஏதாவது செய்தால் உறவின் முறைமை அதற்கு இடம் கொடாது. உறவின் முறைமையை முன் வைத்துப் பார்த்தால் நட்பு வளப்படாது நண்பர்கள், நண்பர்களாகவே இருக்கட்டுமே, உறவு எதற்கு?''

பலராமன் மறுத்துவிடக்கூடும், அர்ஜுனன் துவாரகையின் எல்லையிலிருக்கும் ரைவ பர்வதம் என்ற மலையின் சரிவில் உலவி என்ன செய்வது என்று அறியாமல் தவித்தான்.

பேசாது சுபத்திரையைக் கடத்திக் கொண்டு போய் விடலாமா? கடத்திக் கொண்டு போய் கடிமணம் புரிந்து கொள்ளலாமா? பீமனிடம் மட்டும் ரகசியமாக தன் மனசைச் சொல்லி, மாறு வேடம் பூண்டு துவாரகைக்குள் பீமனோடு புகுந்து, கன்னி மாடத்தை நோக்கி இரவோடு இரவாய் சுபத்திரையைக் களவாடிப் போகலாமா... நான் தொட்ட பெண்ணை இனி யார் தொடுவார் என்று கொக்கரிக்கலாமா... எதிர்த்து வரும் பலராமரையும், கிருஷ்ணரையும் காண்டீபத்தில் நாண் பூட்டி அதிரச் செய்து சரமாரியாய் அம்பு எய்து...

சே... கிருஷ்ணன் மீது எப்படி அம்பு எய்வது? நண்பனுக்கெதிரே எப்படி போர் தொடுப்பது தோழமையும், அன்பும், எது கேட்டாலும் கொடுக்கும் பண்பும் கொண்ட அந்த சியாமள வர்ண கண்ணன் மீது எப்படி போர் தொடுப்பது? அப்படி போர் என்று வந்தால் பலராமனை தோற்கடிக்க முடியும். புறங்காட்டச் செய்ய முடியும். கண்ணனைச் சமாளிக்க முடியுமா? கம்சனை

அடித்து வீழ்த்தியவனை, மாயத் திறனோடு யுத்தம் புரிபவனை என் அம்புகள் தடுத்து நிறுத்துமா?

அவனோடு எப்படி யுத்தம் செய்வது. அவன் சிரித்தால் நான் சோர்ந்து போவேன் அவன் பேசினால் நான் பதட்டமாவேன். அவன் பண்பு கெட்டவ்னே என்று சீறினால் நான் பரிதவித்துப் போவேன். 'என் மீதே அம்பு தொடுக்கிறாயா... இதுதான் உன் நட்பா?' என்று வினவினால் வெட்கம் கொண்டு தரையில் அமர்வேன்.

களவாடல் முடியாது. கன்னிகையை தானமாகத் தருவது நடக்காது. பிறகு என்ன செய்ய? இப்படித் துறவியாகவே இருந்து விடலாமா... இல்லை, இல்லை... எனக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிடும். 'சுபத்திரை சுபத்திரை என்று பித்தாகி இந்திரப்பிரஸ்தம் எங்கிருக்கிறது என்று கூடத் தெரியாமல் அலைய நேரிடும். நானில்லையெனில் பீமனில்லை. பீமனில்லையெனில் தருமனில்லை. தர்மர், பீமன், அர்ஜுனன் இல்லையெனில் நகுல சகாதேவன் இல்லை. ஐந்து சகோதரர்கள் இல்லையெனில் அம்மா இல்லை. அம்மா குந்திதேவி இதுவரை பட்ட அத்தனை கஷ்டங்களும் வீண். அர்ஜுனன் என்கிற பிள்ளையால் அவன் நெஞ்சில் தோன்றிய காமத்தால் அக்குடும்பம் அழியும். ஊர் சிரிக்கும். பரத கண்டம் முழுவதும் பாண்டவர்கள் அர்ஜுனன் காமத்தால் அழிந்த கதை பேசப்படும். கௌரவர்களுக்குக் கொண்டாட்டமாகப் போகும். அவர்களின் கொடுமை இன்னும் பரவும். அடக்க ஆளில்லாத க்ஷத்ரிய குலம் அலைபாயும். அவன் அடித்து இவன, இவன் அடித்து அவன் என்று வன்முறை இந்த பரத கண்டத்தை சூறையாடும். நான் துறவியாகி, சுபத்திரை பித்து பிடித்து அலைவதைவிட நான் அழிந்து என் குடும்பம் அழிவதைவிட சுபத்திரையை அடைவது எப்படி என்று யோசிக்க வேண்டும்.

நான் தீர்த்தயாத்திரை போன பலனைப் பார். எல்லா நதிகளிலும் நீராடிவிட்டு வந்த புண்ணியத்தைப் பார்.

ஏகாந்தியாய் திரிந்ததன் விளைவைப் பார். ரைவ பர்வத்திற்குக் கீழ் எனக்கு நானே பைத்தியம் போல் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். அர்ஜுனன் நொந்தான் அயர்ந்தான். அயர்ச்சியில் கிருஷ்ணா என்றான். சுபத்திரையைக் கொஞ்சம் மறந்து கிருஷ்ணனைப் பற்றிப் யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

கிருஷ்ணனைக் 'கடவுள்' என்று அம்மா சொல்கிறாள். 'தர்மத்தைக் காக்க வந்த தலைவன்' என்று அண்ணா யுதிஷ்டிரர் சொல்கிறார். 'அதிசயமான பிறவி' என்று பீமன் சொல்கிறான். 'சகலமும் தெரிந்த ஞானி நமக்காய் அரச வேடம் பூண்டுள்ளார்' என்று நகுலன் சொல்கிறான். சகதேவன் ஒன்றுமே சொல்வதில்லை. கிருஷ்ணனை 'அது' என்கிறான்.

''அது வந்திருக்கிறதோ விருந்துக்கு, அமரச் சொல் நான் என் வேலைகளை முடித்துவிட்டு அதை வந்து பார்க்கிறேன்'' என்று அலட்சியமாய் பேசுகிறான். அர்ஜுனனுக்கு அது அலட்சியமாய் இல்லை ஆரத் தழுவிக் கொள்ளும் உபசரிப்பில் கிருஷ்ணனும், சகதேவனும் மெய்மறந்து போகிறார்கள்.

சகதேவனுக்கென்று தனியாக ஒரு புன்முறுவல்.

சகதேவனுக்கென்று தனியாக ஒரு ஆசீர்வாதம் என்ன பேசி முடித்தாலும் சகதேவனை கடைசியாக ஒரு பார்வை பிறர் அறியாவண்ணம் கிருஷ்ணனால் சகதேவனுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. சகதேவன் அபிப்பிராயம் கேட்காமல் கிருஷ்ணன் எந்தக் கேள்வியையும் முடிப்பதில்லை.

ஒரு வேளை சகதேவனுக்கு கிருஷ்ணன் கடவுளோ? அதனால்தான் அது என்று பிரம்மாண்டமாய் குறிப்பிடுகிறானோ. மிக்க மரியாதையுடன் விலகி நிற்கிறானோ ஆனால், தனக்கு அப்படியில்லையே. கண்ணனோடு தோள் உரச குதிரைகள் ஓட்டுவதும், ஒரே தேரில் புஜம்

பற்றிப் போவதும், விளையாட்டுப் பயிற்சிகளில் மூச்சு முட்ட மோதிக் கொள்வதும் நிகழ்ந்திருக்கிறதே, கடவுள் என்பவரோடு மூச்சுமுட்ட போரிட முடியுமோ.

'அர்ஜுனா ஒரு பந்தயம். இடுப்பில் வைத்திருக்கும் என் வலக்கை வளைவூடே உன் அம்பு போய் அந்த மரத்தின் உச்சியிலிருக்கிற கனியை சேதாரமில்லாமல் பறித்து என் காலடியில் அப்பழத்தைப் போட்டு மறுபடியும் என் கை வழியே உன் அம்பு வரவேண்டும். முடியுமோ உன்னால்?'' கிருஷ்ணன் கண்சிமிட்டுவான். அர்ஜுனன் அதற்கான அம்பு தேர்ந்தெடுத்து, அந்த அளவுக்காய் வில் வளைத்து பாணம் விட்டு பழம் கொய்து காலடியில் அனுப்பி திரும்பி கைவளைவு வழியே வந்த பாணத்தை சட்டென்று பறித்து நிறுத்துவான்.

இப்படி இதற்குமுன் எய்ததில்லையே, தர்மர் வியப்பார்; எவரும் கேட்டதில்லை. அர்ஜுனன் சொல்வான்.

''இப்படி எய்ய வேண்டுமென்று உனக்கு எப்படி தோன்றியது?''

கிருஷ்ணனைக் கேட்பார்.

''என் அர்ஜுனனுக்கு எல்லாம் முடியும், இது செய் அது செய் என்று அவனை ஊக்கப்படுத்திக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.''

கிருஷ்ணன் வாஞ்சையுடன், அர்ஜுனன் கைகளைப் பிடித்துக் கொள்வான். அப்போதுதான் புரிந்தது. எதையும் செய்ய அர்ஜுனனுக்குத் தெரியும். எதை எப்போது செய்வதென்று கிருஷ்ணனுக்குத்தான் தெரியும்.

சுபத்ரை வேண்டுமென்ற ஆசைதான் அர்ஜுனனுக்கு வரும். அவளை, எப்படி, எப்போது அடைவது என்பது கிருஷ்ணனுக்குத்தான் தெரியும்.

''கிருஷ்ணா, என் ஸ்நேக ராஜனே, சகலமும் அறிந்த சாந்தனே, எனக்கு உதவி செய். ஆசை வாய்ப்பட்டு

அலைகிறேன். என்னை அமைதிப்படுத்து. உன் தங்கை சுபத்திரையை நேசிக்கிறேன். அவளை எனக்குத் திருமணம் செய்து கொடு. எவரும் குளிக்காத புனல் எங்கோ இருக்கிறதென்று சொன்னால் அதை விழைவது என் இயல்பு. விழைந்தேன். பொங்கும் புனலையும் கண்டேன். குளித்து என்னைக் குளுமையாக்கிக்கொள்ள வேண்டும் கண்ணா. எனக்கு உதவி செய். மலைச் சரிவிலிறங்கி ஓடும் மதயானை போல் என் உள்ளம் அவளை நோக்கி ஓடுகிறது. அவளுக்கு என்றென்றும் நல்ல காதலனாய் இருப்பேன். காண்டீபம் கொணர்ந்து, யாதவ குலத்தை துரத்தி உன் தங்கையைக் கவர என்னால் முடியும். உன்னை எப்படி துரத்துவது? என்னுள்ளே எப் பொழுதும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிற உன்னை எப்படித் துரத்துவது? உன் அன்பையே ருசித்துக் கொண்டிருந்த நான் உன் கோபத்திற்கு ஆளாவேனோ? என்று பயப்படு றேன் நீ என்னை வெறுத்துவிடக் கூடாதென்று அஞ்சு கிறேன்.

கிருஷ்ணா, உன்னைக் 'கடவுள்' என்று சொல்கிறார் கள். நீ கடவுளா. எனக்குத் தெரியவில்லை. உன்னை 'தர்மத்தின் தலைவன்' என்று சொல்கிறார்கள். நான் இப் போது யோசிப்பது தர்மமா? எனக்குப் புரியவில்லை. உன்னை 'அதிசயப் பிறவி' என்று பீமன் சொல்கிறான். எனக்கு இத்தனை அண்மையிலிருக்கிறாயே நீ எப்படி அதிசயமாவாய்? எனக்கு விளங்கவில்லை. 'எல்லாம் தெரிந்த ஞானி' என்று சொல்கிறார்கள்... 'ஞானியான நீ கர்மியான என்னை ஏன் ஸ்நேகம் கொண்டாய்?'' என்று கேள்வி வருகிறது.

உன்னை 'அது' என்கிறான் சகதேவன். நீ எது? எல் லாம் கடந்த, எல்லாமுமாய் இருக்கின்ற, எந்தச் சலன மில்லாத, எந்த மாயையிலும் சிக்காத அதுவா நீ. நீ அதுவானால் நான் 'இது' வேண்டுமென்று எப்படிக் கேட் பது. நான், நீ, அவன், அவள் என்று எப்படி பிரிப்பது.

கிருஷ்ணா எனக்கு நீ 'அது' இல்லை. எல்லாம் அறிந்த ஞானியில்லை. அதிசய பிறவியில்லை. என்னிலும் மேலான தர்மத் தலைவனில்லை எல்லோரும் வணங்கும் கடவுளில்லை. நீ எனக்கு ஸ்நேகன், என் ஆருயிர் தோழன். என் விருப்பு வெறுப்புகளில் கலந்து, என் நலனையும் உன் நலனாய் யோசிக்கும் நண்பன். பூமிநாதா, என் ஸ்வாமி நாதா, வேணுகான தேவனே-இச்சையைத் தீர்க்கும் ஒரே வழி இச்சித்தத்தை அடைவது அல்லவா. நான் இச்சித்தது எதுவாயிலும் அதை அடையச் செய்து என் இச்சையைத் தீர்ப்பாய். இந்த இச்சை தீராமல் என் கை காண்டீபம் தூக்குமோ... என் கரம்; சரம் தொடுக்குமோ... என்னால் போர் செய்ய முடியுமோ... போரில்லாத அர்ஜுனன் உண்டோ...அர்ஜுனன் அழிய நீவிடுவாயோ...கிருஷ்ணா, என் ஸ்நேகனே இந்த வைர பர்வத்தின் அடியில் உனக்‌காய் தவிக்கிறேன். எனக்கு உதவி செய். என் உயிர்த் தோழனே, என்னைக் காப்பாற்று.

அர்ஜுனனுக்குள்ளே ஓலம் பொங்கியது. அவன் உள்ளே ஒடுங்கி அமர்ந்தான் இடைவிடாது கிருஷ்ணனை தியானித்தான்.

அங்கே வெகு தொலைவில் துவாரகையில் கிருஷ்ணன் எந்தக் காரணமுமின்றி சிரித்தான்.

2

ஆச்சார்யர் துரோணர் சொல்லிக் கொடுத்த வித்தை இது. புலன்களின் தாபம் மறந்து மனசை ஒரு முகப்படுத்தி உள்ளுக்குள்ளே உரக்க குரலெடுத்து, எவரின் வரவை வேண்டி விழைகிறோமோ அவரை அழைத்தால் அழைக்கப்பட்டவர் உள்ளுக்குள்ளே சிலிர்ப்பெடுத்து யாரோ அழைக்கிறார்கள் என்று நினைப்பெடுத்து

அழைத்தவரைத் தேடி வரக்கூடும். அழைத்தவருக்கும், அழைக்கப் பட்டவருக்கும் இடையேயுள்ள இறுக்கம் முக்கியம்.

துவாரகையை விட்டு கிருஷ்ணன் வெளியே வந்தான். இரட்டை குதிரை பூட்டிய தேரில் ஏறிக் கொண்டு, மேலாடை பறக்க ரைவ பர்வதம் நோக்கி குதிரையைச் செலுத்தினான். ''பின்னால் படைகளை தொடர்ந்து வரச் செய்யட்டுமா?'' யாதவ படை தளபதி கேட்டார்.

''வேண்டாம்...''

''ரகசியமான வேலையா? நான் மட்டும் துணைக்கு வரட்டுமா?''

''தேவையில்லை.''

''சற்று விலகி காவலாக வருகிறேனே...''

''அவசியமில்லை தளபதி. எங்கும் எந்த ஆபத்தும் இல்லை. என்னை யாரோ விரும்பி அழைக்கிறார்கள். யாரென்று பார்த்துவரப் போகிறேன்.''

குதிரைகள் கோட்டைக் கதவு தாண்டி, துவாரகை நகரைத் தாண்டி துரிதமாய் ரைவபர்வதம் நோக்கிப் போயின. வெகு சீக்கிரத்தில் அர்ஜுனன் கண்மூடி யிருக்கும் இடம் நோக்கி வந்தன.

அழகன்; கம்பீரன்; தாமிரச்சிலைபோல உறுதியான உடலை உடையவன், விரதமேற்று மெலிந்திருந்தாலும் உடம்பின் வன்மை கூடியிருக்கிறது. அங்கங்கே தியானத்தில் ஆழ்ந்து, விழியின் ஓரங்கள் கூர்மையாகி மேல் நோக்கித் திரும்பியிருக்கின்றன. அவன் இறுக்காமலேயே உதடு இறுகியிருக்கிறது. காதுகள் தலையை ஒட்டி யிராமல் அகன்றிருக்கின்றன. முகவாயின் பலம் கூடி யிருக்கிறது. நெற்றியின் கோடுகள் ஆழ்ந்து உள்ளிரங்கும் பயிற்சியைக் காட்டுகின்றன. சிகை மெல்லியதாய் நீண்டு வழிந்து நுனியில் சுருண்டிருக்கின்றன. ரோமத்தின்

அட்டர்த்தியில் இவன் பௌருஷத்தின் கனம் தெரிகிறது. மூக்கு கூர்மையாகி, மூக்கு மடல்கள் விடைத்திருக்கின்றன. லயம் தவறாத மூச்சுப் பயிற்சியை அவை காட்டுகின்றன. அளவான, கண்கள் சரிந்த தோள்கள், அகலமான மார்படம். குறுகிய இடுப்பு, குழிந்த வயிறு நீண்ட தொடைகள், உருண்டையான மூட்டுகள். உறுதியான முழங்கால். அகன்ற பாதம், நீண்ட விரல்கள் எல்லாம் சரியாக இருக்கின்றன. ஆனால், உடம்பு சுற்றி நீலவர்ணம் மின்னுகிறது. நீலத்திற்குக் கீழே வெண்சிகப்பு வட்டம் ஒளிர்கிறது. நீலம் துக்கம், வெளிர் சிகப்பு காமம். என் நண்பன் அர்ஜுனன் காமத்தால் துக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

''இவன் காமத்திற்கு யார் காரணம்?'' அர்ஜுனனின் ஹிருதயம் துளைத்து நோக்க அந்த மனசின் கிருஷ்ண உச்சரிப்புக்குக் கீழே சுபத்திரை தெரிந்தாள்.

''எனக்கு சம்மதம் அர்ஜுனா. வலுவும், வெல்ல முடியாத வீரமும், விவேகமும், செயற்கரியவற்றை செய்து முடிக்கும் ஆற்றலும் உடைய உன்னை என் தங்கைக்கு மணம் முடிக்க எனக்கு முற்றிலும் சம்மதம். விவேகமுள்ள வீரர்களை எல்லாப் பெண்களும் விரும்புவார்கள், சுபத்திரை உன்னை விரும்புவாள் என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை. ஆனால் என்றோ ஒருநாள் அரசவையில் சுபத்திரையைப் பார்த்துவிட்டு, இப்படி ஏங்குகிறாயே, இந்த ஏக்கத்தைப் பரீட்சித்துப் பார்க்க வேண்டும். இது காதலா... கவர்ச்சியா என்பதைச் சோதிக்க வேண்டும். உறவாக்கிக் கொள்வதில் எனக்கு விருப்பம் நண்பனே. நீ எனக்கு வேண்டும். உன் வில் எனக்கு வேண்டும். நான் சுட்டிக் காட்டும் இடத்தில் உன் காண்டீபம் வளைந்து சரம் பொழிய வேண்டும். இந்த பூமியை க்ஷத்ரியர் சுகிக்கிறார்கள். இந்த பூமி எல்லோருக்கும் பொது. எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கவே படைக்கப்பட்ட விஷயம்.

இந்த பூமியில் தர்மத்திற்கே முன்னிலை. தர்மத்தின் பொருட்டே நட்பும் பகையும். தர்மத்தைக் காக்கவே அமைதியும், வன்முறையும். தர்மம் எல்லோருக்கும் பொது நான் தர்மத்தின் தலைவனல்ல. நான் வேறு, தர்மம் வேறல்ல. நானே தர்மம். தர்மத்தைக் காக்க தர்மம் அதர்மமும் செய்யும். அந்த அதர்மமும் தர்மம். வலுவுள்ளவன் தர்மம் காப்பான். க்ஷத்ரியன் திமிராய் மாறினால் இன்னொரு க்ஷத்ரியன் அவன் திமிரை அழிப்பான். அதர்மம் வளர்வது தர்மத்தின் சிறப்பை வலியுறுத்தவே. வெயிலில்லாமல் நிழலருமை எப்படித் தெரியும். எங்கும் குளுமை இருப்பின் நிழலுக்கு என்ன பெருமை. அர்ஜுனா, குந்தியின் மைந்தனே, கண்ணைத் திற, எழுந்து நில்.''

கண்ணன் தன் மனதை அர்ஜுனன்மீது செலுத்த அர்ஜுனன் மெல்லக் கண் திறந்தான். எதிரே கண்ணன் சிரிப்போடு நிற்பதைப் பார்த்தான்.

''கண்ணா'' உரத்த குரலோடு வாடைக் காற்று மழையைத் தழுவிக்கொள்வதுபோலப் பாய்ந்த வந்து கண்ணனை இறுகத் தழுவினான்.

''என்ன இது அர்ஜுனா, இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய். விரதமெடுத்து தீர்த்த யாத்திரை போனதாய் கேள்விப்பட்டேன். ரைவ பர்வதம் தானா யாத்திரை?

இங்குள்ள மடுவில் தானா புண்ணிய ஸ்நானம்? தென் திசை நோக்கியல்லவா போனாய் என்று சொன்னார்கள். வழி தவறி மேற்குப் பக்கம் வந்துவிட்டாயா? அல்லது என்னிடம் சொல்லிவிட்டு இனிமேல்தான் தீர்த்த யாத்திரையா? நகருக்குள் வரக்கூடாதா, துறவாடை தரித்துக் கொண்டு இங்கு உட்கார்ந்திருந்தால் எப்படி? ருக்மணி துளசிக்கன்றுகள் வேண்டுமென்று சொன்னாள். சரி தேடி எடுத்து வரலாமென்றால் நீ உட்கார்ந்திருக்

கிறாய். உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். உன் தீர்த்த யாத்திரை நல்லபடி முடியட்டும். உன் விரதத்தின் மேன்மை உன்னை உயர்த்தட்டும். தொடர்ந்து துற வாடை உடுத்தி, மனசு அடக்கி...''

''கண்ணா'' கிருஷ்ணன் முடிக்குமுன் அர்ஜுனன் அலறினான்.

''முடிந்துவிட்டது.''

''எது?''

''தீர்த்த யாத்திரை.''

''எப்போது...?''

''குமரி முனையில் இரண்டு கடல்களும் சங்கமித்த தைக் கண்டபோது.''

''என்ன இது, குமரிமுனை வரையில்தான் விரதமா. திரும்பி வரும்வரை காப்பாற்ற வேண்டாமா. முகம் வேறு வாடியிருக்கிறது. என்ன காரணம். விரதபங்கம் ஏதும் ஏற்பட்டுவிட்டதா. குமரிமுனையில் எவளை யாவது கண்டு, மனசு மயங்கி விரதத்தை அங்கேயே முடித்துக்கொண்டாயா. அங்கே விஷயம் விபரீதமாகி விரட்டப்பட்டாயா. யார் உன்னை விரட்டியது, செ.ால் என்னிடம்.''

''அதொன்றுமில்லை.''

''எது இல்லை.''

''எந்த விபரீதமும், எந்தப் பெண்ணிடமும் நடக்க வில்லை.''

அதுதானே பார்த்தேன். அர்ஜுனன் விரதத்திலிருந்து அணு அளவும் பிசகமாட்டான் என்று எனக்குத் தெரியுமே. வேண்டாமெனத் தீர்மானித்துவிட்டால் எப்பேர்ப் பட்ட அழகியும் அர்ஜுனனை மறக்க முடியாது என்பதை நான் அறிவேன்.''

''அப்படியில்லை கண்ணா...''

''எப்படியில்லை.''

''நீ சொல்வது போலில்லை.''

''யாரோ மயக்கியிருக்கிறார்களா. மனதில் மையல் உருவாகி அலைக்கழிக்கிறதா?''

''ஆமாம்...''

''யாரது?''

''ஒரு பெண்...''

''அடேய், உன்னைக் கவர்ந்தது மிருகமா என்றா கேட்டேன். உன்னிடம் உள்ள பெரிய குறையே பெண்ணாசைதானே. வில் வித்தையில் எத்தனைத் தேர்ந்தாலென்ன? அர்ஜுனன் பெண் பலவீனன் என்பது உலகம் அறிந்த விஷயமாயிற்றே...''

''பலவீனமாய்த்தான் போய்விட்டது.''

''பலவீனத்தைப் போக்கு.''

''எப்படி.''

''மறந்துவிடு. அப்படி ஒரு பெண்ணே இல்லை என்று கற்பிதம் செய்து கொள்.''

''கண்ணால் கண்டதை கற்பிதமென்று எப்படிக் கொள்ள முடியும்.''

''கடினம்தான். எனக்குக் கிட்டாது என்று மனசை சமனப்படுத்திக் கொள்.''

''அர்ஜுனனுக்கு கிட்டாத பொருள் ஒன்று உண்டோ அர்ஜுனன் நினைத்தால் முடியாதது என்று ஒரு பொருள் உண்டோ? பிறகு என் காண்டீபத்திற்கு என்ன அர்த்தம். எனக்கு ஏன் அந்த வில். எனக்கெதற்கு அம்புராத்துணி, என்னிடம் ஏன் வில் வித்தை, எனக்கு ஏன் ஒரு குரு. எனக்கெதற்கு ஒரு அரசவை. எனக்கெதற்கு ஒரு ராஜ்ஜியம். நான் ஏன் இங்கு க்ஷத்திரியனாய் பிறக்க வேண்டும்''

புல்லும் நூலும், சுவடியும் எடுத்து அந்தணனாய் அலையலாமே...''

''என்ன இது அர்ஜுனா, ஏன் இப்படி வெறுத்துக் கொள்கிறாய்? எதன் பொருட்டு வெறுப்பின் உச்சிக்கு போய்விட்டாய்; எதற்காக உலகம் உன்னைப் பாராட்டு கிறதோ அதையே நீ இழித்துப் பேசும்படி என்ன நேர்ந்து விட்டது. எனக்கு தெளிவாகச் சொல். யார் அந்தப் பெண்?''

''பெயர் சொல்ல பயமாய் இருக்கிறது.''

''தேவர் குலமோ?''

''இல்லை...''

''கந்தர்வியோ?''

''இல்லை''

''மானிடப் பெண் தானே, பிறகு அச்சமென்ன? உன்னைப் போல் வீரனுக்கு பெண் கொடுக்க யார் தயங்கு வார்கள்?''

''எல்லோரும், எல்லோரையும் மதிப்பதில்லை.''

''உண்மையாகவா?''

''சில சமயம் அப்படி நேர்வதுண்டு.''

''எதனால் அப்படி நேரும்?''

''நீ சொன்னதுபோல் இங்கே எனக்கு கெட்ட பெயர் உண்டு.

''என்ன கெட்ட பெயர்.''

''உன் வாயால்தான் சொன்னாயே, மறுபடி நானும் சொல்ல வேண்டுமோ...''

''மறந்துவிட்டது அர்ஜுனா. நான் என்ன சொன்னேன்?'' கிருஷ்ணன் நடித்தான்.

''எனக்கு சற்று பெண்ணாசை அதிகம்தான்.''

''ஊர் அப்படிச் சொல்கிறது.''

''ஊர் சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறது.''

''சரி, இதில் பெரிய தவறேதும் இல்லையே. உன்னைப் போன்ற உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்களிடம் பெண்ணாசை சற்று தூக்கலாகத்தான் இருக்கும். மனதை ஒருமுகப் படுத்தி மாற்று வழியில் செலுத்தினாயானால் செயற்கரிய காரியங்களை செய்ய முடியும். பதட்டம் குறைந்தால் பக்குவம் அதிகமாகும்.''

''அதன் பொருட்டுதான் தீர்த்த யாத்திரை போனேன்.''

''நானும், அதற்காகத்தான் போயிருப்பாய் என்று நினைத்தேன்.''

''மாறிவிட்டது.''

''எது?''

''மனது.''

''எங்கிருந்து...''

''விரதத்திலிருந்து பெண்ணிடம் திரும்பி விட்டது''

''என்ன காரணம்.''

''ஒரு அளவுக்குமேல் விரதம் என்னால் காக்க முடியவில்லை.

''யார் காரணம்?''

''அந்தப் பெண்...''

''பேரழகியோ.''

''ஆமாம். பேரழகி. தேவ கந்தர்வகுலப் பெண்கள் கூட அப்படி அழகாக இருக்க மாட்டார்கள்.''

''நல்ல வம்சமா?''

''அறிவும் அறனும் உடைய வம்சம்.''

''அவர்களுக்கு பெற்றோர்கள் உண்டா?''

''தமையன்மார்கள் கூட உண்டு.''

''சரி, உனக்காக நான் போய்க் கேட்டு வருகிறேன்.''

"நீ போக முடியாது கண்ணா."

"ஏன் போக முடியாது?"

"உனக்கு தர்மசங்கடம் ஏற்படும்."

"என் தர்மத்திற்கு சங்கடமா? இதுவரை அப்படி நிகழ்ந்ததில்லையே..."

"என்னால் உனக்கு அப்படி நிகழக்கூடும். உன்னை அவ்வித சங்கடத்தில் ஆழ்ந்த எனக்கு விருப்பமில்லை."

"சரி, நான் வரவில்லை, நீயாகப் போய் பெண் கேட்கலாமே."

"கொஞ்சம் முரட்டு இடம்."

"பெண் வீடா?"

"ஆமாம்."

"அறிவும் அறனும் உடைய வீடு என்று சொன்னாய்"

"அறமுடையவர்கள்தான். ஆனால், என்னிடம் முரட்டுத்தனமாய் இருப்பார்களோ என்று பயமாய் இருக்கிறது."

"நீ யாரைச்சொல்கிறாய்என்றே தெரியவில்லையே."

"உனக்குத் தெரியும் கண்ணா. தெரிந்து கொண்டே என்னைச் சோதித்துப் பார்க்கிறாய்."

"அர்ஜுனா நீ என் நண்பன். நான் உன்னை சோதிப்பேனா?"

"நீ சோதனைக்குட்படுத்தாத ஆட்கள் உண்டா."

"என்னை அதிகம் புகழ்கிறாய். நான் ஒரு சாதாரண யாதவன். மாடு மேய்க்கும் மனிதன்."

" 'இல்லை' என்று அம்மா சொல்கிறாள். உன்னைக் 'கடவுள்' என்று நினைக்கிறாள்."

"யார் குந்தி தேவியா? உன் தாய் இருக்கும் திசைக்கு என் நமஸ்காரங்கள்." குனிந்து கண்ணன் கைகுவித்தான்.

"என் அண்ணனோ உன்னை தர்மம் காக்க வந்தவர் என்கிறார்."

''என் மாடு கன்றுகளை நான் ஒழுங்காகக் காப்பாற்றினால் போதாதா?''

''பீமன் உன்னை 'அதிசயபிறவி' என்கிறான்.''

''எல்லாப் பிறவிகளும் அதிசயம்தான்.''

''நகுலன் உன்னை 'ஞானி' என்கிறான்.''

''நகுலன் ஞானி ஞானிக்கு யாரைப் பார்த்தாலும் ஞானியாகத்தான் தெரியும். அவர்கள் இயல்பு அது.''

''சகாதேவன் உன்னை 'அது' என்கிறான்?''

''எது?''

''எல்லாம் கடந்த 'அது' வாம். சலனமற்ற பரப்ரும்மமாம் நீ.''

''வேதங்கள் அப்படித்தான் சொல்கின்றன அர்ஜுனா பிரபஞ்சத்தில் இருக்கும் அனைத்தும் 'பிரும்ம சொரூபம்' என்று சொல்கின்றன. சகாதேவன் எங்கோ படித்து விட்டு என்னைச் சொல்கிறான். அதிருக்கட்டும் உனக்கு, உனக்கு நான் யார் யார்?''

''தெரியவில்லை கண்ணா.''

''என்ன தெரியவில்லை.''

''நீ யார்? என்று தெரியவில்லை. உன் நட்பில் ஏன் மயங்கிக் கிடக்கிறேன் என்று தெரியவில்லை. எல்லா இடத்திலும் உன்னையே ஏன் நினைக்கிறேன் என்று புரியவில்லை.''

''எல்லா இடத்திலும் என்னை நினைக்கிறாயா, எப்படி?''

''பாய்ந்தோடும் ஆற்றைப் பார்த்தால் கிருஷ்ணனோடு இதில் குளிக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. சுருண்டு மோதும் சமுத்திரத்தைப் பார்த்தால் கிருஷ்ணனோடு இதைக் கடக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது' உயர்ந்த விந்திய பர்வதத்தில் ஏறும்போது உன்னோடு அங்கு கைகோர்த்து உலவ வேண்டும் என்று தோன்று

கிறது. மனது அமைதியாக இருக்கும்போது உன்னை நினைக்கிறது. பதட்டுப்படும்போது உன் உதவியைக் கோருகிறது. நீ யார், எனக்கேன் உன் நினைப்பு சதா காலமும், எதன் பொருட்டு நான் உன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்குப் புரியவில்லை. நீ நல்லவனா, கெட்டவனா என்று தெரியவேயில்லை. நீ நண்பனா எதிரியா என்று புரியவில்லை."

"எதிரியை வீரர்கள் மறக்க மாட்டார்கள் என்பது உண்மைதான்."

"நீ என் எதிரியில்லை கண்ணா. உன்னை எதிர்க்க எனக்கு பயமாக இருக்கிறது."

"எல்லாம் கிடக்க என்னை ஏன் நீ எதிர்க்க வேண்டும்? நான் எதிர்க்கும்படி நீ என்ன செய்து விட்டாய்?"

"செய்தால் எதிர்ப்பாயோ என்கிற பயம்."

"செய்யக் கூடாத செயலா?"

"அப்படித் தெரியவில்லை. ஒரு பெண் மீது ஒரு ஆண் இச்சைப்படுவது இயல்பு. இயற்கை."

"உண்மைதான். ஒருவேளை அவள் திருமணமான பெண்ணாக இருந்தால்..."

"சீச்சீ... பிறன்மனை நோக்கும் பாவியல்ல நான். அவள் கன்னிகை."

"கன்னிகையெனில் சரி. ஒருவேளை அவள் உன்னை விரும்பாதிருந்தால்..."

"விரும்புவாள் என்று தோன்றுகிறது. வீரர்களை ராஜகுமாரிகள் நேசிப்பது வழக்கம்தான்."

"வழக்கம்தான். அவள் உன்னை விரும்புகிறாளா என்பதைத் தெரிந்து கொண்டாயா?"

"இல்லை"

''அவள் விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமலேயே விரும்புகிறாயா?''

''உண்மை.''

''இது ஒருதலைக் காதல்.''

''ஆனால், உண்மையான காதல்.''

''உண்மையான காதலென்று எப்படிச் சொல்ல அர்ஜுனா? இரண்டு கை தட்டினால் தானே ஓசை.''

''ஒரு கை அசைவிலும் ஓசை வரும். உணர்ச்சி உள்ளவர்களுக்குப் புரியும்.''

''எனக்கு புரியவில்லை. என்ன, எங்கே, யார் அவள் என்று தெரியாமல் நான் மேற்கொண்டு பேசுவதாக இல்லை.''

''கண்ணா'' அர்ஜுனன், கிருஷ்ணனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

''யாரவள், யாரவள் அர்ஜுனா?''

''யாதவகுல இளவரசி. பலராமனுக்கும், கிருஷ்ணனுக்கும் தங்கையாகப் பிறந்தவள். மானுடருள் ஈடில்லாத பேரழகி, என் சுபத்திரை அவள்.''

''என்ன?'' கண்ணன் பொய்ச்சினம் காட்டினான்.

''எனக்கு அவள் வேண்டும் கண்ணா, அவளை நான் திருமணம் செய்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உன் தங்கையை எனக்குத் திருமணம் செய்து கொடு கண்ணா.''

''பலராமன் காதுகளுக்கு விஷயம் எட்டினால் தொலைந்தாய். 'ஆட்டைக் கடித்து மாட்டைக் கடித்து கடைசியில் யாதவ குலத்தையே கடிக்க வந்து விட்டாயா? என்று சீறுவார்கள்.''

''பலராமர் சீற்றம் எனக்கு ஒருபொருட்டில்லை.''

''யாதவர்களுக்கு பயப்படுகிறாயா?''

''உன் யாதவ குலத்தையே ஓட ஓட விரட்டியடிக்க என்னால் முடியும்.''

''நான் அங்கே இருக்கும் போது இது அத்தனை சுலபமில்லை.

''அதுதான் பயம்.''

''எது?''

''உன்னோடு போரிடுவது.''

''உலகத்தின் மிகச்சிறந்த வில்லாளி இந்த இடைய னுக்கு பயப்படுகிறான் என்று கொள்ளலாமா?'' கண்ணன் கண் சிமிட்டினான்.

''நீ வெறும் இடையனெனில் இங்கு நடப்பதே வேறு'' அர்ஜுனன் கைகள் மீசையைத் துடைத்துக் கொண்டன.

''நான் யாராய் இருக்கிறேன் உனக்கு.''

''அதுதான் தெரியவில்லை. எனக்கு நீ நல்ல நண்பன் என்று மனசு ஏற்றாலும் உள்ளே உன்னைக் குறித்து ஒரு பயம் ஏற்பட்டுக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. மற்றவர் கள் உன்னைப் புகழ்வது உன்னைக் குறித்து எனக்குள் கலவரத்தை ஏற்படுத்துகிறது. உன்னோடு பழகுவதில் ஒரு எச்சரிக்கை வந்து விடுகிறது. சுபத்திரையைக் காதலிப்பது பிடிக்காதோ என்ற பயம் ஏற்படுகிறது.''

''எனக்கு பிடித்தாலென்ன, பிடிக்காது போனா லென்ன.''

''உனக்கு பிடிக்காது எனக்கும் பிடிக்காது. என் நண்ப னின் மனசு நோகும்படி ஒரு காரியத்தை எல்லாம் செய்ய இயலாது. கண்ணன் வருத்தப்படுகிறான் என்றால் என்னால் அந்த காரியத்தை செய்ய முடியாது.''

ஆக பிரச்னை இதுதான், உனக்கு சுபத்திரையின் மீது விருப்பம் வந்துவிட்டது. உன் விருப்பம் எனக்கு விருப்பமா என்று யோசிக்கிறாய்.''

''ஆமாம்...''

''எனக்கு விருப்பமில்லையெனில்...''

''இங்கேயே கல்லால் சிரசை மோதிக் கொண்டு இறந்து விடுவேன்.''

''அடேய்'' கிருஷ்ணன் பதறினான்.

''நான் விரும்பிய சுபத்திரை கிடைக்காதபோது நான் உயிர் வாழமாட்டேன்.''

''அர்ஜுனா.''

''விருப்பத்தை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு வெறுமே வெளியே திரிந்தால் எனக்கு வெறுப்புதான் ஏற்படும். வெறுப்புடன் எப்படி உயிர் வாழ முடியும்''

''நிறைவேறும் விருப்பமாக அல்லவா கொள்ள வேண்டும்.''

''நீ என் பக்கம் இருக்கும்போது நிறைவேற என்ன தடை.''

''நான் உன் பக்கமிருக்கிறேன் என்று யார் சொன்னார்கள் உனக்கு.''

''அப்போது இத்தனை கால நட்பு பொய்யா, உன் நண்பன் உயிர்வதைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது நகைத்து சிரிப்பாயா?''

''நகைக்க முடியாது.''

''பிறகு...?''

''வேண்டாம் இந்த விருப்பம். விபரீதம் ஏற்படும் என்று விளக்கிச் சொல்லலாம்.'',

''உன் விளக்கம் தேவையில்லை எனக்கு.''

''சுபத்திரை மீது அத்தனை விருப்பமோ?''

''ஆமாம்.''

''அந்த விருப்பம் நிறைவேற எது வேண்டுமானாலும் செய்வாயோ?''

''செய்வேன்.''

''என்னோடு போர் புரிய நேர்ந்தால்?''

''அது வேதனை கண்ணா, ஆனால்...?'' அர்ஜுனன் துக்கித்து தலை குனிந்தான்.

''என்ன ஆனால்?'' கிருஷ்ணன் தூண்டினான்.

''இதன் பொருட்டு உன்னை எதிர்க்க வேண்டுமானாலும் எதிர்ப்பேன். எதிர்த்து உன் கையால் அழிய வேண்டுமானாலும் அழிவேன்.''

''நீ உலகத்தில் சிறந்த வில் வீரன். விஜயன்.'

''இல்லை கண்ணா, உன் எதிரே நான் விஜயனில்லை. நீ என் எதிரே நிற்கும்போது, நான் குந்தியின் மைந்தன். அர்ஜுனன். உன்னை வெற்றிகொள்ள என்னால் முடியாது.''

''காரணம்?''

''உன் நட்பு கொடுத்த மயக்கம்.''

''போர் என்று வந்த பிறகு நட்பாவது உறவாவது.''

''அத்தனை வெறியனல்ல நான். பலராமனைக் கொன்று, யாதவர்களைத் துன்புறுத்தி, சுபத்திரையை அடைந்தால் நான் எப்படி சந்தோஷமாக இருக்க முடியும்? பலராமரைக் கொன்ற துக்கம் அதிகரிக்குமே தவிர, நான் பலராமரைக் கொன்று விட்டேன் என்ற கோபம்தான் சுபத்திரைக்கு இருக்குமே தவிர, அந்த வாழ்க்கையில்

சுவை இருக்குமா, உறவையும் நட்பையும் ஒழித்துக் கட்டவா வில் வித்தை கற்றோம்.''

''கௌரவர்கள் உனக்கு உறவுதான். சகோதரர்கள் தான். என்ன ஒற்றுமை வாழ்ந்து விட்டது.''

''ஹா... அவர்கள் அதர்மத்தின் சின்னங்கள்; கொடிய வர்கள்; சூழ்ச்சிக்காரர்கள்; எதற்கும் அஞ்சாதவர்கள்; நயவஞ்சகர்கள்.''

''ஆக உன்னால் அதர்மத்தை எதிர்க்க முடியுமே தவிர, தர்மத்தை எதிர்க்க முடியாது என்கிறாய்.''

''உண்மை.''

''பலராமனை எதிர்ப்பது தர்மத்தை எதிர்ப்பது என்கிறாய்...''

''உண்மை...''

''அதே சமயம் சுபத்திரையையும் மனசார விரும்பு கிறாய்...''

''ஆமாம். கண்ணா, உயிருக்குயிராய் நேசிக்கிறேன். அவளை அடைய எனக்கு வழி சொல். தயவு செய்து எனக்கு உதவி செய்.''

''நல்ல விரதமப்பா நீ இருந்தது. கங்கையில் குளிக்கப் போய் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு வந்த கதையாக அல்லவா இருக்கிறது. புண்ணிய நதிகளில் நீராடி பெண்ணாசை யோடு வந்திருக்கிறாயே.''

''பெண்ணாசை பெண்ணாசை என்று இகழ்வாகப் பேசாதே கண்ணா.''

''பிறகு என்ன இது?''

''காதல்...''

''கண்டதும் காதல்...''

''என்ன தவறு?''

''தவறொன்றுமில்லை...''

''அப்போது உதவி செய்...'' அர்ஜுனன், கிருஷ்ணன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

''செய்யலாம், பலராமரை நினைத்தால்...''

''உனக்கும் பயமா?''

''பயமில்லை. ஒரு மரியாதை. உன் மீது அவருக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை.''

''நல்ல அபிப்பிராயம் வர, நான் என்ன செய்ய வேண்டும்...''

''இப்படியே துறவியாக இருந்துவிட வேண்டும்...''

''கண்ணா...'' அர்ஜுனன் ஆத்திரத்தில் கத்தினான்.

''சிறிது காலத்திற்கேனும் துறவி வேடம் போட்டே ஆகவேண்டும்.''

''சிறிது காலமெனில் எவ்வளவு காலம்.''

''காதல் கனியும் வரை.''

''என் காதல் காயாகவா இருக்கிறது.''

''ஆமாம். கனிய சிறிது காலம் ஆகும்.''

''உண்மையில் இது காதலா, காமமா என்று தெரிய வேண்டும். கைக்கெட்டும் தூரத்தில் உன் காதலி இருப்பினும் அவளைக் கண்ணியமாக நீ நடத்துவாயா எனறு நான் அறிய வேண்டும் சுபத்திரையோடு ஒரே அறையில் நீ தங்கினால் நீ அவளை விரட்டி வேதனைப்படுத்தாமலிருப்பாயா என்று தெரியவேண்டும்.''

''கண்ணா... ஏன் என்னை அவ்வளவு மட்டமாக நினைக்கிறாய்?''

''உனக்கே உன்னைத் தெரிய வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். அவள் விருப்பம் தெரியாது

அவளை நீ விரட்டக் கூடாது என்பதற்காகச் சொன்னேன்.''

''அவளும் என்னை விரும்பினால்...''

''அந்த காதல் தர்மமாகும். பிறகு அதைத் தடுக்க எவராலும் முடியாது, ஏன் என்னாலும் இயலாது.''

''கண்ணா...'' அர்ஜுனன் கை கூப்பினான்.

''அவள் விரும்பாது போனால்...''

''விருப்பமில்லாத பெண்ணை வளைப்பது அதர்மம். பிறகு உன்னை எவரும் எதிர்க்க வேண்டாம். உன் அதர்மமே உன்னை அழிக்கும்.''

''புரிகிறது கண்ணா. அவள் விரும்புகிறாளா என்று தெரிந்து கொள்வேன். அவள் விரும்பும்படி நடந்து கொள்வேன்'' பரபரத்தான்.

''ஆனால் சுபத்திரைக்கு வீரர்களைவிட துறவிகளைத்தான் பிடிக்கும். அவள் வளர்ப்பு அப்படி.''

''அதற்கு நான் என்ன செய்வது?''

''துறவியாகவே இரு. அவள் மனசு மாறும் வரை இந்தத் துறவி வேடத்திலேயே இரு.''

''இது வேடமில்லை கண்ணா நான் குமரி வரை தீர்த்த யாத்திரை போய் வந்திருக்கிறேன்.''

''அதனாலென்ன இனி இது வேடம்தானே, அர்ஜுனன் துறவியாக இருப்பதில் எனக்கும் விருப்பமில்லை. அர்ஜுனனின் வில் வித்தையைக் கண்டு நான் நண்பனானேனே தவிர தீர்த்த யாத்திரை செய்தவன் என்று ஸ்நேகமாகவில்லை. எவனாலும் வெற்றிக்கொள்ள முடியாத வீரனென்று விரும்பினேனே தவிர என் தங்கைக்கு எவனோ ஒருவன் கிடைத்தான் என்று சந்தோஷமாகவில்லை.''

''உன் தங்கை சுபத்ரையை எனக்கு மணம் முடிப்பதில் உனக்கு சம்மதம்தானா...?''

''உன் ஒழுக்கத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது அது.''

''என் ஒழுக்கத்திற்கு என்ன குறை...''

''இது வரை இல்லை. இனி வரலாம்.

''இனி சோதனை வரலாம்.''

''என்ன சோதனை, என்ன சோதனை வரும்...''

''க்ஷத்ரியன் வாக்கு தவறக்கூடாது.''

''தவறமாட்டேன்.''

''சத்தியமாய்...''

''உன் மீது சத்தியமாய் நான் வாக்குத் தவறமாட்டேன்.

''எப்போதும் தவறக்கூடாது...''

''எது நேர்ந்தாலும் தவறமாட்டேன்.''

''சுபத்திரை விருப்பமில்லாமல் அவளைத் தொடக்கூடாது.''

''அவள் விருப்பம் தெரியாமல் என் விரல்கூட அவள் மீது படாது. ஒரு வேளை அவள் விரும்பினால்...''

''விரும்பியவர்களைச் சேர்த்து வைப்பது என் வேலை...''

''கண்ணா, உனக்கு எப்படி நன்றி சொல்வேன்.''

' கொடுத்த வாக்கை ஒரு போதும், ஒரு காலும் மீறமாட்டேன் என்ற கொள்கையைக் கொண்டால் போதும். எதன் பொருட்டும் உன்னை அண்டியவர்களைக் கைவிடமாட்டேன் என்று சொன்னால் போதும்.'' கிருஷ்ணன் உள்ளங்கை நீட்டினான். அர்ஜுனன் அவன் உள்ளங்கை மீது தன் உள்ளங்கையை வைத்தான். சுபத்திரையை

மனதில் நினைத்துக் கொண்டான். கைவிடமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்தான். கிருஷ்ணன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். ரைவபர்வதம் அதிர்ந்தது. இன்னொரு கதைக் கான வித்து, இன்னொரு சோதனைக்கான விதை அங்கே நடப்பட்டது.

''நாளிருக்க பயமேன்'' கண்ணன், அர்ஜுனனை அணைத்துக் கொண்டான். அர்ஜுனன் மனது மணக் கோலம் பூண்டது அந்தக் கணமே சுபத்திரையை மனைவி யாய் வரித்துக் கொண்டது. கண்ணன் எழுதும் கதைக்கு கதாநாயகனாக நடிக்கத் தயாரானான்.

கண்ணனின் யோசனைப்படி ரைவபர்வதத்தின் நடுப் பகுதிக்கு ஏறி அங்குள்ள ஒரு குகையில் பல நாட்கள் உணவின்றி தவம் செய்யும் துறவிபோல் கண்மூடி அமர்ந்து கொண்டான். அந்த ரைவபர்வதத்தை யாதவர் கள் தங்களைக் காக்கும் எல்லை தெய்வமாக கருதி ஆண்டு தோறும் அதற்கு விழா எடுப்பார்கள். வெகு சில நாட் களிலேயே அந்த ரைவபர்வதம் நோக்கி, அவர்கள் சேனை, பரிவாரங்களோடு பலராமர் தலைமையில் நடந்து வந்தார்கள். மலை ஏறினார்கள். கண்ணனும் ஏதுமறி யாதவன் போல் அவர்களுடன் கலந்து கொண்டான். அவர்களோடு யாதவ குலத் தோன்றல் சுபத்திரையும் வந்தாள். கண்மூடி அமர்ந்திருக்கும் அர்ஜுன சந்நியாசி யைப் பார்த்துவிட்டு, பலராமரிடம் அதைத் தெரிவிக்க ஓடினாள்.

3

'ஒரு இளம் துறவி அண்ணா, நீண்ட காலம் கடுந் தவம் செய்திருப்பார் போலிருக்கிறது. சோர்ந்து போய் உணர்வின்றி அந்தக் குகையில் சாய்ந்து கிடக்கிறார்.

நாம் உடனே ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். அவரைப் பார்த்தால் பாவமாக இருக்கிறது. பார்க்கும்போதே அழுகை வந்துவிட்டது.'' சுபத்திரை பரபரத்தாள். அவள் பரபரப்பைவிட வேகமாய் பலராமர் அந்தக் குகை நோக்கி ஓடினார். துவண்டு கிடந்த அர்ஜுன சந்நியாசியை கைகளில் அள்ளிக்கொண்டு குகைவிட்டு வெளியே வந்தார்

வாயில் குளிர் நீர் ஊற்றினார்கள். தயிர் சோறை மசித்துப் பிசைந்து குழிந்த வயிற்றில் தேய்த்து உணவுச் சந்தை நேரடியாய் வயிற்றில் இறக்கினார்கள். ஆடைகளைப் போர்த்தி உடம்பை உஷ்ணப்படுத்தினார்கள். பழரசம் புகட்டினார்கள்.

அர்ஜுன சந்நியாசி மெல்ல கண் விழித்தான்.

''நீங்கள் யார், எதற்கு என் தவத்தை கலைத்தீர்கள்.''

''துறவியே, நான் பலராமன். துவாரகையைச் சேர்ந்த யாதவர்களின் தலைவன். எங்கள் எல்லையான இந்த மலைமீது நீங்கள் இத்தனை கடுந்தவம் இயற்றினால் எங்கள் தேசத்தில் மழையில்லாது போகும். உங்கள் உடல் வாடினால் எங்கள் கறவைகள் வாடும். உமக்கு ஏதாவது ஒன்று நேர்ந்தால் எங்கள் குலம் அழிந்து போகும். சாதுக்கள் நொய்மைப்பட ஒரு அரசன் பார்த்திருக்கலாகாது. என்னோடு என் நகரத்துக்கு நீங்கள் வரவேண்டும். என் அரண்மனையில் நீங்கள் தங்க வேண்டும்'' பலராமர் கைகூப்பினார்.

''யாதவர்களின் அரசனே, உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். இல்லறத்தார் இருக்குமிடங்களில் துறவிகள் இருப்பது தர்மமில்லை. புருஷனும், மனைவியும் சேர்ந்து வாழும் இடங்களிலுள்ள வாசனை துறவிக்கு ஆகாது. நான் இங்குள்ள மலைக் குகையிலேயே மழைக்காலம் வரை தங்கியிருந்து விட்டு பிறகு வேறு ஊருக்குப்

போவேன். நீங்கள் என்னை அணைத்துக் கொண்டிருப்பதுகூட என்னை இம்சைப்படுத்துகிறது. என்னை தனியே விடும்படி தயவு செய்து கேட்டுக் கொள்கிறேன்.''

அர்ஜுன சந்நியாசி மெலிந்த குரலில் பேசினார்.

''தபஸ்வியே உங்களை இப்படி விட்டுப் போக எனக்கு மனமில்லை இல்லறத்தார் இல்லாத கன்னி மாடத்தில் நான் உங்களை தங்க வைக்கிறேன். என்மகள் சுபத்திரையின் கன்னிமாடம் என் அரண்மனைக்கு அருகே இருக்கிறது. உங்களைக் கண்டுபிடித்த சுபத்திரையே உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வாள். தவத்தால் வாடி மெலிந்த நீர் அவள் உபசரிப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டு அந்தக் கன்னி மாடத்திலேயே உமது தவத்தைத் தொடர்ந்து, என் மகளை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும். உம்மை உபசரிக்கும் புண்ணியத்தால் அவளுக்கு நல்ல புருஷன் கிடைக்கட்டும். வீரியமுள்ள குழந்தைகளுக்கு அவள் தாயாகட்டும். மறுப்பு சொல்லாது துவாரகைக்கு நீங்கள் வரவேண்டும்'' என்று பலராமர் பணிவோடு வேண்டினார்.

அர்ஜுன சந்நியாசி சம்மதத்துடன் கண்மூடிக் கொள்ள யாதவர்கள் அந்த சந்நியாசியை பட்டு மெத்தை பரப்பிய பல்லக்கில் படுக்க வைத்து, சுபத்திரையை அதில் அமரச் சொல்லி விசிற வைத்து அலுங்காமல் குலுங்காமல் துவாரகை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினார்கள்.

''இதென்ன அநியாயம்' கண்ணன் கத்தினார்.

''ஒரு இளம் துறவியையும், கன்னிப் பெண்ணையும் ஒரே பல்லக்கில் வைத்து தூக்கிப் போகிறீர்கள். பருவப் பெண்ணையும் இளம் வயது வாலிபரையும் ஒரே இடத்தில் தங்க வைப்பதாக வேறு சொல்கிறீர்கள். இது பஞ்சையும், நெருப்பையும் ஒரே இடத்தில் வைப்பதற்கு சமமானது. இந்த துறவியை துவாரகைக்கு அழைத்துப்

போவது சரியென்று எனக்குப் படவில்லை. கன்னி மாடத்தில் வைப்பது தவறு என்று தோன்றுகிறது. இவரை இந்த மலைக்குகையிலேயே விட்டுவிடுங்கள். காடென்றால் தபஸ்விகள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். இதனால் நாட்டிற்கு ஒரு தீங்கும் நேராது'' என்றார்.

பலராமருக்குதான் எடுத்த முடிவில் கிருஷ்ணன் குறை காண்பது பிடிக்கவில்லை.

''கிருஷ்ணா, சந்தேகப்படுவதற்கு ஒரு எல்லை வேண்டாமா. இந்த துறவியை இளம் வயதினன் என்று சந்தேகப்படுகிறாய். இவர் முகத்தில் வீசும் ஒளியைப் பார். முற்றும் துறந்தவர்கள் கன்னிமாடத்தில் இருப்பதால் ஒன்றும் நேர்ந்துவிடாது. இவரால் சுபத்திரைக்கு நன்மையே ஏற்படும்'' என்றார்

''உங்கள் விருப்பம் அண்ணா, என் மனதில் தோன்றியதைச் சொல்லிவிட்டேன். பின்னால் ஏதாவது நடந்தால் அதற்கு நான் பொறுப்பல்ல.''

கிருஷ்ணன் விவாதத்திலிருந்து விலகிக் கொள்ள பல்லக்கு கன்னி மாடம் போய்ச் சேர்ந்தது. முற்றும் துறந்த முனிவன் என்ற நினைப்பில் தன்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும் சுபத்திரையை, அர்ஜுனன் விழிவிரியப் பார்த்தான். அவள் வசீகரத்தை கண்கொள்ளாது பருகினான். அவளிடம் தன் மனதை எப்படிச் சொல்வது, அவள் மனதை எப்படி அறிவது என்று புரியாமல் தவித்தான்.

எப்போது காண்போம் என்று ஏங்கித் தவித்த பெண் இதோ கைக்கெட்டும் தூரத்தில் ஒரு நாளைக்கு நூறு முறையாவது குனிந்து நமஸ்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறகள். சங்கிலே பாலெடுத்து. குழந்தைக்குக் கொடுப்பதுபோல் புகட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். கடை வாயில் சிந்திய உணவை மேல் புடைவையால் துடைத்துக் கொண்டிருக்

கிறாள். இருமினால் நெஞ்சை நீவிவிடுகிறாள். தூங்கினால் விசிறி விடுகிறாள்.

''அன்பே...'' என்று நான் ஒரு குரல் கொடுக்க முடியாது. நான் அர்ஜூனன் என்று இவளிடம் சொல்ல முடியாது. சொன்னாலும் நம்பமாட்டாள்போல் தெரிகிறது. இவளைச் சந்திக்காதபோது இருந்த காமவேகத்தைவிட இவள் அங்கிருந்து செய்யும் உபசரணைகளில் என் காமவேகம் அதிகரிக்கிறது. ஆனால், அவள் கையை நான் தொட இயலாது. ஆணின் அசைவில் ஒரு சிறு தவறு இருந்தாலும் அது பெண்ணுக்குப் புரிந்துவிடும். வில் வளைத்து போர் செய்யும் வீரரான நான் எதற்கு இந்த உத்தமவேடம் பூண்டேன். கையும், காலுமற்ற முடவனாய், பாறை உச்சியில் வெண்ணெய் உருகுவதைக் கண்டு பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கும் பரிதாபமானவனாய் நான் ஏன் இங்கு இருக்கிறேன். சுபத்திரையைக் கைபிடிக்கும் ஆவல் அதிகரிக்கிறது. காண்டீபத்தை கொணரச் செல்து, வளைத்து நாண் ஏற்றி, நாணை இழுத்து அதிரவைத்து துவாரகையை அலற வைக்கலாமா என்று ஆசை வருகிறது. எடுத்த கணமும், தொடுத்த கணமும், விடுத்த கணமும் எவருமே அறியாத வண்ணம் அம்பெய்து துவாரகையை செயலிழக்கச் செய்யலாமா என்கிற ஆவேசம் வருகிறது. ஆனால் கூடாது. செய்வது தவறு. கண்ணனுக்கு வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன். 'சுபத்திரையின் மனசு தெரியாமல் சுபத்திரையைத்தொட மாட்டேன்' என்று சத்தியம் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன்.

நான் தொடவில்லை. சுபத்திரை தொடுகிறாள். நான் சுபத்திரையை விரும்புகிறேன். அவள் என்னை விரும்புகிறாளா என்று தெரியவில்லை நான் 'இவள், சுபத்திரை' என்று அறிவேன். சுபத்திரை 'நான் அர்ஜூனன்' என்று அறிவாளா தெரியவில்லை. இதுவரை சாய்ந்திருந்தது போதும், இனி தெம்புள்ளவனாய் நடிக்க வேண்டும்.

இதுவரை சுபத்திரையைப் பார்த்துப் பார்த்து ரசித்தது போதும். இனி கொஞ்சம் மனம்விட்டுப் பேசவேண்டும் அவள் மனதிலிருப்பது என்னவென்று ஆராயவேண்டும்.

அர்ஜுன சந்நியாசி நாடகத்தின் அடுத்த கட்டத்திற்குத் தாவினான்.

''துறவியே நீங்கள் பரதகண்டம் முழுவதும் தீர்த்த யாத்திரை போய் வந்திருப்பதாக என் அண்ணா கிருஷ்ணன் சொன்னார். பரத கண்டம் முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? எல்லா நகரங்களுக்கும் போயிருக்கிறீர்களா?''

''எல்லா நகரங்களுக்கும் போய் வந்திருக்கிறேன் குழந்தாய்...''

''அஸ்தினாபுரம் போயிருக்கிறீர்களோ...''

''பலமுறை...''

''அங்கு பாண்டவர்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்களோ''

''பல நாட்கள் தங்கி அவர்கள் அரண்மனையில் விருந்துண்டிருக்கிறேன். அவர்களில் பீமன் எனக்குப் பிரிய நண்பர். கண்டால் தலைக்குமேல் தூக்கிப்போட்டு பந்தாகப் பிடிப்பார்.

''அர்ஜுனன்?...'' அவள் குரலில் ஆவல் இருந்தது. அந்த ஆவல் அர்ஜுனனுக்குச் சந்தோஷமளித்தது.

''தெரியும்.''

''மிகச் சிறந்த வில் வீரராமே...?''

''ஓரளவு வித்தை தெரிந்தவன் தான்.''

''நல்ல அழகராமே...?''

''யவனத்தில் எல்லோரும் அழகாய்த்தான் இருப்பார்கள்.''

''ஆனால், அவர்கள் இப்போது அஸ்தினாபுரத்தில் இல்லையென்றல்லவா சொல்கிறார்கள்.''

''ஆமாம்... இந்திரபிரஸ்தம் போய்விட்டார்கள் ''

''அங்குபோய் நீங்கள் பார்க்கவில்லையா?''

''போனேன். அற்புதமான நகரம். அமைதியான ஆட்சி. தர்மர் நீதி தவறாமல் பரிபாலித்து வருகிறார்.''

''அர்ஜுனன் வில் வித்தை செய்யும்போது அருகிலிருந்திருக்கிறீர்களா. வேகமாய்ச் சுழலும் சக்கரத்திற்கு அப்பாலுள்ளமச்ச இலச்சினையை அடித்து வீழ்த்தினாராமே...''

''அப்படி நடந்தது...?''

''அப்படி நடந்ததென்றால் அது எதேச்சை என்று சொல்கிறீர்களா?''

''அங்குள்ள மற்ற மன்னர்கள் அப்படித்தான் சொன்னார்கள். ஏதோ அம்புவிட்டான். இலக்கில் பட்டுவிட்டது என்று சொன்னார்கள்.''

''நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்...''

''எதேச்சை என்றுதான் எனக்கும் தோன்றுகிறது.''

''ஏன் இப்படி பொய் சொல்கிறீர்கள்.'' சுபத்திரை சீற்றத்துடன் எழுந்தாள்.

''பொய்யா, நானா? நான் துறவியம்மா...''

''துறவியாக நீங்கள் இருப்பினும் உங்களிடம் அர்ஜுனனைப்பற்றி ஒரு அவமரியாதையல்லவா இருக்கிறது. எல்லா உயிர்களையும் சமமாகப் பார்க்கவேண்டிய நீர் அர்ஜுனனை ஏதோ இருக்கிறான் என்பதுபோல் அலட்சியமாகச் சொல்கிறீரே. உமது வயதொத்த ஒரு இளைஞன் சீரும் சிறப்புமாக இருப்பது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ. பாராட்டப்பட வேண்டியவற்றை பாராட்டாமலிருப்பது முனிவருக்குத் தகுமோ'' சுபத்திரை

யின் கோபமும், படபடப்பும் அர்ஜுனனுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை அளித்தன.

''ஏதேது, அர்ஜுனனை நான் பாராட்டாவிட்டால் உன் உபசரிப்பை நிறுத்திவிடுவாய் போலிருக்கிறதே. அர்ஜுனன் நல்லவன் ஆனால், சற்று முன்கோபி.''

''நல்ல குணம் உள்ளவர்களுக்கு சற்று முன் கோபம் வரத்தான் செய்யும்.''

''அப்படியில்லை சுபத்திரை தருமனைப்போல் அடக்கமானவனோ, நகுல சகாதேவனைப் போல் அமைதியானவனோ, பீமனைப்போல பணிவானவனோ அல்ல அர்ஜுனன். கொஞ்சம் படபடப்பானவன். எளிதில் உணர்ச்சி வசப்படக்கூடியவன்.''

''உண்மையிருக்கும் இடத்தில் உணர்ச்சி வசப்படல் இருக்கத்தான் செய்யும். அர்ஜுனனைப் பற்றி உங்களுக்கு இன்னும் என்ன தெரியும். எனக்குச் சொல்லுங்கள்.''

''அர்ஜுனன் இளைஞன், நீயோ பருவமடைந்தவள். எதற்குத் துருவித்துருவி அர்ஜுனனைப் பற்றியே கேட்கிறாய். அவன்மீது உனக்கு ஏதாவது...''

''ஒரு அபிமானம்தான்.''

''எம்மாதிரியான அபிமானம்.''

''வீரன், விவேகன் எவராலும் வெல்ல முடியாதவன் என்கிற வியப்புதான்.''

''அவனைப் பார்க்கவேண்டும் என்கிற ஆசை உனக்கு உண்டோ...?'

''எல்லாப் பெண்களுக்குமே அர்ஜுனனைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை இருக்கத்தான் செய்கிறது.''

''சரி. நானிருக்குமிடத்தில் அர்ஜுனன் அமர்ந்திருந்தால் எப்படி பார்ப்பாய்?''

தன்னை மறந்து பேசிக்கொண்டிருந்த அந்த இளம் பெண் அந்த சூட்சுமமான கேள்விக்குப் பரிதவித்துப் போனாள். மிக வேகமாய் ஒரு நாணம் அவளைத் தாக்கிற்று. முகம் சிவந்தது. வளையல்கள் நடுங்கின நெற்றி வியர்த்தது. நெஞ்சு விம்மித் தணிந்தது. கற்பனையாய் அவள் தன்னுள் அந்தக் காட்சியைக் காணும் போதே கிறக்கம் வந்தது.

''எப்படிப் பார்ப்பேன்...'' யோசித்தாள்; மெல்ல விலகினாள்; நாணி கரங்களில் முகம் புதைத்தாள். மெல்ல முன்னேறினாள். குனிந்து நமஸ்கரித்தாள். நிமிர்ந்து கை கூப்பினாள்.

''அர்ஜுனா, குந்தியின் மைந்தனே. என் தமயன் கிருஷ்ணன் உன் புகழைச் சொல்லிச் சொல்லி என்னில் உன்னை நான், புருஷனாக வரித்திருக்கிறேன். நீ எங்கிருப்பினும் பல்குணா, வில்லிற் சிறந்த விஜயா என்னிடம் வந்து சேர்வாய். காலமெல்லாம் உம்மை கைப்பிடித்து வாழும் வரமருள்வாய் தென் மேற்கிலிருந்து திரண்டு துவாரகைக்கு வரும் மேகங்களையெல்லாம் இந்திரப்ரஸ்தத்திற்குப் போய் என் மனதை அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லுங்கள் என்று தூதாக அனுப்புகிறேன். வடகிழக்கிலிருந்து மேகம் வந்தால் அர்ஜுனன் அதைப் பார்த்திருப்பானோ என்று பெருமூச்சு விடுகிறேன். நிலவு உச்சியில் வரும்போது இப்போது என்னையும் சேர்த்து வைத்திருக்கிற ஒரே பொருள் நிலவுதான் என்று நொந்து பாடியிருக்கிறேன்.

''அர்ஜுனா, துவாரகைக்கு நீ மறுபடியும் எப்போது வருவாய்?''

சுபத்திரை, தன்னை மறந்து பேசினாள்; கண்ணீர் விட்டாள்; உடம்பு நடுங்க தரையில் சரிந்தாள்.

''சுபத்திரை, நான் அர்ஜுனன். உன்னைத் தேடி உன் நினைவாகவே வந்திருக்கும் அர்ஜுனன் இதோ, என் கைகளிலுள்ள தழும்புகளைப் பார். என் தோளில் அம்பாரத் துணி மாட்டி அழுந்திய வடுவைப் பார். நானே அர்ஜுனன். இத்தனை பிரியம் என்மீது நீ வைத்திருக்கிறாய் என்று தெரிந்தால் நான் இன்னமும் முன்னமே வந்திருப்பேன். நான் வந்தது கண்ணனுக்குத் தெரியும். கண்ணனுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

சுபத்திரை திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். அவன் காட்டிய தழும்புகளைப் பார்த்தாள். பயந்து அவன் தங்கிய இடத்தை விட்டு வெளியே ஓடினாள் கிருஷ்ணனிடம் ரகசியமாகப் பேசி அது அர்ஜுனன்தான் என்று தெரிந்து கொண்டாள்.

''அவனை நீ சந்திக்க வேண்டாம். நீங்கள் சேருவதற்குண்டான ஏற்பாட்டைச் செய்கிறேன். அமைதியாக இரு என்று கிருஷ்ணர் கட்டளையிட அதற்கு அடங்கி அர்ஜுனனைப் பார்க்காமலிருந்தாள். வயிறு பசித்திருக்க உணவு வாசனையை முகர்ந்தபின் வெளியே போ என்று விரட்டப்பட்ட பிச்சைக்காரனைப் போல் அறைக்குள் அர்ஜுனன் தவித்தான்.

''கபட சந்நியாசியே இன்னும் சிறிது காலம் பொறுத்திரு'' என்று கிருஷ்ணன் கட்டளையிட சுபத்திரைக்காக அந்த அறைக்குள் கடும் தவத்தை மேற்கொண்டான். இன்னும் மெலிந்தான்.

பிரிவுத்துயர் இருவரையும் தவிக்க வைத்தது, தவிப்பு அடங்க சிறிது காலம் பிடித்தது. அர்ஜுனன் நினைவாகவே இருந்த சுபத்திரை நோய்ப்பட்டாள். அந்த நோய் தீர பலராமர் துவாரகைக்கு அருகேயுள்ள தீவுக்குப்

போய் முப்பதுநாள் நோன்பிருக்க முடிவு செய்தார். அவர் கப்பலில் பயணமானதும், அர்ஜுனன் தவவேடம் களைந்து நோய்ப்பட்ட சுபத்திரையை தேரில் ஏற்றி இந்திரப்ரஸ்தம் நோக்கிப் பறந்தான். எஞ்சியுள்ள யாதவர்கள் கூச்சலிட்டார்கள் பலராமருக்குப் போய் விஷயம் சொன்னார்கள்.

''அந்த சந்நியாசி அர்ஜுனனா? கபடமாய் வந்து சுபத்திரையைக் கவர்ந்து சென்றானா? ஏன் அப்படிச் செய்ய வேண்டும். யாதவர்களைப் போருக்கு இழுத்துப் பார்க்கிறானா? என் புஜபலத்தை பரிசோதிக்க எண்ணியிருக்கிறானா?'' தோள் தட்டிப் புறப்பட்டார்.

''நான் அப்போதே எச்சரித்தேன். நீங்கள் கேட்கவில்லை இப்போது இதிலுள்ள இரண்டே வழிகள்தான். ஒன்று அர்ஜுனனோடு போர் புரிவது. இன்னொன்று சுபத்திரையை அவனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்துவிடுவது. என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்.'' கிருஷ்ணர் மறித்து தடுக்க.

''போர்... போர்'' என்று யாதவர்கள் குரல் கொடுத்தார்கள்.

''அர்ஜுனனைப் பற்றித் தெரியாமல் பேசுகிறீர்கள் காதல் கொண்டவன் எவ்வளவு மூர்க்கத்துடன் மோதுவான் என்பது புரியாமல் பேசுகிறீர்கள். சரி அவ்விதமே அர்ஜுனனை அடித்து நொறுக்கி விட்டீர்கள் அப்போது சுபத்திரையின் கதி என்ன? விரும்பி ஒரு புருஷனோடு போயிருக்கிற பெண்ணைக் கொணர்ந்து என்ன செய்வீர்கள். பாண்டவரோடு சண்டையா சமாதானமா?

''அர்ஜுனன், முட்டாள்; மூர்க்கன்'' பலராமர் சீறினார்.

''குடித்தனம் செய்யப் போவது சுபத்திரை, மற்றது பற்றி உமக்கென்ன கவலை?''

''சிறையெடுத்தது பிடிக்கவில்லை.''

''முறைப் பெண்ணை சிறையெடுத்துச் சென்றான். எந்த ஊரிலும் இதைத் தவறு என்று மறுக்க மாட்டார்கள்.''

'சீர் கொண்டு போய் கொடுத்து முறையாய் திருமணம் செய்வதே சிறப்பு.'' யாதவப் பெரியவர்கள் சமாதானம் சொன்னார்கள்.

சீர்வரிசைகள் வண்டிகளில் கட்டி யாதவர்கள் போக பாண்டவர்கள் அவர்களைச் சகல மரியாதையுடன் வரவேற்றார்கள். அர்ஜுனனுக்கும் சுபத்திரைக்கும் விமரிசையாய் விவாகம்-கிருஷ்ணனும் பலராமரும் நடத்தி வைத்தார்கள் துவாரகைக்குத் திரும்பினார்கள்.

இச்சைப்பட்டது இச்சித்த களைப்பில் சுபத்திரையை அணைத்தப்படி அர்ஜுனன் உறங்கினான்.

இனிஎன்ன என்று அவனுக்கு தூங்கும்போதே கேள்வி வந்தது.

4

காதலித்த பிறகு அயர்ச்சி வருகிறதோ இல்லையோ திருமணம் என்பதற்குப் பிறகு ஒரு அயர்ச்சி வரத்தான் செய்கிறது. அது அயர்ச்சியில்லை. இனி என்ன என்ற கேள்வி. கூத்து முடிந்து இல்லத்திற்குத் திரும்பும்போது கூத்து பாதியும், வீடு பாதியுமாய் நினைவிலிருக்குமே அதைப் போன்ற ஒரு அதிசயம். கண்மூடித் தூங்கும் போது கட்டியக்காரன் வந்து கூவிக் கொண்டு போனதும் கதாநாயகன் வந்து சபதம் செய்ததும் நாயகி புலம்பி அழுததும் கெட்டவன் திட்டம் தீட்டியதும் அப்போது, அதைப்பார்க்கும்போது நெஞ்சுபட்ட உணர்ச்சியைமனது

மெல்லியதாய் நினைவுபடுத்திக் கொண்டு உத்தரம் பார்த்துப் படுத்திருக்கும் நாடகமும் மறக்காமல் வீடும் உறைக்காமல் தூங்கும் முன்பே ஒரு சொப்பன நேரம் வரும்.

சுபத்திரைக்கு சொப்பனமல்ல அது முடிந்த பிறகு அந்தப்போராட்டம் இப்பொழுது சொப்பனமாக உள்ளே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. விழித்துக் கொள்ள வேண்டும். தலை சிலுப்பி மறுபடியும் சோம்பல் முறித்து அடுத்த வேலைகளைப் பார்க்க வேண்டும். விரதம், தீர்த்த யாத்திரை, திருமணம், விருந்து என்று பொழுது போக்கி விட்டது. விடிந்ததும் குளித்து பூஜை செய்து காண்டீபத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். வளைத்து நாண் மீட்டி விரைப்பு கவனிக்க வேண்டும் வானில் இரண்டு, மூன்று சரம் எய்து உரம் பார்க்க வேண்டும். அர்ஜுனன் தூக்கத்திலேயே திட்டமிட்டான்.

உஷத்கால நேரத்தில் குளியல் தொட்டி நோக்கிப் போனான்-அதற்குமுன் குளித்து, பூஜை முடித்து மங்கலச் சின்னங்களோடு சுபத்திரை எதிர்ப்பட்டாள். அவனை வணங்கினாள். அவன் குளிக்கும் வரை காத்திருந்து அவன் காண்டீப பூஜையை அருகிருந்து கவனித்துப் பார்த்தாள்.

''உங்கள் வில் வித்தையைப் பார்க்க ஆசை'' என்று மெல்லச் சொன்னாள்.

''வித்தைகள் ஏதும் இப்பொழுது செய்யப் போவதில்லை சுபத்திரா, வெறுமே நாண்கட்டி வேகம் பார்க்கப் போகிறேன்.''

''அதை நான் பார்க்கக் கூடாதா?''

''தாராளமாகப் பார்க்கலாம். நாண் அதிர்வுக்கு பயந்து விடாதே.''

ஆனாலும், நாண் அதிர சுபத்திரா பயந்தாள். பயந்ததற்கு நாணினாள். அவன் அம்பு தொடுத்து

நிற்பதை ஆவலுடன் பார்த்தாள். காதுபூவரை இழுத்த நாணிலிருந்து அம்பு பறந்தது.

''அம்பு எங்கே?'' வெகுளியாய்க் கேட்டாள்.

''இந்நேரம் துவாரகை தாண்டி கடலுக்குள் விழுந்திருக்கும்.'' அர்ஜுனன் சாதாரணமாகச் சொன்னான்.

''இந்திரப்ரஸ்தத்திலிருந்து துவாரகைக்கு அம்பு போகுமா?''

''எதிர்காற்று இல்லையெனில் அம்பு சீக்கிரம் போயிருக்கும்.''

''இன்று அவ்வளவுதான் வித்தைகளா?''

''இன்று இதுபோதும். தேவையின்றி வில்லில் வித்தைகள் செய்வது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எவரும் என் நாண் அதிர்வு கண்டு அச்சப்பட்டு விடக்கூடாது. நகரைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் வா.''

அர்ஜுனனின் புதிய மனைவியை, கண்ணனின் அன்புத் தங்கையை இந்திரப்ரஸ்தத்து மக்கள் ஒவ்வொருவரும் வரவேற்றார்கள். அங்கங்கே ஆரத்தி எடுத்து திலகமிட்டார்கள். அவரவர் குல வழக்கப்படி உபசரித்தார்கள்.

''அழகு அழகு கொள்ளை அழகு'' என்றார்கள்.

''மன்மதனும் ரதியும் போன்றே இருக்கிறீர்கள்'' என்று வாழ்த்தினார்கள்.

''அர்ஜுனனுக்கு ஒரு வீரமகனைப் பெற்றுக் கொடம்மா.'' என்று குலவையிட்டார்கள். நகர மக்களின் அன்பில் அந்த யாதவ குலப்பெண் நெகிழ்ந்து போனாள். புருஷனை நகரத்து மக்கள் பாராட்டும் போதெல்லாம் புரித்துப் போனாள். மனைவியை நகரத்து மக்கள் வாழ்த்தும் போதெல்லாம் அர்ஜுனன் அகமகிழ்ந்தான்.

''கிருஷ்ணன் தங்கையையே சிறைப்பிடித்து விட்டீர்களே, அதுதான் ஐயா சாமர்த்தியம்'' என்று மக்கள் பாராட்டிய போதும் புளகாங்கிதம் அடைந்தான். வாழ்த்தும் மக்களை அரச குடும்பம் வெறும் கையோடு வீட்டுக்கு அனுப்பலாமா, தான் கொண்டு வந்த சீரில் ஒரு சிறு பகுதியைக் கொண்டு வரச் சொல்லி பொன்னும், மணியும் சுபத்திரை வாரி வழங்கினாள். ''இவை துவாரகையின் பசுக்கள்'' என்று நல்லோர்க்கு கறவைகள் வழங்கினாள். அவள் தானத்தில் ஊர் திணறிற்று.

''கிருஷ்ணனின் தங்கையல்லவா நீ வழங்குவதில் யாதவருக்கு இணை எவரும் உண்டோ?'' என்று கொண்டாடிற்று. மனைவியின் சிறப்புகள் கணவனுக்கு கர்வம் கொடுத்தன கணவனின் மதிப்பு கண்டு மனைவிக்கு கிறுகிறுத்தது.

''நான் யாதவப் பெண்ணாக இருக்கலாம். இனி இந்த இந்திரப்ஸ்தமே என் ஊர் உங்களுக்குண்டான சுக துக்கங்களில் எனக்கும் பங்குண்டு! என் கணவர் அர்ஜுனன் ஊரிலிருந்தாலும் இல்லாது போனாலும் நீங்கள் எந்த உதவியை நாடியும் என்னிடம் வரலாம். எப்போது வேண்டுமானாலும் என் வீட்டு கதவைத் தட்டலாம். என்னை உங்களில் ஒருவளாக நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்னை நீங்கள் யாதவப் பெண் என்று சொல்வதைவிட அர்ஜுனனின் மனைவி என்று அழைப்பதே ஆனந்தமளிக்கும் விஷயம் குந்தி தேவியின் மருமகளாக இருப்பதே நான் பெறும் பேறு.''

ஊர் மீண்டும் குலவையிட்டது. அர்ஜுனனும், அவன் மனைவியான சுபத்திரையும் அரண்மனைக்குத் திரும்பினார்கள். ஊர் கொண்ட குதூகலம் பார்த்து அரண்மனையும் குதூகலித்தது. அர்ஜுனனுக்கென்று அமைந்த தனிமாளிகையில் சுபத்திரை தன் குடித்தனம் தொடங்கினாள். அவள் விடுத்த வேண்டுகோளின்படி

ஊர், அவளை அடிக்கடி வந்து பார்த்து உதவிகள் பெற்று உபசாரங்கள் சொல்லிப் போயிற்று அர்ஜுனனின் இல் வாழ்க்கை அற்புதமாய் தொடங்கியது.

''அது என்ன?'' வானத்தில் கந்தர்வன் தோளை பற்றிக் கொண்டிருந்த சுந்தர்வி கீழே சுட்டிக்காட்டி கேட்டாள்.

''இந்திரப்ரஸ்தம்.''

' யாருடைய ஊர் அது?''

''பாண்டவர்களில் மூத்தவரான தருமர் ஆட்சி செய்யும் இடம் அது. அமைதியின் பிறப்பிடம் நீதி தேவதை ஆட்சி செய்யுமிடம்.''

''இன்னொரு முறை அந்த நகரைச் சுற்றி வரலாமா?''

''உன் விருப்பம்.',

கந்தர்வர்கள் தாழப் பறந்தார்கள் கீழே அன்றைய பயிற்சிக்காய் காண்டீபம் அதிர்ந்தது. கந்தர்வி அந்த அதிர்வு தாளாது கந்தர்வனை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு புரண்டாள். கந்தர்வனும் இறுக்கிக் கொண்டான்.

''மீண்டும் காண்டீபம் அதிருமோ?''

'' அதிரலாம்.''

'' அந்த அதிர்வு என்னை அதிரச் செய்கிறதே.''

''இன்னும் இறுக்கிக் கொள்ளேன்.''

கந்தர்வி, கந்தர்வனைத் தழுவிக் கொண்டாள். அவள் தழுவலில் கிளர்ச்சியுற்று கந்தர்வன் அவளை முத்தமிட்டான். நகரத்தின் எல்லையூடே தேர் ஒன்று நகரத்தை நோக்கி விரைவாய்ப் போய் கொண்டிருந்தது. சூரியனின் கிரணங்கள் வெளியே வந்து வானைச் சிவப்பாக்கின. மீண்டும் நாண் அதிர்ந்தது. கந்தர்வி, கந்தர்

வனை இறுக்கிக் கொண்டாள். சரங்கள் அவர்களை உரசி கொண்டு பாய்ந்தன.

''யார் நம்மீது சரம் தொடுக்கிறார்கள்?''

''எவருமில்லை. அர்ஜுனனுடைய பயிற்சிக்கான அம்புகள் அவை. பயப்படும்போது நீ சூரியனை விடச்சிகப்பாக இருக்கிறாய்.'' கந்தர்வன், கந்தர்வியைக் கொஞ்சினான்.

தேர் நகரத்தின் எல்லையில் நின்றது. கிருஷ்ணன் அதிலிருந்து இறங்கி கைகால்கள் சுத்தம் செய்து கொண்டான். முங்கிக் குளித்து நீராடினான். மீண்டும் நாண் அதிர்ந்தது. கந்தர்வி, கந்தர்வனோடு பயத்தில் பின்னிப் பிணைந்து கொண்டாள். கந்தர்வன் அவளை முத்தமிட கந்தர்வி முகம் விலக்கினாள்.

கிருஷ்ணன். இடுப்பு நீரில் நின்று உள்ளங்கையில் நீர் எடுத்து சூரியனை நோக்கி அதிகாலைக்குண்டான மந்திரங்கள் சொல்லி அர்க்யம் இறைத்தான்.

மீண்டும் நாண் அதிர்ந்தது. கந்தர்வியின் பயம் போக்க கந்தர்வன் அவளை முத்தமிட சரங்கள் அவர்களை உரசிப் போயின. கந்தர்வி பயத்துடன் கண்மூடி முகம் திருப்பினாள். கந்தர்வனின் உதட்டெச்சல் அவன் வாயினின்றும் தப்பி தரை நோக்கி விழத் தொடங்கியது கந்தர்வியை உதறி, கந்தர்வன் தன் எச்சிலைத் தடுக்க கீழ் நோக்கிப் பறந்தான். கந்தர்வி, அவன் தன்னை விட்டு விலகுகிறானோ என்ற பயத்தில் இறுக்கிக் கொண்டாள். கிருஷ்ணன் இரண்டாவது முறையாய் உள்ளங்கையில் நீர் எடுத்து, அர்க்யமாக இறைத்தான்.

''விடு என்னை...'' கந்தர்வி திமிறியும் கந்தர்வன் விடவில்லை. எச்சல் தரை நோக்கி சரமழையாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் நாண் அதிர, கந்தர்வி ''என்னை விட்டு எங்கே போகிறீர்கள்?'' என்று கூச்சலிட்டாள்.

அவன் கீழே பறக்க, அவள், அவனை மேலே தூக்கினாள்.

மூன்றாவது முறையாய் உள்ளங்கையில் நீர் எடுத்து மந்திரம் சொல்ல, கிருஷ்ணனது உள்ளங்கை நீரில் அந்த கந்தர்வன் எச்சல் சரமாய் விழுந்து கலந்தது. கிருஷ்ணர் கை உதறினார். கடும் கோபத்துடன் மேலே பார்த்தார். இரண்டு கந்தர்வர்கள் புரண்டு தவிப்பதை உற்று கவனித்தார்.

''என் அர்க்யத்தை தன் எச்சலால் தூய்மையற்றதாய் செய்தவன் எவனோ அவன் தலை இன்றைய சூர்யோதயத் திற்குள் என் காலடியில் கிடக்கும். இது ஆணை' என்று நீரின் மீது அறைந்தார். கலங்கித் தெளிந்த அந்த நீரிலிருந்து இன்னொரு கை அர்க்யம் எடுத்து விட்டுவிட்டு தேர் ஏறினார். தருமரின் அரண்மனை நோக்கி செலுத்தினார்.

வல்லூறுகள் மரம்விட்டு எழுந்து இடைவிடாது கூச்சல் போட்டன. காட்டு மிருகங்கள் இடம்பெயர்ந்தன. எறும்புகள் தரை நோக்கிப் போய் புற்று தேடின. கைக் குழந்தைகள் காரணமின்றி அழுதன. நாய்கள் ஊளையிட்டன. நீரற்ற மேகங்கள் நகரத்தின்மீது சூழ்ந்துகொண்டன சூரியனைச் சுற்றி ஒரு ஒளிக் கோட்டை உருவாயிற்று. கீழே வேள்வித்தீயின் நாக்குகள் திசை மாறிச் சுழன்றன. பலருக்கு படியில் கால் இடறிற்று நடுத்தெருவில் புழுதி சுழன்று நடக்கத் தொடங்கியது. கறவைகள் கால் உதைத்து அலைந்தன. எல்லோர் மனதிலும் ஏனோ இனம் புரியாத கவலை சூழ்ந்து கொண்டது. கந்தர்வன் மயக்கமாகி ஒரு மரக்கிளையில் சாய்ந்தான். கந்தர்வி அவனை மடியில் போட்டுக் கொண்டு அழுதாள்.

''என்ன நடந்தது, என்ன நடந்தது. ஏன் இப்படி மயக்கமாகிவிட்டீர்கள்'' என்று அவனை உலுக்கினாள்.

கந்தர்வன் நடந்ததைச் சொன்னதும் கவலைப்பட்டாள். இனி என்ன செய்வது என்று இருவரும் தவித்தார்கள்.

சிவபெருமானை நோக்கி தியானம் செய்தார்கள். அபயம் அபயம் என்று அலறினார்கள்.

''கிருஷ்ணனே உன் தலை இன்று சூர்யோதயத்திற்கு அதன் காலடியில் கிடக்கும் என்று சொல்லிவிட்ட பிறகு அதைத் தடுக்க என்னாலோ பிரம்மனாலோ முடியாது. கிருஷ்ணன் திருமால் அம்சம் என்று உனக்குத் தெரியாதா, அவர் வரும் வழியில் விலகியிருக்கும் தன்மை நீ அறியாதவனா. இது விதி. அனுபவி'' என்றுமறுப்பு வந்துவிட்டது. கந்தர்வன் மறுபடியும் மூர்ச்சையானான். கந்தர்வி 'இந்த வேதனை என்னால் தானே என்னால் தானே' என்று புலம்பினாள். அவள் புலம்பல் பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஆட்டியது.

நடந்ததும், நடப்பதும், நடக்கப்போவதும் அறிந்த நாரதரின் காதில் அந்த ஓலம் விழுந்தது.

''புலம்பி என்ன புண்ணியம் கந்தர்வி. சிவனும், பிரம்மனும் மறுத்துவிட்ட பிறகு இனி யாரை நோக்கிப் புலம்புகிறாய். ஆனால், உன் வேதனையைப் பார்த்தால் பாவமாக இருக்கிறது. வேண்டுமென்றே செய்ததில்லையாயினும் இது விதி வசத்தால் நேர்ந்த விஷயம். இது தடுக்க ஒரே ஒரு உபாயம் உண்டு''

''என்ன அது?''

கிருஷ்ணனை எதிர்த்துப் போரிடக்கூடிய ஒரே ஆள் இந்த உலகத்தில் உண்டு.''

''நாரதரே, யார் அது?''

''அர்ஜுனன் அவனால் மட்டுமே கிருஷ்ணனின் கோபத்தை தடுத்து நிறுத்த முடியும். சரியான நேரம் பார்த்து நீங்கள் இருவரும் அர்ஜுனனிடம் நேரே போய் நடந்ததைச் சொல்லி, 'அபயம், அபயம்' என்று குரல் கொடுங்கள். அவன் மனைவி சுபத்திரையின் காலில்

பணியுங்கள். அவள் பொருட்டு அர்ஜுனன் எதுவேண்டுமானாலும் செய்வான். அவனையும் பகைத்துக் கொள் வீர்களெனில் உங்களைக் காப்பாற்ற எவ்வுலகிலும் ஆள் இல்லை. கவனமாய் செயல்படுங்கள்.''

அர்ஜுனன் வீட்டு விளிம்பில் அந்த கந்தர்வனும் கந்தர்வியும் நின்று கொண்டார்கள். உணவு முடித்து மனைவியின் கையால் ஒவ்வொரு தாம்பூலச் சுருளாய் வாங்கி உண்டபடியே அர்ஜுனன் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருக்க உள்ள நுழைந்தார்கள். கந்தர்வி முதலில் போய் அர்ஜுனன் காலில் விழுந்தாள். ஒரு இளம் பெண் தன் காலில் விழுந்து வணங்குவது கண்டு அர்ஜுனன் கை உயர்த்தி, ''தீர்க்க சுமங்கலியாய் இருப்பாய்'' என்று வாழ்த்தினான் கந்தர்வி நிமிர்ந்தாள் அழுதாள்.

அரசனை வணங்க வேண்டுமென்று அந்த நேரத்தில் நிறையப்பேர் வருவார்கள். வெகு சிலரே குறைகள் சொல்வார்கள். விவசாயிகள் விளைபொருள்கள் கொடுத்து, பயிர் நிலவரம் சொல்லி விட்டுப் போவார்கள். தொழில் வல்லுநர்கள் புதிதான படைப்புகள் அரசனுக்குக் காட்டி ஆலோசனையும், உதவியும் பெற்றுப் போவார்கள்.

காலையில் பானை வனைபவன் வந்தான். மெல்லிய மண் தட்டுக்களில் பொன் வர்ணம் பூசி பூக்கள் எழுதியிருந்தான். சுபத்திரை தட்டித் தட்டிப் பார்த்து வியந்தாள்.

''பொன்னல்ல அம்மணி, மண்தான். சாப்பிட்ட தட்டிலே சாப்பிட வேண்டாம். அப்படி உண்பது எச்சலென அந்தணர்கள் சொல்கிறார்கள். இது உத்தமம் என்கிறார்கள். அரசன் மண் தட்டில் சாப்பிடுவதைவிட பொன்னிறதட்டில் சாப்பிடுவது உயர்வு என மண்ணுக்கு பொன் வண்ணம் தோய்த்துக் கொண்டு வந்தேன். பிடித்திருக்கிறதா?''

''அற்புதம். ஆறுவித தட்டுக்கள் செய்யும். எங்கள்

அன்னையாருக்கும், எங்கள் ஐவருக்கும் சேர்ந்து தர்மர் தட்டு, பீமன் தட்டு. அர்ஜுனன் தட்டு என்று செய்யும் பார்த்தவுடனேயே வித்தியாசம் தெரியும்படி செய்யும். இனி நீர் கொண்டுவரும் தட்டிலேயே உணவருந்துவோம் அர்ஜுனன் பெரிய பொன் முடிப்பை அந்தக் கலைஞனி டம் கொடுத்தான்.

''பொதுமக்களுக்கும் பொன் தட்டு செய்து வழங்க லாமே. குறைந்த விலையில் விற்பனை செய்யலாமே, குழந்தைகள் தட்டின் கவர்ச்சியால் அதிகம் சாப்பிடு மல்லவா, விலைக் குறைப்பிற்கு ஈடாய் இந்தப் பொன் னையும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்'' சுபத்திரையும் பொன் கொடுத்தாள்.

''நல்ல யோசனை'' அர்ஜுனன் பாராட்டினான்.

பிறகு தேர் வந்தது. தச்சுக் கலைஞர் உறுதியான மரத்தில் மெல்லிய சக்கரங்களுடன் நாலு குதிரை பூட்டக் கூடிய தேர் கொண்டு வந்தார். கீழே மரத்தால் வில் அமைத்து குலுக்கல் ஏற்படாதபடி இரும்பு பட்டையும் சேர்த்து வைத்திருந்தார் தேர் காற்றில் பறப்பது போல் பறந்தது. காலூன்றிக் கொள்ள வகையான இடங்கள் எவை எவை என்று அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து சாரதிக்கு தடுப்பு வேண்டுமென்று சொல்லி இன்னொரு தேர் வேண்டுமென்று உத்தரவிட்டு அதற்கும் நிதியளித் தான்.

புலவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான். அரண் மனை சேவகர்கள் கண்ணன் வந்திருப்பதாகவும் எந் நேரமும் இங்கு வரலாமென்றும் சொன்னார்கள்.

''அண்ணா என்னைப் பார்க்க அல்லவா முதலில் வரு வார்கள் என்று நினைத்தேன்'' சுபத்திரை கவலையோடு பேசினாள்.

''அது முறையல்ல சுபத்ரா. தர்மரைப் பார்க்காது அவர் என்னைக்கூட காணவருவதில்லை. இங்கே தர்ம

ருக்கே முதல் மரியாதை கண்ணன் மரியாதை தெரிந்தவர் அர்ஜுனன் பேச சுபத்திரை அதை ஏற்றுக் கொண்டாள் அண்ணனின் வரவுக்கு ஆவலாகக் காத்திருந்தாள். அதற்கிடையே சட்டென்று ஒரு பெண் அழுததும், கவலைப் பட்டாள்.

''என்ன அவலம் இது?'' என்று கவலையோடு அந்தப் பெண்ணை உற்றுப் பார்த்தாள்.

''தீர்க்க சுமங்கலி என்று விஜயர் வாழ்த்தியதற்காகவா அழுகிறாய் எனக்கு உன் அழுகை புரியவில்லையே'' கொஞ்சம் கோபமாகச் சொன்னாள். கந்தர்வன் முன்னேறினான் புருஷன் மனைவியுமாய் அருஅருகாய் நிற்க, இருவர் காலிலும் விழுந்து வணங்கினான்.

அவன் மரியாதையை அவர்கள் அன்போடு ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அவன் பணிவோடு நிற்பதை உற்றுப் பார்த்தார்கள்.

''கந்தர்வர்களா?'' அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு அர்ஜுனன் விசாரித்தான். ஆமென்று அந்தத் தம்பதிகள் மறுபடியும் படிந்தார்கள்.

மனிதர்களிலும் உயர்ந்த கந்தர்வர்கள் மிகுந்த அடக்கமாய் தன் புருஷனை பணிவது பார்த்து சுபத்திரை வியந்தாள். சந்தோஷப்பட்டாள்.

''கந்தர்வர்களுக்கு துக்கம் உண்டோ?''

''உண்டு அம்மா துக்கம் எல்லோருக்கும் பொது மாயையின் விளைவு புத்தியாலோ சக்தியாலோ துக்கம் போய்விடாது. மாயை நீங்கியவரே துக்கம் நீக்கமுடியும். மாயை நீக்குவது வேறு விஷயம். அது மனிதனாலும் முடியும் மனிதரில் மாயை நீக்கி உயர்ந்தோர்கள் உண்டு.''

''நல்லது உங்கள் துக்கம் என்ன?''

விஜயர் 'தீர்க்க சுமங்கலி பவ' என்று வாழ்த்தினார்.

''ஆமாம். அது தவறா?''

''தவறில்லை. அவர் வாக்கு தவறி விடக்கூடாது என்பதுதான் கவலை.''

கந்தர்வன் கனமான அமைதியோடு பேசினான்.

''என் வாக்கு தவறுவதா?''

அர்ஜுனன் ஊஞ்சல் சட்டென்று நின்றது.

ஆம் அர்ஜுனரே, நான் உயிரோடு இருந்தால் தானே என் மனைவி சுமங்கலியாக இருக்க முடியும்.''

''நீர் உயிரோடுதானே இருக்கிறீர்?''

''இப்போது இருக்கிறேன். இனி இறக்கலாம்.''

''இனியெனில் எப்போது.''

''இன்று மாலைக்குள் நான் மரணமடையலாம். 'அர்ஜுனர் வாழ்த்தினார் அன்று மாலையே கந்தர்வி விதவையானாள்' என்ற அவப்பெயர் உங்களுக்கு வரக் கூடாதென்று யோசிக்கிறேன்.''

''கந்தர்வருக்கு மரணம் உண்டோ?'' சுபத்திரை வினவினாள்.

''உருமாற்றம் மரணம்தான் தாயே. உருமாறும்படி நான் தண்டிக்கப்படலாம்.''

''தண்டிக்கப்படுவதா, யாரால்?''

''என்னிலும் வலிமை மிக்கவரால்.''

''எதற்கு தண்டனை?'' அர்ஜுனன் கேட்டான்.

''விதி. விதிவசத்தால் நான் செய்த பிழை.''

''என்ன பிழை செய்தீர்'' சுபத்திரை கேட்டாள்.

அர்ஜுனரின் நாண் சற்று முன்பு அதிர்ந்தது.

''ஆமாம். பயிற்சி செய்தேன்.''

''அந்த அதிர்வுக்கு என் மனைவி பயந்தாள். நாங்கள் வானத்தில் சஞ்சரிக்க என்னை இறுகத் தழுவிக் கொண்டாள்.''

''மனையைத் தழுவியதற்கா தண்டனை? வேடிக்கையாக இருக்கிறதே'' அர்ஜுனன் கேலி செய்தான். சுபத்திரையைப் பார்த்து கண் சிமிட்டினான்.

''தழுவலில் ஒரு தவறு ஏற்பட்டுவிட்டது.''

''என்ன தவறு?''

''இவள் பயத்தில் தழுவுவதற்கு நான் கிறங்கிப்போய் இவளை முத்தமிட முயற்சி செய்தேன். மறுபடி நாண் அதிர்ந்தது. இவள் முகம் திருப்பிக் கொண்டாள். என் எச்சல் நழுவிக் கீழே விழுந்தது.''

''ஈஸ்வரா, பிறகு?'' சுபத்திரைக்கு லேசாய் ஒரு சங்கடம் ஏற்பட அதிகம் விவரிக்காமல் விஷயம் சொல்லச் சொல்லி கட்டளையிட்டாள்.

''என் எச்சில் தரைநோக்கி விழுந்து உங்கள் எல்லைக்குள்ளிருக்கும் குளத்தில் குளித்து, அர்க்யம் செய்தவரின் கையில் விழுந்துவிட்டது. அந்த அர்க்யம் அசிங்கப்பட்டுவிட்டது. அர்க்யமிட்டவர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து நான் அடாது செய்ததாகக் கூறி 'இன்று மாலைக்குள் உன் தலை என் காலில் விழு'மென்று சொல்லி விட்டார். அந்தக் கவலையோடு இங்கு வந்தோம். நீங்கள் 'தீர்க்க சுமங்கலி பவ' என்று என் மனைவியை வாழ்த்துகின்றீர்கள். இன்று மாலை என் தலை தறிக்கப்படும். அது குறித்து கவலையில்லை. உங்கள் வாயால்என் மனைவியை 'தீர்க்க சுமங்கலி பவ' என்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அரசர் சொல்லி இந்த இழிவுநிலை வந்துவிடக் கூடாதே என்று கவலைப்படுகிறேன்.''

''எவ்வளவு பெரிய தவறு இது?''—சுபத்திரை சினந்தாள்.

''தவறுதான் அம்மா. மிகப் பெரிய தவறுதான் ஆனால், மனதால் கூட நான் இந்தத் தவறை நினைக்க

வில்லை. கோயில் மீதோ, வேள்வி நடக்கும் இடத்திலோ பல பீடங்கள் மீதோ நாங்கள் பறக்கவில்லை.''

''எச்சல் விழுவதைத் தடுக்க முயற்சி செய்ய வில்லையா?''

''முயற்சித்தேன். இந்த படுபாவிப் பெண் நான் பயம் காட்ட விலகிக் கொண்டு ஓடுவதாய் நினைத்து என்னை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள். என்னை நகர விடாது செய்து விட்டாள். அந்தவிபரீதம் நிகழ்ந்து விட்டது.

கந்தர்வன் கவலை தோய்ந்த குரலில் பேசினான்.

''சரி இதுவரை வராத நீர் இன்று இங்கு வந்த காரணம்?''

அர்ஜுனன் கூர்மையாய் அவனைப் பார்த்தபடியே கேட்டான்.

''தலை உருளும். என்று சபதமிட்டவரை நீங்கள் சமாதானப்படுத்த வேண்டும். எனக்காகப் பேசி எனக்கு உயிர்ப்பிச்சையளிக்க வேண்டும். என் மனைவியின் மாங் கல்யத்தை காக்க வேண்டும். அர்ஜுனா சரணம்; பல் குணா சரணம் வில்லின் விஜயனே சரணம்.''

மறுபடியும் தம்பதிகள் காலில் விழுந்தார்கள். அர்ஜுனன் ஊஞ்சலில் தட்டி அவர்களை எழுந்திருக்கச் சொன்னான்.

''சபதமிட்டவர்களிடமே மன்னிப்புக் கேட்டிருக்க லாமே.''

''மன்னிப்பு கேட்பதற்குள் சபதமிட்டுவிட்டார். தரை தொடுவதற்குள் விலகி விரைந்து போய்விட்டார். மேலும் கருணையும் அன்பும் மிக்க இவரா என்மீது கோபப்பட்டு விட்டார் என்கிற திகைப்பில் நான் மயங்கிச் சுருண்டு விட்டேன்.

''யாரது?'' அர்ஜுனன் கேள்விக்கு கந்தர்வர்கள் பேசாதிருந்தார்கள்.

''சொல்லுங்கள். யாரது?''

''நாங்கள் உங்களை சரணடைந்திருக்கிறோம் அர்ஜுனா. வில்லில் சிறந்த நீர் எங்களை ஒருபோதும் கைவிடக் கூடாது.''

''யாரென்று சொல்லாமல் புலம்பினால் எப்படி?''

''நான் செய்தது தவறுதான் விஜயா. எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் மன்னிப்பு கேட்க தயாரானேன். அறியாமல் செய்தபிழைக்கு இவ்வளவுபெரிய தண்டனை'' கந்தர்வன் பேசமுடியாமல் தடுமாறினான்.

''அதிகம்தான் நான் பேசிப் பார்க்கிறேன்.''

''காப்பாற்றுவேன். என்று வாக்கு கொடும்.''

அர்ஜுனன் தயங்கினான். சுபத்திரை, அர்ஜுனனை வினோதமாகப் பார்த்தாள். ''ஏன் தயங்குகிறீர்கள்'' என்று கேட்டாள்.

''பெரிய தவறு செய்திருக்கிறார்களே.''

''உண்மை. ஆனால், வேண்டுமென்றே செய்யப்படவில்லையே, செய்த தவறுக்கு மன்னிப்பு கேட்க சித்தமாய் இருக்கிறார்களே. தெரிந்தே தவறு செய்வர்களுக்குத் தானே தண்டனை. எறும்பைக்கூட பிடித்து நசுக்கினால் தானே பாவம். காலின் மிதிப்புக்கெல்லாம் பாவக்கணக்கு உண்டெனில் இங்கு ஒருவர் எத்தனை பாவம் சுமக்க வேண்டும் எத்தனை தண்டனை பெற வேண்டும்.''

''அப்படி அறியாதுசெய்கிற பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு கேட்பதுதானே மன்னிப்பு கேட்டு அர்க்கயம் விடுவது. என்னை அறியாது நான் செய்த பிழைக்கு வருத்தம் தெரிவித்து தானே சந்தியில் வந்தனம் செய்வது, இவர் பழியும் அதுபோல் தானே, இவரை மீறிய செயல்தானே இதற்கு தலையை வெட்டுவேன் என்றால் இந்தக் கோபம் எப்படி நியாயம்?''

''இது அதிகம்தான் என்று சொல்லிவிட்டேனே.''

''சொன்னால் போதுமா, சபதமிட்டவருக்கு அறிவுறுத்த வேண்டாமா.''

''என் அறிவுரையைக் கேட்காது போனால்.''

''அப்போது அதற்கும் தண்டனை உண்டல்லவா?'' இந்திரப்ரஸ்தத்தில் இப்படி ஒரு அநியாய வழக்கு நடக்கலாமாவென்று தடுக்கலாமல்லவா, இதற்கெல்லாம் வாளை உருவி வன்முறை காட்டலாகாது என்று எச்சரிக்கலாமல்லவா?''

''யாரென்று தெரியவில்லையே''

''யாராய் இருந்தாலென்ன, இது ஒரு வன்முறை வழக்கு இந்த வன்முறை தடுத்தேயாக வேண்டும்'

''அவர் என்னிலும் வலியவராக இருந்தால்...?'' அர்ஜுனன், தன்னை மீறிப் பேசினான்.

''என்ன பேசுகிறீர்கள் உங்களிலும் வலியவரா, நீங்கள் சொல்லியும் வன்முறையில் ஈடுபடுவரா? இங்கு அரசனும் பயந்தவனெனில் நீதி, நியாயம் என்னவாகும்?''

''இங்கு என்னிலும் வலியவர் தருமரும், பீமனும். நான் வலிமையென்பதை போர்த்திறன் வைத்து சொல்லவில்லை. நான் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவன்.

''தருமரோ, பீமரோ சபதம் இடவில்லை அர்ஜுனரே'' கந்தர்வன் பரபரத்து கூறினான்.

''பீமனே சபதமிட்டதாகத்தான் வைத்துக் கொள்ளுமே. அப்போது சரி என்று சும்மா இருந்து விடுவதா? உங்களால் தடுக்க முடியாது என்று அநீதியை அனுமதிப்பதா? நீதி எல்லோருக்கும் பொதுவல்லவா. சிறிய தவறுக்கு மரணம்தான் தண்டனையெனில் நானும் நீங்களும் உட்பட எவரும் வாழ முடியாது. அதிகபட்சமாய் ஏதேனும், பிராயச்சித்தம் செய்யச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் தென் திசைக்கு தீர்த்த யாத்திரை போனது ஒரு பிராயச்சித்தம்தானே. ஒரு தவறு செய்து விட்டதால்

தானே. உங்கள் தலையையா வாங்கிவிட்டார்கள் அதைக் காட்டிலும் இந்தத் தவறு சிறியதுதானே.''

சுபத்திரையின் பேச்சுக்கு அர்ஜுனன் சங்கடப்பட்டான். நல்லவேளை இது தருமரோ, பீமரோ இல்லை என்று நிம்மதியானான். இவர்களைவிட வலியவர்கள் இந்திரப்ரஸ்தத்தில் யாராய் இருப்பினும் இது அடாதது என்று முடிவு செய்தான். இதற்கு மேலும் யோசித்தால் சுபத்திரை கேலி செய்வாள் என்று எண்ணினான்.

''கந்தர்வர்களே நான் உங்களுக்கு அடைக்கலம் தருகிறேன். என்னை மீறி உங்களைத் தண்டிக்க முற்பட்டால் என் காண்டீபம் சும்மா இராது. சரணம் என்று வந்தனைப் பாதுகாக்க வேண்டியது வீரனின் கடமை. உங்கள் பேச்சு, உண்மையானதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. இருப்பினும் உங்கள் எதிரியின் வாதமும் கேட்க வேண்டும். உங்கள் கூற்று உண்மைதானே.''

''ஈஸ்வர சத்தியமாய் நாங்கள் பேசியதெல்லாம் உண்மை'' இருவரும் ஆணையிட்டார்கள்.

சம்பந்தப்பட்டவரிடம் மன்னிப்பு கேட்க சித்தமாய் இருக்கிறீர்களா?''

''மன்னிப்பு கேட்பது மட்டுமில்லை. பிராயசித்தம் செய்யவும் தயாராக இருக்கிறோம்.''

''என்ன பிராயச்சித்தம் வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன் அரசே'' கந்தர்வி விசும்பினாள். என்னால் ஏற்பட்ட இந்தத் தவறுக்கு என் கணவரைப் பிரிந்து தவ வாழ்க்கை மேற்கொள்ளவும் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் இவரை இழந்து விதவையாக வாழ என் மனம் ஒப்பவில்லை. எனக்கு மாங்கல்ய பிச்சை கொடுங்கள் விஜயனே'' கதறி அழுதாள்.

''தந்தேன்'' அர்ஜுனன் வலக்கையை உயர்த்தினான். அந்தப்பெண்ணின் அழுகைக்கு உணர்ச்சி வசப்பட்டான்.

''இந்த அர்ஜுனன் உயிரோடு இருக்கும் வரை உன் புருஷன்மீது ஒரு துரும்புகூடப் படாது. உன் புருஷனை தண்டிக்க அந்தக் கடவுளே வந்தாலும் நடக்காது. என கையில் தனுசு உண்டு. காண்டீபம் அதற்குப் பெயர். எழுந்து நின்று உரக்கக் கூவினான். சுபத்திரை புருஷனின் வீரம் கண்டு மகிழ்ந்தாள் மேலே இடி முழக்கம் கேட்டது வல்லூறுகள் சுற்றிச் சுற்றி பறந்தன. கறவைகள் கால் மாற்றிக் கத்தின. பூமியில் புழுதி சுழன்று தூணாய் அந்த ஊரில் அலைந்தது.

'யார் சாபமிட்டார்கள் என்று கேட்கவில்லையே சுபத்திரை ஞாபகப்படுத்தினாள்.

''யாதவர்கள் தலைவன் கிருஷ்ணன்.''

கந்தர்வன் மெல்லிய குரலில் கூறினான். நின்று கை உயர்த்தி வாக்குக் கொடுத்த அர்ஜுனன் மறுபடியும் ஊஞ்சலில்உட்கார்ந்தான்.மெல்ல ஆடத்தொடங்கினான்.

5

'கிருஷ்ணரா, என் அண்ணனா, பலராமர் தம்பி யான கிருஷ்ணர்தானே. அவரா சாபமிட்டார். அவரா கோபம் கொண்டார், அவரா இன்று மாலைக்குள் உன் தலை தன் காலடியில் விழும் என்று வெஞ்சினம் பேசி னார். ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது. அடீ, கந்தர்வி நீ கவலையை விடு நான் யாரோ, எவரோ என்று பயந்து போய் விட்டேன். அண்ணா இங்கு வருவார். நான் ஒரு அதட்டுப் போட்டு ஒழுங்காய் விருந்துண்டு ஊருக்குப் போய் சேரென்று சொல்கிறேன்'' சுபத்திரையின் குரலில் குதூகலம் வழிந்தது.

''என் அண்ணா கிருஷ்ணன் இருக்கிறானே, அவன்

பிறவி நடிகன் யாரையாவது எதாவது சொல்லி கலவரப் படுத்திக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும் அவனுக்கு அதிலும் யார்மீது பிரியம் அதிகம் உண்டோ அவர்களைக் கலவரப் படுத்துவதில் ஒரு தனி ஆனந்தம் அவனுக்கு. கிருஷ்ண னுக்கு உங்களைப் பார்த்ததும் பிடித்துப் போயிருக்க வேண்டும். உங்களை ஸ்நேகமாக்கிக் கொள்ள இது ஒரு உபாயம் அவனையே நீங்கள் சுற்றிச் சுற்றி கொண்டாட வேண்டுமென்று ஒரு எண்ணம்.

கிருஷ்ணன் மிக நல்லவன் கந்தர்வி. அற்புதமான பிறவி கொஞ்சம் குறும்புத்தனம் அதிகம். நல்லவர்களை அழ வைத்துப் பார்ப்பதில் விருப்பம். அழ அழத்தான் மனசு சுத்தமாகும் என்பது அவன் எண்ணம். நிச்சயம் இது பொய்க் கோபம் கிருஷ்ணனுக்கு கோபமே வராது. அவன் கோபம் தாண்டியவன். குணக்குன்று வாரி வாரி வழங்கும். வள்ளல் தனக்கென்று எதுவும் கொள்ளாதவன் மறுபடி சொல்கிறேன். இது ஏதோ நாடகம் இங்கு வந்ததும் உங்கள் பயத்தைப் பார்த்துவிட்டு. வாய்விட்டு கலகலவென்று சிரிப்பான் பாரேன்.

''நானா, அப்படிச் சாபமிட்டேனா இல்லையே'' என்று சொல்வான் பாரேன். இதற்கே பயந்துவிட்டாயே, துவாரகையிலுள்ள கோபியர்களை அவன் என்ன பாடு படுத்தியிருக்கிறான் தெரியுமா? நீங்கள் அழுவது பார்த்து விட்டு நானும் பயந்துவிட்டேன் இதற்குப் போய் அர்ஜுனரைக் கலவரப்படுத்திவிட்டீர்களே இதை நானே சமாளித்திருப்பேன். உள்ளே வாருங்கள். உங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லுங்கள்.''

கந்தர்வர்களை உள்கூடத்திற்கு அழைத்துப் போய் சுபத்திரை உபசரித்தாள். அர்ஜுனன் அவள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் ஏனோ கலவரமானான். அம்புறாத்துணியை எடுத்து சரங்களைப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினான். வாசலில் தேர் சப்தம் கேட்டது.

யாரோ கைதட்டி உள்ளே இருப்பவர்களை வெளியே அழைக்கும் சப்தம் கேட்டது. வாயிற்காவலர்கள் உள்ளே ஓடிவந்தார்கள். கிருஷ்ணன் தேரில் நின்றபடி கைதட்டி உள்ளிருப்பவரை அழைப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

விருந்தினரை இப்படி அழைப்பது வழக்கமில்லை. அப்படியானால் கிருஷ்ணன் விருந்துக்கு வரவில்லை. அர்ஜுனனை 'வெளியே வா' என்று அழைக்கிறான். எதுவாயினும் ஒருவேளை கிருஷ்ணன் கோபமாக இருப்பினும் அவன்கோபம் தணிக்கும்படி அடக்கமாகவே பேச வேண்டுமென்று அர்ஜுனன் நினைத்துக் கொண்டான்.

கிருஷ்ணனை வரவேற்க வாசலுக்கு ஓடினான். கை கூப்பி தெருவில் தேர்மீது நின்ற கிருஷ்ணனை நமஸ்கரித்தான். ''வரவேண்டும், வரவேண்டும்'' என்று உபசரித்தான்.

''வந்தேன். நலமா அர்ஜுனா?''

''மிக்க நலம். சுபத்திரையும் சௌக்கியம். என்ன வாசலில் நின்றபடியே பேசுகிறாய் உள்ளே வா.''

''ஒரு ஆளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன் அர்ஜுனா அவனோடு வழக்கொன்று இருக்கிறது.''

''கந்தர்வனா?''

''ஆமாம். உனக்கெப்படி தெரியும்''

''உன் மீது ஏதோ எச்சில் துப்பிவிட்டானாமே.''

''என்மீது துப்பியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. துடைத்துக் கொண்டிருப்பேன். எடுத்த அர்க்யத்தில் எச்சில் துப்பினான் அந்த அயோக்யன்.''

''சரி. சரி. எதற்கு இந்த கோபம். ஒரு சாதாரண கந்தர்வனோடு என்ன சண்டை. வந்து பசியாறு. சுபத்திரை காத்திருக்கிறாள்.''

''பசியில்லை. தர்மர் அகத்தில் சாப்பிட்டுவிட்டேன்.

அந்தச் சண்டாளன் விஷயத்தை முடித்துவிட்டு உங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறேன்.''

''நீ கூட பதட்டமாய் பேசினால் எப்படி'' அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனின் கோபத்தை தணிக்க முயன்றான்.

''நான் கூட என்றால், நான் என்ன மரமா, விலங்கா பறவையா, மனைவியைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு என் மீது எச்சில் துப்புகிறானே, என்ன திமிர் அவனுக்கு. அதைத் தடுக்கக்கூட முடியாமல் அவள் அணைப்பிலேயே கிறங்கிக் கிடக்கிறானே என்ன அகம்பாவம் இது சரி, நான் பறவை, மரம், விலங்கு, இதற்குக்கூட இப்படியொரு அவமதிப்பு நிகழலாமா. பூமியில் எச்சில் துப்புவது பாவம் இல்லையா, வெற்றிலை எச்சிலைக்கூட பாத்திரத்தில் ஏந்தியல்லவா விடவேண்டும். பூஜை செய்கிறவன் தலையில் எச்சில் துப்புவது இந்திரப்ஸ்தத்தின் இயல்பா. இது உத்தமம் என்ற சட்டமா?''

''கிருஷ்ணா கோபம் குறை''—அர்ஜுனன் கைகூப்பினான்

''நீ எதற்கு கைகூப்புகிறாய், அர்ஜுனா. அவன் உன் குடிமகன் அல்லவே. உன் குடிமகனாக இருந்தால் உன்னிடம் வந்து சொல்லியிருப்பேனே, சொன்னால்' அர்ஜுனனுக்குக் கோபம் வரும். கடுமையாகத் தண்டிப்பான் என்று சொல்லாது மன்னித்திருப்பேனே.''

''அவன் என் குடிமகன் அல்ல. கந்தர்வன்.''

''எவனாயிருப்பின் எனக்கென்ன? இந்த அவமதிப்பை நான் ஏன் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நீ எதற்கு அவனுக்குப் பரிந்து பேசுகிறாய்'' கிருஷ்ணன் சீறினான்.

''அது தெரியாமல் செய்த தவறு.''

''நல்ல கதை அர்ஜுனா, நான்கூட உன்னைப் பளீரென்று அறைந்துவிட்டு தெரியாமல் செய்தேன் என்று சொல்லிவிடலாம். இந்த தேசத்துப் பெண் மக்கள் பிற

புருஷனிடம்மனம் வைத்துவிட்டுத் தெரியாமல் நிகழ்ந்தது என்று சொல்லிவிடலாம். கோவில் பூஜை மறந்து விடலாம். மன்னிக்கப்படலாம் யாகசாலையில் குடித்துவிட்டுக் கூட ஆடலாம். இது தவறில்லை என்று சொல்லிவிடலாம். நன்றாக இருக்கிறது; உங்கள் ஆட்சி.''

''கிருஷ்ணா நீ அதிகம் பேசுகிறாய்.''

''நீ பேச வைக்கிறாய் அர்ஜுனா. கந்தர்வனுக்கும் இந்த தேசத்திற்கும சம்பந்தமில்லை. அப்படியெனில் விலகி நில். நீஎதற்கு உன் பரிந்துரையை வீணாக்குகிறாய். ஏன் ஒரு அயோக்கியனுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறாய்?'

''அதற்கொரு காரணமிருக்கிறது கிருஷ்ணா.''

''என்ன காரணம்.''

''நான் அவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்திருக்கிறேன்.''

''இது தவறில்லையா? அர்ஜுனா அயோக்கியர்களுக்கு அரசன் அடைக்கலம் தரலாமா? அர்ஜுனன் தர்மம் தவறி நடக்கலாமா?''

''நடந்ததை நான் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன் அமைதியாகக் கேள் கிருஷ்ணா.''

''நடந்ததைக் கண்டவன் நான். காதால் கேட்டவன் நீ. நீ எனக்கு விளக்கம் சொல்கிறாயா. 'என்ன கேலிக் கூத்து இது'' கிருஷ்ணன் கண்கள் வெறுப்பில் சுருங்கின.

''கண்ணா, கண்ணால் பார்ப்பதும் பொய் காதால் கேட்பதும் பொய்.''

''மறுபடியும் சொல்.''

''கண்ணால் பார்ப்பதும் பொய். காதால் கேட்பதும் பொய்.''

''மாயாதத்துவம் பேசுகிறாயா அர்ஜுனா?''

''இல்லை கண்ணா, தத்துவத்தை உன்னிடம் பேச முடியுமா? என்னிலும் பெரியவன் நீ, எல்லாம் அறிந்தவன் நீ. அன்பே உருவான ஸ்நேகிதன் நீ அடாது செய்பவர்களையும் மன்னிக்கும் மனப்பான்மை உடையவன் நீ. எச்சரித்தும் கேட்காமல் போனால்தான் தண்டிக்கலாம் என்று நீதி சாஸ்திரம் சொல்கிறது. எடுத்த உடனேயே தண்டிக்க உனக்கு என்ன அதிகாரம்?''

''அர்ஜுனா.''

கிருஷ்ணனின் குதிரைகள் முன்னும் பின்னும் அலைந்தன தெருவில் கூட்டம் கூடியது. தருமனுக்கும் பீமனுக்கும் செய்தி போயிற்று. சுபத்திரை வாசலுக்கு ஓடிவந்தாள். கந்தர்வர்கள் கிருஷ்ணனின் குரல் கேட்டு நடுங்கினார்கள்.

''என் அதிகாரம் பற்றி பேசுகிறாயா, வல்லவனுக்கு வாள் உருவிய இடமெல்லாம் அதிகாரம்தான். தோள் பலம் உடையவனுக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் வெற்றிக் கொடிதான். அடக்கமாய் பேசு.''

''உன்னுடைய அடக்கம் காணாமல் போய்விட்டதே என்றுதான் கவலைப்படுகிறேன் கண்ணா. நான் என்ன மடுவிலுள்ள பாம்பா, பெண்களுக்கு முன்னே வழக்கமாய் வீரம் காட்டுவாயே. அதை என்னிடமும் காட்டப்பார்க்கிறாயா தேரில் நின்றபடியே பேசுகிறாயே. இது இந்திரப்ரஸ்தத்து அரசனை, அவன் அரசாங்கத்தை, அவன் குடிமக்களை அவமதிப்பதுபோல் ஆகாதா?''

''ஆம், பேசுகிறேன். என்ன செய்வாய்?'' கிருஷ்ணன் இடுப்பில் கையூன்றி கோபமாய் வெறித்துப் பார்த்தான்.

''இந்த தேசத்துச் சட்டம் எல்லோருக்கும் பொதுவானது. நான் உன்னையும் தண்டிக்க நேரும்.''

''என்ன சொன்னாய். என்னையும் தண்டிப்பதா? யாரிடம் பேசுகிறாய் என்பதை மறந்துவிட்டாயா? சுபத்திரைக்கு முன்னால் வில்வித்தை காட்டத் துள்ளிக்குதிக்

கிறாயா? இன்னமும் உன்னை நண்பன் என்று கருது கிறேன் அர்ஜுனா. நாவடக்கம் முக்கியம்.'

''நானும் நட்பின் பெயராலேயே உன் அவமதிப்பை சகித்துக் கொள்கிறேன் கண்ணா. அந்த கந்தர்வனை மன்னிப்புக் கேட்கச் சொல்கிறேன்.''

''நிச்சயம் அவனை மன்னித்திருப்பேன், என்னிடம் நேரே வந்திருந்தால் அவனை எச்சரித்து அனுப்பியிருப் பேன். எச்சலைத் தடுக்கவும் முடியாமல் உன்னிடம் அடைக்கலம்கேட்டு உன்னை தூண்டி விடுகிறானல்லவா? அதன் பொருட்டே அவன் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். அவன் தலை இன்று மாலைக்குள் என் காலடியில் நிச்சயம் உருளும்.''

''அது உன்னால் இயலாது கண்ணா.''

''ஏன் இயலாது?''

''அவன் என் வீட்டில் நான் அடைக்கலம் கொடுத்த நண்பனாய் தன் மனைவியோடு இருக்கிறான். அவனை அணுகுவதற்கு நீ என்னைத் தாண்டியாக வேண்டும்.''

''உன்னைத் தாண்டிப் போக என்னால் இயலாதா?''

''நான் உன்னைத் தடுப்பேன் கண்ணா,''

''நீ தடுத்தால் நான் நின்று விடுவேனா?''

''உன்னை நிற்கவைக்க என்னால் முடியும் கிருஷ்ணா''

''முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களாலும் முடியாது. கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், அசுரர்கள், இவர்களாலும் இயலாது. அந்த ஈஸ்வரனாலும், பிரம்மனாலும் என்னை தடுக்க முடியாது.

''என்னால் முடியும் கிருஷ்ணா.''

''முட்டாளே நீ யாரோடு மோதுகிறாய் என்பதைப் புரிந்து கொள்.''

''நீயே எல்லாமுமாய் ஆகுக. எங்கும் நிறைந்த பரப்ரும்மமே நீ என்பதாய் நான் இப்போது உணர்ந்தாலும் அல்லது பின்னொரு நாள் உணர்ந்தாலும் இன்று இங்கே உன்னை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். ஒரு பாவமும் அறியாத அந்த கந்தர்வனை நீ தண்டிக்க நான் விடமாட்டேன்.''

''காரணமின்றி என்னோடு மோதுகிறாய்.''

''இதுவே நான் உன்மீது சொல்லும் குற்றச்சாட்டு.''

''அந்த கந்தர்வனை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடு உன்னோடு போர் புரிய எனக்கு விருப்பமில்லை.''

''எனக்கும் விருப்பமில்லை கண்ணா. ஆனால் உயிர் போனாலும் நான் உன்னிடம் ஒப்படைக்க மாட் மாட்டேன். உன் கையால் இந்த அர்ஜுனன் மரண மடைவானே தவிர, கொடுத்த வாக்கை அர்ஜுனன் மீறமாட்டான். அடைக்கலம் கொடுத்தவருக்கு துரோகம் செய்யமாட்டான் இது காண்டீபத்தின்மீது ஆணை.''

''அது அறியாது கொடுத்த வாக்கே''

''வாக்கு எவ்விதமாயினும் வாக்கே.''

''அப்போது யுத்தமே வழி''

''எனக்கு அச்சமில்லை''

''என் திறன் நீ அறியாத விஷயம்.''

'அதையே நான் உனக்கும் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.'

''நீ சுபத்திரையை அடைய என் காலில் விழுந்து கெஞ்சியது மறந்துவிட்டதோ?''

''மறக்கவில்லை. உன்னை மதித்ததன் விளைவாகவே, அவள் உன் தங்கை என்பதாலேயே உன்னிடம் யாசித்தேன். வேறு எவர் வீட்டுப் பெண்ணாக இருந்தாலும் என் வில்லின் வலுவால் கவர்ந்து போயிருப்பேன்.''

''அந்த கிருஷ்ணன் இப்போது வேண்டாதவனாகி விட்டானா?''

''வேண்டாததை நண்பன் செய்தாலுங்கூட நான் வெறுமே இருப்பதில்லை.''

''வில்லின் வலுவால் என்னை ஓட ஓட விரட்டு வாயோ?''

''வேறு வழியில்லையெனில் அதைச் செய்ய வேண்டி யிருக்கும்.''

''வெறும் கையோடு வாசலுக்கு வந்துநிற்கிறாயே...''

''விளக்கிச் சொல்லலாம் என்றுதான் வந்தேன். வில்லடிதான் வேண்டுமெனில் தாராளமாய் வழங்கப் படும்.''

''என்னை உன் வில்லால் அடிப்பாயா, செய் பார்க் கலாம்.''

கிருஷ்ணன் குதிரைகள் மாளிகையின் படியேறின. தேரோடு உள்ளே நுழைய எண்ணம் கொண்டவன் போல் கிருஷ்ணன் அவைகளை விரட்டினான்.

''நான் வில்லெடுத்து வரும் வரை பொறுமையாக இருக்க வேண்டும்.''

''அது உனக்கு வில். எனக்கு வைக்கோல்.''

''அதைச் சரம் கொடுத்த பிறகு சொல். இப்போது அவசரப்படாதே.''

அர்ஜுனன் உள்ளே ஓடினான். காண்டீபத்தைக் கும்பிட்டுக் கையிலெடுத்தான். வளைந்து நாணேற்றி னான். கவசம் பூண்டான் அம்புறாத்துணியைத் தோளில் பூட்டினான். உள்ளே ஆயர்பாடியில் பசுவின் மீது சாய்ந்து ராதை அருகேயிருக்க குழலூதும் கண்ணனை மனமுருக தியானித்தான்.

''நான் மனம் குவிக்கின் உன் மந்தகாச உருவமே இங்குவருகிறது. நான் இன்றையே என் விளிக்க உன் இருப்பே என் நெஞ்சில் தோன்றுகிறது நீ ஞானி அதிசயப் பிறவி தருமத்தின் தலைவன் எல்லாம் கடந்த கடவுள்

நீயே அது என்பதாய் ஆகுக எங்கும் பரவிய பரப்ரும்ம சொரூபமே நீ என்பதாய் ஆனாலும் தர்மத்தின் பொருட்டு இக் காண்டீபம் எடுக்கிறேன் இக்காண்டீபம் தோற்றால் தர்மம் தோற்றதாய் ஆகும். தர்மம் என்றும் தோற்காது. எந்த யுகத்திலும் தர்மம் தோற்றதாய் சரித்திரம் இல்லை. தர்மமே வெல்லும்.''

உள்ளேயுள்ள கிருஷ்ணனை வணங்கினான். கந்தர் வர்கள் சுவரோரம் நின்று கண்கலங்கினார்கள். அர்ஜு னனை நோக்கிக் கும்பிட்டார்கள், அர்ஜுனன், அவர் களை நோக்கி கையுயர்த்தினான். ஆசீர்வதித்தான். 'அஞ்சேல்' என்று சொன்னான். அப்புறாத்துணியுடன். வாசலுக்கு வந்தான்.

காண்டீபத்தில் நாண் இழுத்துக் கட்டினான். கிருஷ் ணனின் குதிரைகள் மிரண்டன; பின்னடைந்தன. கிருஷ் ணர் அம்போடு தயாராக இருந்தார். வில்லில் தொடுத் தார். குதிரைகளை முன்னே விரட்டினார். முதல் அம்பு அர்ஜுனன் தோளை உரசி, பின்னால் நின்ற சுபத்திரை யின் தலையைக்கோதி, கதவை அடித்துக் குலுங்க வைத்து எதிரே அர்ஜுனன் காலடியில் விழுந்தது. அர்ஜுனன் பேசாதிருந்தான் அடுத்த அம்பு அர்ஜுனனைச் சுற்றிக் கொண்டு சுபத்திரையின் அருகே போய் விழுந்தது சுபத் திரை அலறிக் கொண்டு உள்ளே ஓடினாள். அர்ஜுனன் தன் காண்டீபத்தில் சரம் பூட்டினான், காத்திருந்தான். இந்த முறை அம்பு காண்டீபத்தை நோக்கி வர அர்ஜு னன் அதைக் காண்டீபத்தால் தட்டிப் புரட்ட, அம்பு அரண்மனைக்குள்ளே போய் கந்தர்வன் அருகே நின்ற தூணை இடித்தது. கந்தர்வி 'அபயம் அபயம்' என்று அலறினாள். அர்ஜுனன் சீற்றமானான். சரம் கொடுத்த கிருஷ்ணன் தேரை அடித்தான். தேர் குலுங்கியது குதிரை கள் எகிறி கனைத்தன. இன்னொரு அம்பு சக்கரத்தை முன்னேறவிடாமல் மறித்துக் கொண்டது. மூன்றாவது அம்பு கிருஷ்ணனின் மயிர் பீலியைக் கொய்து கொண்டு

போயிற்று கிருஷ்ணன் உக்கிரமானார். அர்ஜுனன், நெஞ்சுக்கு குறி வைத்து அடித்தார். இடைவிடாது சர மழை பொழிந்தார். அத்தனையும் தடுக்கப்பட்டன. மாளிகையின் முன்பக்கம் கடும் சேதமாயிற்று. தருமரும், பீமரும், நகுலரும், சகாதேவரும், குந்தியும் தேர்களில் விரைந்து வந்தார்கள். அர்ஜுனனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் சண்டையா என்று வியந்து போனார்கள்.

யுத்தம் பார்த்த சந்தோஷத்தில் பீமன் உரக்க கத்த சகாதேவன் அவன் தோளில் கை வைத்து அடக்கினான். பீமனின் குரல் அர்ஜுனனுக்குப் புதிய தெம்பைக் கொடுத்தது. கிருஷ்ணனின் குதிரைகளைச் கடுமையாக இம்சித்தான். அரண்மனையை விட்டு வெகுதூரம் அவைகளைப் போகும்படி செய்தான். தொலைவிலிருந்தபடியே கிருஷ்ணன், அர்ஜுனனின் கவசங்களை அறுத்தார். தலைக் கவசத்தை தட்டிவிட்டார். உஷ்ணம் மிகுந்த அம்புகளைச் செலுத்தி அர்ஜுனன் தோலை, ரோமக் கால்களை பொசுக்கினார் அர்ஜுனன் ஆத்திரமானான். கிருஷ்ணருடைய தோளுக்குக் குறிவைத்தான். அவன் அம்புகள் முடக்கப்பட்டன. கிருஷ்ணன் தொலைவிலிருந்து ஆளைத் தேடிக் கொல்லும் சரம் எய்தார். அர்ஜுனன் அவற்றை துண்டாக்கினான். ஆயினும், அந்த அம்பு உள்ளே போய் கந்தர்வன் மார்பிலடித்து, கந்தர்வன் கலவரப்பட்டுக் கத்தினான் அந்தக்கூச்சல் அர்ஜுனனை வெறியாக்கியது. கிருஷ்ணனுடைய மார்புக்கு குறிவைத்தான் உடம்பு முழுவதும் சல்லடையாக்கும். பாணங்களை அனுப்பினான். அவற்றில் சில கிருஷ்ணனின் உடம்பைப் புண்ணாக்கின அவன் சியாமள உடம்பிலிருந்து ரத்தம் வழிந்தது. ஊரையே மயக்க வைக்கும் அஸ்திரம் எய்ய அது அர்ஜுனனால் வெகுதூரம் தூக்கப்பட்டு சுனையில் விழுந்தது அந்த முயற்சியைச் செய்வதற்குள் அர்ஜுனன் உடம்பில் இரண்டு, மூன்று அம்புகள் துளைத்து நின்றன, அர்ஜுனன் நாகாஸ்திரம்விட, கிருஷ்ணர்

பிரம்மாஸ்திரம் எடுத்தார். இரண்டும் உயரே சீறிப் பாய, இந்திரப்ரஸ்தத்து ஜனங்கள் சீறி ஓடினார்கள். அங்கங்கே வீடுகள் தீப்பற்றிக் கொண்டன. தான் செலுத்திய அஸ்திரங்கள் தாக்கப்படாமலிருக்க அதற்குத் துணை அம்புகளை இருவரும் சரமாரியாக விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்கும் நெருப்பு மயம். விஷப் புகை அவர்களது அஸ்திரங்கள் வானத்தில்சீறிக்கொண்டு எதிரும் புதிருமாய் நின்றன. தாக்கும் கணத்தை எதிர் பார்த்து காத்துநின்றன. இன்னும் ஒரு அம்புவிட்டு நாகாஸ்திரத்தைத் தூண்டிவிட்டால் போதும். இன்னும் ஒரு அம்புவிட்டு பிரம்மாஸ்திரத்தை தூண்டிவிட்டால் போதும் மிகப்பெரிய இழப்பு நேரும். மேலே அஸ்திரங்கள் சீறிக் கொண்டிருக்க, கீழே தூண்டப்படும் அம்புகளை இருவரும் தகர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள், அம்பு விடாமலிருக்க ஒருவரையொருவர் இரக்கமில்லாமல் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கிருஷ்ணனின் கழுத்து சீவ, பிறை அம்பு அர்ஜுனன் எடுத்தான். அர்ஜுனன் நெஞ்சு துளைக்கக் கூரிய அம்போடு கிருஷ்ணர் ஜெபித்து கொண்டிருந்தார்.

''நிறுத்துங்கள்...நிறுத்துங்கள்'' வானத்தில் குரல் கேட்டது. தம்பூரின் ரீங்காரம் கேட்டது. ''ஓம் நமோ நாராயணா'' என்று நாரதர் குரல் கேட்டது ''என்ன கோரம் இது. என்ன விபரீதம் இது எதற்கு நண்பர்களுக்கிடையே சண்டை. தர்மமும், தர்மமும் அடித்துக் கொண்டால் அதர்மமல்லவா வளரும். அடித்துக் கொள்ளத்தானா நட்பு. பகை கொள்ளவா ஸ்நேகிதம். தயவு செய்து நிறுத்துங்கள். எதன் பொருட்டு இந்த யுத்தம் என்று எனக்குச் சொல்லுங்கள்.''

நாரதர் இருவரிடம் கைகூப்பி மன்றாடினார். நடுவே நின்று மாறி மாறி பார்த்தார், வீரர்கள் இருவருக்குமே இடைவெளி தேவைப்பட்டது. அம்பெய்வதை நிறுத்தி

சீற்றத்தோடு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள் சுபத்திரை வெளியே ஓடிவந்தாள். நாரதரின் காலடியைப் பணிந்தாள். நடந்தது அனைத்தையும் விளக்கமாகச் சொன்னாள்.

''கிருஷ்ணா உன் சாபமென்ன மறுபடி உன் வாயால் சொல்'' நாரதர், கிருஷ்ணரை நோக்கி உரக்க கூவினார்

''இன்று மாலைக்குள் என் அர்க்யத்தில் எச்சில் துப்பிய அந்த கர்வனின் தலை என் காலடியில் உருள வேண்டும்.''

''அவ்வளவுதானே, செய்தால் போயிற்று. தயவு செய்து அஸ்திரத்தைப் பின்னால் எடுத்துக் கொள். அர்ஜுனா உன் அஸ்திரத்தையும் விலக்கு. அதன் வேகம் குறைத்து கீழே இறக்கு. உங்கள் கோபத்தால் ஊர் எரிகிறதே பார்க்கவில்லையா?''

''நான் அடைக்கலம் கொடுத்திருக்கிறேன் அந்த கந்தர்வனுக்கு. அவன் தலையைத் துண்டித்துத் தரையில் உருட்ட எவரையும் அனுமதிக்க முடியாது.''

''துண்டித்து உருட்ட வேண்டுமென்று சபதமில்லையே அப்பா.'' நாரதர் கத்தினார்.

''என்ன?'' அர்ஜுனன் வினவினான்.

''கிருஷ்ணர் இன்று மாலைக்குள் தன் காலடியில் அவன் தலை உருள வேண்டுமென்று தானே சொன்னார். உருள வைத்தால் போயிற்று. அந்த கந்தர்வனைக் கூப்பிடு—அடேய் இங்கு வா'—உள் நோக்கி கூவினார். கந்தர்வன் பயத்துடன் வெளியே வந்தான். அவன் தோளைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு நாரதர், கிருஷ்ணனிடம் போனார். அந்த கந்தர்வனுக்குத் துணையாக அர்ஜுனன் உருவிய வாளோடு போனான். பின்னே சுந்தர்வி ஓடினாள். அவளுக்குத் துணையாய் சுபத்திரை பின் தொடர்ந்தாள்.

''கிருஷ்ணா, இந்த கந்தர்வனின் தலை உன் காலடியில் உருள வேண்டும் அவ்வளவுதானே?''

''அவ்வளவுதான்'' கிருஷ்ணன் முகத்தில் விஷமம் கொப்பளித்தது

''அடேய், செய்த தவறுக்கு மன்னிப்பு கேட்டு இவர் காலில் விழு. என் வினையெல்லாம் போகட்டும் என்று கும்பிடு'' நாரதர் கட்டளையிட்டார்.

கந்தர்வன் நெடுஞ்சாண் கிடையாய் விழுந்தான். கந்தர்வியும் பணிந்தாள்

''கிருஷ்ணா இதோ இந்த கந்தர்வன் தலை உன் காலடியில்...''

''உருளவில்லையே'' கிருஷ்ணன் சிரித்தான்.

''உருட்டிவிடலாம். அம்மா கந்தர்வி எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணமான நீ எழுந்து உன் புருஷனை உருட்டு உன் புருஷனின் தலை கிருஷ்ணனை நோக்கி இருக்கும்படி செய்து. கிருஷ்ணனைச் சுற்றி பிரதட்சணமாக உருட்டு. போடு உருளுதண்டம். உருளுதண்டம் போடு'' நாரதர் உற்சாகமாய்க் கூவினார்.

மனைவி உருட்டிவிட கந்தர்வன் எல்லாம் அறிந்த கிருஷ்ணனை, மனித ரூபமான அந்தப் பரம்பொருளை வலம் வந்தான். மனமார தன் செயலுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டான். கிருஷ்ணர் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

''போதும் எழுந்திரு'' என்று அவனைத் தூக்கி விட்டார்.

''பகலில் கூடல் பாபம் விளைக்கும். இனி அவ்விதம் செய்யாதே. போய் வா'' என்றார். கந்தர்வி அவர் தாள் பணிய, ''புருஷனை, வீரனாய், விவேகனாய் ஆக்குவது மனைவியின் கடமை போகமாக்குவது அல்ல இதைப் புரிந்து கொள், போய் வா. தீர்க்க சுமங்கலியாய் இரு'' என்று ஆசீர்வதித்தார். அவர்கள் அர்ஜுனனை நோக்கி வந்தார்கள். ''என் தெய்வமே'' என்று கந்தர்வி அவன் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினாள்.

"நான் தெய்வமில்லையம்மா, நான் ஒரு கருவி, தெய்வத்தின் கருவி என்னைச் சோதிக்க உன்னைத் தூண்டிவிட்டு ஏதோ ஒரு விளையாட்டு நிகழ்ந்திருக்கிறது. என்னவென்று எனக்கும் புரியவில்லை. எதனாலென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. தன்னைச் சுற்றி நடப்பது பற்றித் தெரியாதவன் தெய்வமாக முடியுமா? நான் சாதாரணன். வெறும் மனிதன் உனக்கு என் நமஸ்காரம் போய் வா."

விடை கொடுத்தான். நாணி தன் நாண் தளர விட்டான் காண்டீபத்தைத் தரையில் ஊன்றி சோர்வாக நின்றான்.

"நீ சாதாரணனில்லை அர்ஜுனா, அசாதாரணன். அற்புதமான வில் வீரன் உனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இவ்வுலகில் இல்லை. உன் எதிரே வில்லெடுத்து வெற்றி பெறப்போகிறவர் எவருமில்லை. என் சரங்களையே தடுக்க முடிந்த உன்னால் எவர் சரத்தையும் எதிர் கொள்ள நிறுத்த முடியும். தர்மத்தைக் காக்க இத்தனை துணிவோடு செயல்படுகிற உன்னால் இங்கே அற்புதங்களைச் செய்யமுடியும்.

அண்ணன் உதவியுடன் புருஷன் தன்னைத் தூக்கி வந்தான் என்கிற அலட்சியம் சுபத்திரைக்கு வந்துவிடக் கூடாதென்பதனாலேயே, அவளுக்குத் தன் புருஷனின் பராக்கிரமத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற ஆசையை நிறைவேற்றவேண்டுமென்றே இந்த விளையாட்டு யுத்தம் செய்தேன். போர் என்று வந்துவிட்டால் நட்போ, உறவோ இல்லை. தர்மத்தின் பொருட்டு எவரைவேண்டுமானாலும் எதிரியாகக் கொள்ளலாம். எவரை வேண்டுமானாலும் அழிக்கத் துணியலாம். தர்மமே முக்கியம். உறவுகளோ, நட்புகளோ அல்ல என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்கிறதா என்று சோதனை செய்து பார்த்தேன் உறவுக்கிலேசம் உன்னை அதர்மவானாக மாற்றிவிடக்

கூடாது நண்பனே. உன்னிலும் உயர்ந்தது உன் தர்மம் அதன் பொருட்டு நீ யுத்தம் செய்தது எனக்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது. வா, வந்து என்னைத் தழுவிக்கொள்.'' கிருஷ்ணன் வில்லை கீழே வைத்துவிட்டு கையை விரித்தான். அர்ஜுனன் காண்டீபத்தோடு கிருஷ்ணரைத் தழுவிக்கொண்டான். அஸ்திரங்கள் அதனதன் அம்புறாத் துணிக்குள் புகுந்தன. ஊர் குலவையிட்டு நண்பர்களை வாழ்த்தியது.

''சுபத்திரை உன் புருஷனுடைய வீரம் எப்படி? அவன் வில் வித்தை எப்படி?''—கிருஷ்ணர் கேட்க சுபத்திரை பிரியத்துடன் புருஷனின் கையைக் கோர்த்துக் கொண்டாள். யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட அவன் காயங்களைத் தன் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்தாள். அண்ணாவின் கைப்பற்றி வேகமாக இழுத்து புருஷனோடு அரண்மனைக்குள் போனாள். சுற்றி சுற்றி ஓடிவந்து புருஷனையும், அண்ணனையும் உபசரித்தாள். அவ்வப்போது அவள் கண்ட யுத்தத்தை பேசிவியந்தாள் தர்மரும் பீமனும், நகுல சகாதேவர்களும் புருஷனையும் அண்ணனையும் புகழ்வதைக் காது குளிரக் கேட்டாள், நெஞ்சுக்குள்ளே இருவரையும் அருகருகே வைத்து வணங்கினாள்.

விருந்து முடிந்து இளைப்பாறி விடைபெற்று, தேர் ஏறி கிருஷ்ணர் இருட்டு நேரத்தில் துவாரகை நோக்கிப் புறப்பட பின்னால் தொடர்ந்த ஒரு தேர் முன்னேறி கிருஷ்ணர் தேரை மறித்தது. சகதேவன் தேர்விட்டு இறங்காது கிருஷ்ணனையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

''என்ன சகதேவா ஏதும் பேச வேண்டுமா?''— கிருஷ்ணர் வாஞ்சையுடன் கேட்டார்.

''நீ பேசு''—சகதேவன். கிருஷ்ணரை ஒருமையில் அதட்டினான்.

''என்ன பேசுவது?''

''எதற்கு இந்த யுத்த நாடகம். எது குறித்து இந்த வீர விளையாட்டு எனக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போ.''

''மறுத்தால் கிருஷ்ணர் கண்மூடி வினவினார்.

''உன்னோடு யுத்தம் செய்வேன். என் யுத்தம் எது வென்று எனக்குத்தெரியும் கிருஷ்ணா. உன்னைக் கட்டிப் போடுவேன். உன்னைக் கட்ட என்னால் முடியும் என்று உனக்குத் தெரியும் கிருஷ்ணா. உண்மையைச் சொல் எதற்கு இந்த நாடகம்''—சகதேவன் மீண்டும் அதட்டினான்.

''உண்மையான யுத்தம் வரப்போகிறது சகதேவா. வெகுவிரைவில் வரப்போகிறது.''

''யாருக்கும், யாருக்கும்?''

''உனக்கே தெரியும்.''

''சரி, நீ அங்கே என்ன செய்வதாய் உத்தேசம்?''

''ஒரு உத்தேசமுமில்லை. ஒரு ஓரமாய் நின்று வேடிக்கை பார்ப்பேன்.

''ஏன், இரண்டு பக்கமும் அதர்மமுள்ள யுத்தமா அது?''

''இல்லை, தர்மத்திற்கும் அதர்மத்திற்கும் உள்ள யுத்தம்.

''அப்படியானால் நீ எந்தப் பக்கம்.''

''உங்கள் பக்கம் சகதேவா.''

''சத்தியம் செய்.''

''என்னவென்று...'' கிருஷ்ணர் கண்விழித்து அவனை உறுத்துப் பார்த்தார்.

''நாங்கள் இந்த பஞ்ச பாண்டவர்கள் தர்மத்தின் பக்கமே எந்நாளும் நிற்கவேண்டும் அதற்குத் துணையாய் நான் இருப்பேன் என்று சத்தியம் செய். அதர்ம வழியில்

எங்கள் மனசுகூட போகாமலிருக்க உன்னால் முடிந்த தெல்லாம் செய். எங்களை தர்மத்தின் பக்கமே இழுத்துக் கொண்டு போவேன் என்று சத்தியம் செய். ஒருநாளும் அதர்மத்தின் பக்கம் போகவிட மாட்டேன் என்று உறுதி கொடு. எங்களை தீதிலிருந்து காப்பாற்று கண்ணா.''

கிருஷ்ணன் மெலியதாய் சகதேவனை நோக்கி, வாஞ்சையுடன் புன்னகை செய்தான்.

''சகதேவா ஞானியிலும் சிறந்த ஞானியே! உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். நான் இன்று பேசியது பிரபஞ்ச ரகசியம் இதை எவரிடமும் சொல்லாதே. தர்மம் காக்கவே நான் உங்களோடு சேர்ந்திருக்கிறேன். உங்களை என் பக்கம் எடுத்திருக்கிறேன், அதர்மத்தை அழிப்பது என் வேலை. சகதேவா நீ சும்மா இரு.''

''சும்மா இரு என்றால் யுத்தம் செய்யாதே என்று என்னைத் தடுக்கிறாயா? விலகியிருக்கச் சொல்கிறாயா?''

''யுத்தம் செய். சும்மாயிரு''

கண்ணன் கை தூக்கி சகதேவனை ஆசிர்வதித்தான். தன் கண்களால் அவன் கண்களை உறுத்து நோக்கினான். சகதேவனுக்குப் புரிந்தது, அந்தி சரிந்து மேல் வானத்தின் கடைசி சிகப்பு ரேகை மறையும் நேரத்தில் சகதேவன் மனசு கூட்டி கிருஷ்ணனை வணங்கினான். வலம் வந்தான் வழி விட்டு நின்று கொண்டான்.

கிருஷ்ணன் தேர் புறப்பட எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. சகதேவன் ஊர் எல்லையில் அந்தக் குளத்து விளிம்பில் பெருமூச்சோடு உட்கார்ந்தான். கண்மூடி தியானத்தில் ஆழ்ந்தான்.

யுத்தம்வரும் என்பது அவன் உள்மனதிற்குத் தெரிந்து விட்டது. எந்த சலனமுமின்றி அதற்குத் தயாராய் இருந்தான்.

முற்றும்

அப்பா

1

விடை கொடுக்க யாருமே இல்லாது ஒரு ரயில் நிலையத்தில் தனியே பயணப்படக் காத்திருப்பது சுக மான அனுபவம், வேறு மனிதர்களுக்கு விடை கொடுப் பதை வேறு மனிதர்கள் விடை பெறுவதை அவர்கள் வித்தியாசப்படுவதை கவனித்து ரசிக்க முடியும்.

''போய் லெட்டர் போடு'' ஒரு கிழவி சன்னல் கம்பியை இறுக்கப்பற்றிக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந் தாள். அவள் அப்படி இறுக்கப்பற்றியிருந்தது விழுந்து விடாமல் இருக்கத்தான் என்று எனக்குப்பட்டது.

''எத்தினி தடவை இதையே சொல்லுவ. அடுத்த ஸ்டேஷன்ல இறங்கி உனக்கு ஒரு லெட்டர் போட்டுர் றேன்.''

''அதில்லடா, ஊர் போய் சேர்ந்ததும் சௌகர்யமா போய் சேர்ந்தேன்னு ஒரு லெட்டர் போடு.''

''போடறேன். கம்பி புடிச்சு நிக்காத. வண்டி எடுத் துரப்போறான். தாவாக் கொட்டைல அடிப்படப் போவுது''—ஆனால் கிழவி நிதானமாகத்தான் கம்பியைப் பிரித்தாள்.

ஆனால் கோர்த்துக் கொண்ட கைகளைப்பிரிக்காமல் கணவனும் மனைவியுமாய் இன்னொரு ஜன்னலில் இருந் தார்கள். மனைவி பயணப்படுவது கணவனுக்குத் தாங்க வில்லை போலிருக்கிறது வெளியூரில் அவள் உத்தியோகம் பார்க்கிறாள் போலிருக்கிறது. புருஷனுக்குச் சென்னை யில் பிடுங்கி கத்தை கட்டுகிற வேலை இருக்கும் போலிருக் கிறது. பொருள் தேடிப் பிரிவோர் கணவனாகத்தான்

இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. எப்பொழுதும் பிரிந்து போகிறவராய்த்தான் என் கணவன் இருக்கிறான். எப்பொழுதும் பிரிவால் துயரப்படுகிற மடைச்சியாக நான் இருக்கிறேன். என்னைப் போல் உலகத்தில் எல்லா பெண்களும் பொருள் தேடிப் பிரியும் கணவனை உடைய முட்டாள் பெண்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஏன் இப்படி என்கிற விதமாய் ஒரு பழந்தமிழ்ப் பாடல் உண்டு. ஆனால் தமிழ், தமிழ்தேசம் தமிழர் வாழ்க்கை மாறி விட்டது. பொருள் தேடி பெண்கள் பிரிய ஆண்கள் கைபிடித்து விடை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

''நாளைக்கு ட்யூட்டியில் ஜாய்ன் பண்ணலேன்னா சாவடிச்சிடுவான். ரெண்டு மாசம் லீவு போட்டாச்சு. இதுக்கு மேல முடியுமா? ஒரு ரெண்டு மாசம் வொர்க் பண்ண ஆறுநாள் லீவு கணக்குல சேர்ந்துடும். சனி, ஞாயிறு, சுதந்திரதினம் மூணுநாள் சேர, முன்னாடி ரெண்டு சனி, ஞாயிறு சேர, பதினோரு நாள் எப்படா வரும்னு ஓடி வந்துருவேன்'' மனைவி பேசிக் கொண்டிருக்க அந்தக் கணவன் உண்மை தெரிந்தும், உண்மையை ஏற்க முடியாமல் இப்பவே ஆறுநாள் கிடைக்காதா என்று ஏக்கத்தோடு நின்றிருந்தான். இதைப்பற்றி யாரும் கவிதை எழுதியிருக்கிறார்களா என்று தெரியவேயில்லை. புருஷனோடு இரண்டு மாதம் குடித்தனம் செய்துவிட்டு ஆபீஸ் வேலைக்காக ஊருக்குப் போக வேண்டிய மனைவியைப்பத்தி எந்தக் கணவனாவது கவிதை எழுதியிருக்கிறானா தெரியவில்லை.

ஆனால் இப்படி பிரிவு இல்லாது பிரிகிறோமே என்கிற வேதனை இல்லாது ஊருக்கு போவது ஒரு சுகம். நாளைக் காலை நான் மதுரைக்கு போக வேண்டும் மாலை ஒரு கூட்டத்தில் பேச வேண்டும், பிறகு இரவு வண்டி ஏறி சென்னைக்கு வந்து சேரவேண்டும். ஒருநாள் புருஷன் பிரண்டல் இல்லாமல் நிம்மதியாக இருக்கலாம்

என்பது என் மனைவியின் எண்ணம். ஹாலுக்குள் அகப்பட்ட குப்பைக் காகிதமாய் சென்னையிலேயே சுற்றிக் கொண்டில்லாது வேறு இடம் வேறுமுகம் என்கிற மாறுதல்வேண்டிய என் தாகம் துயரம் தராதுபோயிற்று. சந்தோஷம் கொடுத்தது.

நாலு மாசம் வெளியூர் சென்றபோது என் வீடும் விம்மியிருக்கிறது நானும் விக்கித்து போய் இருக்கிறேன். பிரிவை உணரும்போது மட்டுமல்ல, வேடிக்கை பார்க்கிற போதும் லேசாய் ஒரு வேதனை இருக்கத்தான் செய்கிறது பெட்டியில் ஏறி எட்டிப் பார்க்க எல்லா ஜன்னலிலும் பிரிவுத் துயரம் ஒரு வெப்பக் காற்றாய் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. ரயில் கிளம்ப சில நிமிடங்களே இருந்தன. தூக்க முடியாத சுமையுடன் யாரோ சிலர் இருக்கை தேடி ஓடினார்கள்.

''நான் சொன்னனா இல்லையா...இந்த பஸ்லேட்டா யிருச்சுன்னா இந்த ட்ரெயின் மிஸ் ஆயிடும்னு,''—கனத்த பெட்டி ஆள் தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டு ஓடினார். ஆனால் அவர் தனக்குத்தானே பேசவில்லை. அவரை வேடிக்கை பார்க்கறவர்களுக்காக பேசினார் இவ்வளவு பெரிய பொட்டிய தூக்கிட்டு கடைசி நிமிடத்தில் ஓடி வரீயேடா நீயெல்லாம் என்ன ஜென்மம் என்று யாரும் கண்ணால்கூட சொல்லி விடலாகாது, சொன்னால் இது தான் பதில் என்று தனக்குத் தானே பதில் சொல்லிக் கொண்டு ஓடினார்.

மனிதர்கள் இவ்விதம்தான். தாங்கள் செய்கிற எல்லாவற்றிற்கும் அவர்கள் பதில் வைத்திருப்பார்கள். நான் லேட் இல்லை. பஸ் லேட் என்று சொல்லுவார்கள். இந்த சமாதானத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பார்கள். பிரிவு ஒரு பெரிய துயர் என்பதும் ஒரு சமாதானம்தான் எப்போது ஒன்று சேர்ந்தோம். பிரிவதற்கு...என்று யாரும் கேட்டுக் கொள்வதில்லை.

அப்படி ஒன்றாகி இருந்து விட்டால், இருப்பும், பிரிவும் முக்கியமில்லை. பிரிகிறவர் எல்லோருக்குள்ளும் பிணக்கு இருக்கிறது, இருந்தாலும் பிரிவு துயரமாகிறது.

''பத்து ரூபா சினிமா போறதுக்கு கேட்டா கிழவி இல்லேன்னுச்சு இதுக்கு ஒரு நோவுன்னா நாம எத்தினி கஷ்டப்படறோம்'' என்று பிள்ளை சொல்லியிருக்கலாம்.

''ஒரு ரசம் வைக்கத் தெரியலை உனக்கெல்லாம் ஒரு கல்யாணம். கருமாதி...''

''உன்னைக் குத்தம் சொல்லி புண்ணியமில்லை. உங்கம்மாவ சொல்லணும். அம்பத்தஞ்சு வயசுக்கு இப்படி பவுடர் போட்டுட்டு வந்து நிக்கறா, பார். அவ வளர்த்த பொண்ணு ரசம் இப்படித்தான். இருக்கும்.'' இந்தக் கணவன் மனைவிக்குள்ளேயும் பிணக்கு வந்திருக்கும். ஆனால் பிணக்கு மறந்து போயிற்று பிரிவு முதன்மையாயிற்று. மறதி...மறதிதான் வாழ்க்கையின் ஜீவநாடி நிறைய பிணக்குகள் மறந்து போகின்றன. நிறைய கோபங்கள் மறந்து போகின்றன. நிறைய வன்மங்கள் இந்த மறதியால் குறைந்து போகின்றன. இந்த மறதிக்கு பிரிவு காரணமா? அல்லது பிரிவால் பிணக்குகள் மறந்து போயிற்றா? இது நெய் தொன்னை விஷயம். எதற்கு எது ஆதாரம் என்று கண்டுபிடிக்க முடியாத விஷயம். சுடராய் நிற்கமுடியாதுதான் குறை சுடரைச்சுற்றி புகைமண்டி ஹரிக்கேன் லாம்ப் கண்ணாடி முழுவதும் படிந்து கருப்பாகி சுடர் உள்ளே இருப்பினும் வெளியே வெளிச்சம் இல்லாது போகிறது புகை இருட்டு போல வாழ்க்கையிலும் ஒரு மயக்கம் ஏற்பட்டுபோகிறது எல்லா மனிதர்களும் இங்கே கருப்பு புகை படிந்த ஹரிகேன் லாம்புகள். ஒரு சிலரே தன்னைச் சுத்தமாய் துடைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

வண்டி கிளம்புவதற்கான ஆம்பர் விழுந்தது, ரயில் புறப்படலாம் என்று டிராக் சிக்னல் கொடுத்துவிட்டது.

பச்சைவிளக்கு காட்டப்படவில்லை. 'ஸ்ரீனிவாசன் இந்த வண்டிலயா போறீங்க?'' யாரோ என் காலடியில் பெட்டியை வைத்தார்கள். வேறு யாரையோ கைதட்டி அழைத்தார்கள் தட்டல் தனக்குத்தான் என்று உணர்ந்தவர் ஓடி வந்தார்

அப்படி வந்தது கோவிந்தராஜன். சினிமா டைரக்டர் கோவிந்தராஜன். அவன் முதல்படம் நாளை வெளிவருகிறது சென்னையிலுள்ள கப்பல்போன்ற நாலுதியேட்டர்களில் பானர் ஏற்றி கட்டியாகி விட்டது.

''சீனு...இந்த வண்டில போறீங்களா?'' கோவிந்தராஜன் கேட்டான். அவன் முப்பது வயசு முகத்தில் வியர்வையும் களைப்பும் தெரிந்தன. லேசாய் கலவரமும் இருந்தது.

''ஆமாங்க. மதுரை போறேன். மீட்டிங்காக'' நான் தரையிறங்கினேன்.

''நேத்து உங்க படம் பார்த்தேன் கோவிந்தராஜன். உங்களைப் பார்க்க முடியலை, வேறு தியேட்டர் ஐ இருந்தீங்கள்ளாம். பிரிவியூ தியேட்டர்லயே கைதட்டி ரசிச்சாங்க. தியேட்டர்ல நல்ல ரெஸ்பான்ஸ் இருக்கும், படம் நல்லா இருக்கும் கோவிந்தராஜன்.''

''நன்றி சார். ஒரு சின்ன ரிக்வெஸ்ட்.''

கோவிந்தராஜன் தயங்கினான். பெட்டி தூக்கி வந்தவரைப் பார்த்தான்.

''என்ன சொல்லுங்க?'' நானும் ஒரு கலவரம் உணர்ந்தேன்.

''நாளைக்கு நீங்க மதுரை நிச்சயம் போயாகணுமா? முடிஞ்சா உங்க டிக்கெட்ல நான் டிராவல் பண்ணிரட்டுமா? தப்பா நினைக்காதீங்க, சீனு சார்,''

''மீட்டிங் இருக்கே. என்ன விஷயம்?''

''கோவிந்தராஜன் அப்பா தவறிட்டாராம். இப்ப தான் போன்வந்தது. பஸ்ல ஏகக் கூட்டம். எப்படியாவது ஏத்தி வுட்ரணும்னுதான் இங்க கூட்டியாந்தேன்.''

''ஐயோ'' என்று நான் உறைந்தேன். மொத்தமும் யோசித்து ஒரு முடிவு எடுக்க சில வினாடிகள் தேவைப் பட்டன.

''வேற பொட்டி பார்க்கலாமா என்று கோவிந்த ராஜன் பரபரக்க நான் என் முடிவை வெளியிட்டேன். ''என் டிக்கெட்ல நீங்க போங்க. நான் காலைல வைகைல பிரயாணம் பண்ணிக்கிறேன். எனக்கு சாயங்காலம் தான் மீட்டிங் இருக்கு. நான் என்ன பொட்டிய எடுத்தாந்துர் றேன். டி-ல லோயர் பர்த். உள்ள வாங்க கோவிந்த ராஜன்.'' நான் மீண்டும் வண்டி ஏற, ''சட்டப்படி இது தப்பு சார்'' குரல்கேட்டது. டிக்கட் பரிசோதகர் பின் கை கட்டி நின்றிருந்தார். நானும் கோவிந்தராஜனும் அவரை வெறித்துப் பார்த்தோம் கூட வந்தவர் ஏதோ சொல்ல ஆரம்பிக்க, டிக்கெட் பரிசோதகர் கை உயர்த்தி னார்.

''ஆனா சட்டம் போட்டது மனுஷாதானே, எல்லா மனுஷாளுக்கும் மனசு உண்டே. அப்பா அம்மான்னு உறவு உண்டே'' அவரே பேசினார்.

''ஏ-ல அப்பர் பர்த். ஒருஆள் வரலை. இதுவரைக்கும் வராதவரு இன்னும் ஒரு நிமிஷத்துல வருவார்னு எனக்கு தோணலை. லெட் அஸ் வெயிட்.' நாங்கள் எல்லோரும் கோவிந்தராஜனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண் டிருக்க பச்சை விளக்கு தெரிகிறதா என்று டிக்கெட் பரிசோதகர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பச்சைவிளக்கு தொலைவில் ஊசலாட கோவிந்தராஜன் வண்டி ஏறினான். டியிலிருக்கிறவர் 'ஏ'க்கு போக எனக்கு எதிரே அமர்ந்தான். மாம்பலத்தை வண்டி கடக்க டிக்கெட்டுக் கான கூடுதல் பணத்தைச் செலுத்தினான். ''நாளைக்கு

உங்க படம் ரிலீஸ். உங்க முத படம் ரிலீஸ். இப்ப போயி இந்த மாதிரி...ரொம்ப துக்கம் உங்களுக்கு'' நான் சம்பிரதாயமாகப் பேசி மௌனம் கலைத்தேன், கோவிந்தராஜன் மெல்ல சிரித்தான். ஒருவேளை இவன் அப்பா சாகவில்லையோ...பொய் சொன்னானோ. ஒரு பயம் திக்கென்று என்னுள் பரவியது.

''சாகறபோதுகூட எங்கப்பா எனக்கு நல்லது பண்ல சார். அது நினைச்சாதான் சிரிப்பா இருக்குது...''

''உங்கப்பா நல்லவர் இல்லையா?''

''ரொம்ப நல்லவர் சார். ஊருக்கு நல்லவர்'' ஒரு கதை அங்கு ஓடும் ரயிலில் ஜன்னல் வழியே வந்த காற்று மாதிரி சுழன்று சுழன்று வந்தது.

2

''ஒரு நல்ல வியாபாரிக்கு கடைன்னு ஒரு விஷயம் வேணுமா? கடை வச்சாதான் வியாபாரியா? கடையில்லாத வியாபாரம் செய்யக்கூடாதா? செய்யணும் அப்படி செய்யறதிலதான் சிறப்பு அதிகம். கொத்தவால் சாவடில கடைன்னு ஒன்னு வைக்கணும்னா எவ்வளவு காசு வேணும். பகடி, அட்வான்ஸ் வாடகைன்னு எவ்வளவு அழுவணும்? அந்தக்காசை அங்குள்ள இடுக்கி மார்க்கெட்டுக்கு நடுவுல கண்ணையும். காதையும் திறந்து வச்சுக்கிட்டு போணம்னா அழகா வியாபாரம் பண்ணலாம் நாலு வருஷமா நான் அப்படித்தான் பண்றேன் நான் கடையில்லாதவன்தான். ஆனா எந்தக் கடை ஏறினாலும் எனக்கு மரியாதை உண்டு.

நேத்திக்கு அப்படித்தான் வெங்கடேச முதலியார் கடைக்கு போனேன், அவருக்கு அரிசி வியாபாரம் இறக்கி கடைக்குள்ள வைக்க முடியாதபடி ஏழெட்டு மூட்டை தங்கிப்போச்சு.

''என்ன வெங்கடேசா அரிசியை பிளாட்பாரத்துல இறக்கிவச்சிருக்கே'ன்னு கேட்டேன். உள்ள இடமில் லைன்னான். நீ அடுக்கினது தப்பா இருக்கும்னு உள்ள எட்டிப் பார்த்தேன். கடைல கால்வாசி இடம் செங்கல் அடுக்கி வச்சிருக்கு. அரிசில செங்கல்பொடி கலக்கலாமா? எனக்கு தெரியாதேன்னு கேட்டேன் வெங்கடேசனுக்கு ரொம்ப கோபம் வந்திருச்சு. கடை செவுரு கட்ட ஒரு வருஷம் முன்னாடி வாங்கிப் போட்ட செங்கல் இது எடுத்துக்கரேன்னு அட்வான்ஸ் கொடுத்தவன் வாங்கிட்டு போவலை. எதிர்க்கடை வாடகைக்கு எடுத்தா அங்க குறுக்கு செவுரு கட்டலாமேன்னு வச்சிருந்ததா சொன் னான், எதிர்க்கடை வாடகையும் படியலை. இதுவரைக் கும் இவ்வளவு அரிசி மூட்டை இறங்கினதில்லை. இப்ப இறங்கினதும் திணறிப் போயிட்டான். செங்கல் நான் எடுத்துக்கரேன்னு சொன்னேன். அவனுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்...

''எப்ப எடுத்துக்கறே''ன்னு கேட்டான்.

''இப்பமே இன்னும் அரை மணி நேரத்துல எடுத்துட்டுப் போயிடறேன்''னு சொன்னேன்.

எனக்குசெங்கல் தேவையில்லை. ஆனா எவனுக்காவது தேவைப்படும். வேற ஒருத்தனுக்கு தேவைப்படறது நமக்கு எப்படி தெரியும். கடைலயே உட்கார்ந்திருக்கக் கூடாது சுத்தணும். நான் இன்னொரு தடவை சுத் தினேன். மிளகாய் விக்கிறவன்கிட்ட போய் குறுக்கு செவுரு கட்டிடு. உன்கிட்ட சரக்கு இருக்கறது வெளில தெரியக்கூடாதுன்னு சொன்னேன்.

''ஆமாம் செய்யணும். கையே வரலை''ன்னு சொன்னான். சாமானை வாங்கி வச்சுட்டா செய்ய ணும்னு தோணிடும். ஒத்தக் கல்லு செவுருதான். ஒரு இடத்துல செங்கல் இருக்கு. எடுத்தாந்துரட்டுமான்னு கேட்டேன். கல்லு பாக்கணுமேன்னான். நல்லா இல்

லாட்டி திருப்பிடலாம்னு சொன்னேன். அரிசிக்காரன் கிட்ட கல்லு எடுத்துட்டு போறதுக்கு கூலி கேட்டேன். மிளகாக்காரன் கிட்ட கல்லு எடுத்துட்டு வரணும்னு கூலி கேட்டேன். அரிசிக்காரன்கிட்ட கல்லு எட்டணான்னு வாங்கினேன். மிளகாக்காரன்கிட்ட கல்லு முக்காரூபாய்னு வித்தேன் நானூத்தி நாப்பது கல்லு. கல்லுக்கு கால் ரூபா லாபம் அதுதவிர ஒரு கூலி மிச்சம். முக்கா மணி நேரத்தில் ரெண்டு தெருவுக்கு நடுவுல காசு சம்பாதிச்சேன். இப்ப அரிசிக்காரன் சிநேகிதம் கிடைச்சது மிளகாக்காரன் சிநேகிதமும் கிடைச்சுது. ஒரு வாரம் கிரெடிட்ல எத்தினி மூட்டை மிளகான்னாலும் நான் வாங்கலாம். ஒரு வாரத்துல தரேன்னு சொல்லிட்டு அரிசிக்காரன்கிட்ட ரெண்டு வாரத்துக்கு இழுத்தடிக்கலாம். ''உனக்கு அரிசி வேணுமா, மிளகா வேணுமா சொல்லு கையில காசு. வாயில தோசை, நான் கடன் தர முடியாது.''

காசு கொட்ட கடும் உழைப்பும், வாய்ச்சவடால மட்டும் போதாது அதிர்ஷ்டம் வேண்டும். அருணாசல முதலியாருக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தது. வக்கணையான பேச்சு இருந்தது. அயராத உழைப்பு. இருந்தது. அவருடைய வெள்ளைச் சட்டைக்கு உள்பக்கம், வெளிப் பக்கம் வயிறு பக்கம் பாக்கெட்டுகள் இருந்தன. அவை முழுவதும் நோட்டுக் கற்றைகளால் நிரம்பி வழிந்தன. அவர் எது தொட்டாலும் சிறந்து விளங்கியது எந்தக் கோணலும் சீராயிற்று.

ஒரு லட்ச ரூபாய் கடன் வேண்டுமா? ஐந்தாயிரம் கமிஷன் இப்பவே கொண்டா. கடன் வேண்டுபவனுக்கு கடன் கொடுப்பவனைக் காட்டிக் கொடுப்பார். கடன் தருபவனிடம் ஐம்பது ரூபாய் வாங்கிக் கொள்வார்.

''இது பெங்களூர் கத்திரிக்கா பார்ட்டி மழையில ரெண்டு லோடு மாட்டிக்கிச்சு. முக்கா லாரி காயும் குப்பைல கொட்டும்படியாயிடுச்சு இப்ப லாரிக்கு

கொடுக்கக்கூட காசு இல்லை. அடுத்த லோடுக்கு துட்டு கட்டணும். தவிக்கிறான். பயப்படாத கொடு. இதுசீஸன் பத்து லோடு நஷ்டம். மீட்டுருவான். என்னா...மழையில மாட்டாத இருக்கணும். இன்னும் ஒரு வாரம் தான் மழை இருக்கும். ஆயிரம் ரூபா குடுத்து ஒரு ஆளை பெங்களூருக்கு அனுப்பச் சொல்லி இருக்கேன். இறக்கி ஏத்தறப்ப ஈரம் படாத மேற்பார்வையா கொண்டார சொல்லிருக்கேன் தார்ப்பாய் லாரியா மூணு பேசி மாச காண்ட்ராக்ட் எடுத்துருக்கேன். இனிமே ஈரம் படாது நீ தைரியமா ஒரு லட்ச ரூபா குடு.''

காசு வாங்கி கரென்ஸிக் கற்றையை பேப்பரில் சுற்றி எண்ணிக் கொள் என்று பெங்களூர் கத்திரிக்கா காரனிடம் போட்டு அவனை சந்தோஷப்படுத்தினார்.

''நீ கொடுன்னு சொன்னா. நானும் கொடுத்துட்டேன். பார்ட்டி இடிக்கிறாப்பலே ஆயிடுச்சுன்னா என்னா செய்யறது?''

''பயப்படாதம்மா. அம்பாஸிடர் கார் ஆர் ஸி புக் என்கிட்ட இருக்கு, அடி மாட்டுக்கு வித்தாலும் ஒண்ணரை ரூபா போகும், வேணா நீ வச்சுக்க.''

தன்னிடம் டாக்ஸியா ஓடும் வண்டியின் ஆர். ஸி. புத்தகத்தை எவனோ கடன் வாங்கினதுக்காக காப்பு அடமானமாய் கடன் தந்தவர்களிடம் கொடுத்தார். தந்தவனுக்கு ஏதோ ஒரு பிடிப்பு வந்ததில் சந்தோஷம். கடன் வாங்கினவனுக்கு அருணாசல முதலியாரின் உதவியில் பேரானந்தம்.

என்ன ஒரு சங்கடமெனில் வண்டியில் இருக்க வேண்டிய ஆர், ஸி. புக் அடமானமாய் எங்கோ இருக்கிறது. இந்த ஒரு மாதத்தில் வண்டிக்கு எதுவும் ஆனாலோ, கடன் வாங்கியவன் செத்தாலோ பேரபாயமாய் ஒரு சோதனை புறப்படும். ஆனால் புறப்படவில்லை. அப்படி புறப்பட்டதுமில்லை. கடைசி தவணை

வட்டியோடு வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு ஆர். ஸி. புக்கை மீட்க, வாங்கியவனுக்கும் கொடுத்தவனுக்கும் அருணா சல முதலியார் ஒரு நாணயஸ்தர் என்பதாய் புலப்படும்.

''ஐயாயிரம் கமிஷனுக்குத்தான் அருணாசலம் துட்டு வாங்கிக் கொடுத்தான்...அதுதான் இந்த காலத்துல யார் செய்வா...சொல்லுங்க. மொத்தமும் கொடுத்தபிறகு கேள்விப்பட்டேன். எனக்கே சரம் தன் வண்டிய அட மானமா வச்சானாம் அங்க. ஒரு வார்த்தை சொல்லி யிருந்தா என் வண்டிய நான் அடமானம் வைக்க தந்திருக்க மாட்டேன்.''

ஒண்ணரை ரூபா வட்டிக்கு ஒரு ரூபா கடன் கொடுக் கறதுக்கு இவரு யாரு? ஊர்ல எவன் வேணா கொடுப் பான் உனக்கு கடனைக் கொடுத்துப்புட்டு பார்ட்டி இடிக்காதேன்னு கேட்டான் எனக்கு வெறுப்பா போச்சு வியாபாரம்னு ஒண்ணு வந்தா அதுல இடின்னு இல்லாத போவாது. எவனுக்காவது நூறு வயசு கேரண்டி கொடுக்க முடியுமா? அது போலத்தான் வியாபாரமும் கொடுத்தவனுக்குப் புரியலை. நீ கூவாத இருடான்னு என் ஆர். ஸி. புக்கை தூக்கிப் போட்டேன்.

''லோடு கெட்டுப் போயிடுச்சு. அதுக்கு நீ என்னா பண்ண முடியும் நேரத்துக்கு துட்டு கெடச்சுதே அத்த சொல்லு, மனுஷாளுக்கு மனுஷா இதுகூட செய்யாத எப்படி? நாளைக்கு எனக்கு ஒரு கஷ்டம்னா உன்கிட்ட நான் வரமாட்டேனா. நீ செய்ய மாட்டியா?''

செய்தது அனைத்தும் அன்போடு செய்ததாய் சொல் லப்படும் ஐயாயிரம் கமிஷன் மறந்தே போகும்.

இதே வாய் கடன் கொடுத்தவனிடம் வேறு விதமாய் பேசும்.

''காசு வேற...நட்பு வேற...வியாபாரம்னு வந்துட் டம்னா அண்ணந்தம்பியா இருந்தாலும் ஒரு கணக்கு

இருக்கணும். அப்பன் புள்ளையா இருந்தாலும் ஒரு வரைமுறை இருக்கணும். பெங்களூர் கத்திரிக்காக்காரன் எனக்கு தெரிஞ்சவன். காசு குடுத்துருவான்னு எனக்கு தெரியும். உனக்கு தெரியுமா? ஒரு லட்ச ரூபாங்கறது லேசா? உன் கேள்வி தப்பே இல்லே. உன் இடத்துல நான் இருந்தாக்கூட பார்ட்டி இடிக்குமான்னுதான் கேப்பேன். இடிக்காதுன்னு வாய்ப் பேச்சா சொல்றது ஒரு வகை. இடிச்சா இதை வச்சுக்கன்னு ஆர். ஸி. புக்கை தூக்கிப் போடறது ஒரு நம்பிக்கை நாளைக்கு எனக்கு தேவைப் பட்டது. ஒரு லட்ச ரூபா வேணும்னு உன்கிட்ட கேட் டேன்னா அப்ப இதவிட தைரியமா எனக்கு நீ குடுப்பல்ல ஆர். ஸி புக்கை கொடுத்தாக்கூட வேணாம். நீ வச்சுக் கன்னு சொல்லுவேல்ல? கடன் அடைஞ்சு போச்சு நீ ஆர். ஸி. புக்கைத் திருப்பித் தரவேணாம். உன்கிட் டேயே இருக்கட்டும் லோக்கல்ல ஓடற டாக்ஸிக்கு ஆர். ஸி புக் என்னா? எவன் கேக்கப் போறான். எப்பன்னா வெளியூர் போவேண்டியிருந்ததுன்னா அப்ப வாங்கிக்கறேன். திரும்பியதும் கொண்ணாந்து கொடுத் துர்றேன். அது உன்னோட இருக்கிற வரைக்கும் எம்மேல ஒரு தைரியம் இருக்குமில்ல.''

ஆர்.ஸி. புக் வாங்க மறுத்து விட்டு கோலா குடித்து விட்டு வந்தார்.

''நல்ல பார்ட்டியா இருந்தா சொல்லுங்க அருணா சலம்'' லேவா தேவிக்காரர் கைகூப்ப, ஒன்றுக்கு நாலு பார்ட்டி கூட்டி வந்தார். ஒரே ஆர்.ஸி. புக்கில் பல லட்சம் கடன் வாங்கினார். எல்லாவற்றுக்கும் கமிஷன் வாங்கினார். ஒரு பார்ட்டியும் இடிக்கவில்லை. ஒன்றுகூட தாவா சொல்ல, சொல்லவில்லை. ஒரு வட்டிகூட பிறழ வில்லை. வெறும் பேச்சாலேயே கமிஷன் கதவு திறந்த தும் வீசுகிற காற்று போல பைக்குள் புகுந்தது. இன்னது தான் வியாபாரம் என்றில்லை. எல்லா வியாபாரத்திலும் அவர் இருந்தார். ஓடு, ஆஸ்பெஸ்டாஸ், பெங்களூர்

கத்தரிக்காய், பச்சை தக்காளி, குண்டூர் மிளகாய் நெல்லூர் அரிசி, வாழை இலை, கறிவேப்பிலைக்கிளை, பங்கனப்பள்ளி, பாதாம் பருப்பு என்று எதையும் வாங்கி, எதையும் விற்று, எல்லா சூட்சுமமும் அவருக்கு தெரிந்திருந்தன.

நடைபாதை வியாபாரிகள் சங்கம் அமைக்க அவரே கௌரவ ஆலோசகராய் இருந்தார். தலைவருக்கு ஒரு வியாபாரியை வாலிபராய் நிறுத்தினார் பொருளாளராய் ஒரு பெரியவரை நியமித்தார். ஆனால் அவர்கள் அவரை அழைக்கும்போது தலைவரே என்று அழைக்கும்படி பார்த்துக் கொண்டார்.

''தலைவரேன்னு கூப்புடறாங்க. உன் குரலுக்கு கட்டுப்படறாங்க. உன்கிட்ட பிரச்சனை கொண்டாந்து தீத்துக்கறாங்க. அப்ப நீயே ஏன் தலைவரா இருக்கக் கூடாது? ஒண்ணும் தெரியாத முரட்டுப் பையனை தலைவரா போட்டுட்டு நீயேன் ஒதுங்கிட்ட?'' அவரை யாரோ கேட்டார்கள்.

அருணாசல முதலியார் வேட்டியை மடித்துக் கொண்டு வில்ஸ்ஃபில்டரை பற்ற வைத்துக் கொண்டார். ''அந்தக் கூட்டத்துல எவனுக்கு என்னா தெரியும் அங்க யார்முரடனில்லை? இருக்கறதுலேயே முரடனாப்பார்த்து ஒருத்தனை தலைவரா போட்டேன். அப்பத்தான் அவன் அடங்குவான்னு எனக்கு தெரியும். இருக்கறதுலேயே நல்லவனா பார்த்து பொருளாளராய் போட்டேன். அப்பதான் சங்கம் உருப்படும்னு தெரியும். அவங்க போலீஸ் கேஸ்னு அடிக்கடி போறவங்க. நூறு பேர் சேர்ந்துட்டா தலைகீழ் புரியாத ஆடறவனுங்க ஊர்வலம் போடான்னா கண்ணாடி உடைக்காத போமாட்டானுங்க. கண்ணாடி உடைச்சா போலீஸ் உதைக்காத விடாது நாம அடிபட முடியுமா? லத்தி சார்ஜ் வாங்க முடியுமா? யார் தலைவரு, புடிச்சு உள்ளே போட்டு மிதிப்பான். நம்மால மிதிபட முடியுமா? தலைவரேன்னு

இவங்க கூப்பிட்டாலும் போலீஸ் கேட்டா, கௌரவ ஆலோசகர்னு சொல்லிடுவேன். அதே சமயம் நாலு முரட்டு பசங்க நம்ம கைல இருந்தா மார்க்கெட்ல நமக்கு ஒரு மரியாதை.

ஓடற ஓட்டத்துல கூலிக்காரன் ரோடு கடை தக்காளிய மிதிச்சிடுவான். இல்லே...வியாபாரம் பேசற பொம்பளைய மூட்டைல இடிச்சு கறிவேப்பிலைக் கூடைய கவுத்துருவான். என்ன ஆவும்... ரோடு கடைக் காரன் ஒரு சொல்லு சொல்ல, மூட்டை தூக்கற கூலிக் காரன் இன்னொரு சொல்லு சொல்ல, சொல்லு மேல சொல்லு போட்டு கத்திக்கப்படால வந்து நிக்கும். கடை போட்ட பெரிய பணக்காரனுக்கு கத்தி, ரத்தம்னா பயம். நம்ம சந்துல சண்டைன்னு போன்போட்டு கூப்புடுவான். ஓடிப்போய் ஒரு அதட்டுப் போட்டம்னா ரெண்டு பக்கமும் ஒதுங்கியிருக்கும்.

இந்தாடி நாயே...என்னாத்த மிதிச்சிட்டான்னு இந்தக் கூச்சல் போடற இந்தா மிதிச்சதுக்குன்னு பத்து ரூபாவ தூக்கிப் 'போடுவேன். அதுவே அதிகம். தடதடன்னு சண்டை கீழ் இறங்கிடும்.

எல்லாரும் பொழைக்கறா இடம்டா இது. பூமிய பார்த்து காலை வைடா அப்படின்னு கூலிக்காரனைப் பார்த்து திட்டுவேன். அவனும் அடங்கிடுவான். அஞ்சு நிமிஷத்துல சரி பண்ணிடுவேன். நாம் குரல் கொடுத்து அடங்கினது மார்க்கெட்காரன் பார்த்துட்டு அடடா... யாரதுன்னு கேப்பான், அருணாசல முதலியார்னு நீ சொல்லுவ. தெரிஞ்சவன் சொல்லுவான். அப்புறம் அவனாண்டையும் எனக்கு காரியம் ஆவும்.

அறுபத்திமூவருக்கு நடைபாதை வியாபாரிகள் சங்கம் கூழ் ஊத்துச்சு. அவங்க காசு கொடுத்து ஆயிரம்

பேருக்கு கூழ் ஊத்தணும்னா முடியுமா? அவனே கூழ் சாப்பிடறவன். அடுத்தவனுக்குக் கூழ் ஊத்துன்னா முடியுமா? அப்போ தோள்ல துண்டு போட்டுக்கினு கடை கடையா ஏறி இறங்கினேன். சாமி காரியத்துக்கினு காசு கேப்பேன். இவனுங்க போனா பத்து ரூபா கிடைக்கும். நாம போனா நூறு ரூபா கிடைக்கும்.''

''அடிசக்கை...அதுலயும் பேர் பாதி தள்ளிக்குவியா?'' யாரோ கொக்கரித்தார்கள்.

''அட...ஆக்கங்கெட்ட கூவை...அதுல போய் கை வைக்கலாமா? நான் கேக்கறதோடசரி துட்டு கையால வாங்கமாட்டேன். அந்த துட்டைதொட்டம்னா அவனும் சந்தேகப்படுவான். இவனும் சந்தேகப்படுவான்.''

''எவனும்?'' விளக்கம் கேட்டார்கள்.

''நடைபாதை சங்கமும் சந்தேகப்படும். கடைக்காரப் பணக்காரனும் சந்தேகப்படுவான். அதனால அதைத் தொடக்கூடாது. ஆனா வேற ஒன்னு செய்வேன்.''

''என்னாது?''

''அது ரகசியம். சொல்லக்கூடாது.''

''பரவால்ல சொல்லு. நான் கொத்தவால் சாவடிக்கு வரப்போறவன்தானே...பரவால்ல சொல்லு''...உற்சாகம் கொடுப்பார்கள்.

''நூறு ரூபா நன்கொடை கொடுத்தவனுக்கு நிச்சயமா கூழ் கொடுக்கணும்னு சொல்லுவேன். கூழ் எப்படி கொடுக்கறதுன்னு கேப்பாங்க. கொண்டு போய் அவன் டம்ளர்ல ஊத்தலாம்ன்னு கேப்பானுங்க.''

''அது தப்புடா...மரியாதை இல்லாத விஷயம். நூறு ரூபா துட்டு கொடுத்தவனுக்கு பத்து ரூபா எவர்சில்வர் டேக்ஸால கூழ் ஊத்தி மரியாதையா கொண்டுபோய் கொடுக்கணும்னுவேன்.

''ஜாண் உயர டேக்ஸா இருநூறு வாங்குவேன். எல்லாத்துலயும் கூழ் ஊத்தி விபூதி பூசி குங்குமம் இட்டு

வேப்பிலை கட்டி பெரிய அறுகோண முக்கோணமா அடுக்குவோம். ஐயரைவுட்டு பூஜை பண்ணச் சொல்லு வேன். அப்படியே தட்டுவண்டி சைக்கிள் ரிக்ஷால ஏத்தி கடை கடையா கொண்டு போய்க் கொடுப்பம் மொள்ளமா காதோரம், முடிஞ்சபோது டேக்ஸாவை திருப்பித் தந்துருங்கன்னுவேன். இப்ப என் வூட்ல எழுவத்தி நாலு டேக்ஸா இருக்கு கருக்கழியாத... யாருக்குன்னா வேணும்னா சொல்லு...ஒண்ணு எட்டு ரூபான்னு கொடுத்துர்றேன்''

''இது சாமிக் குத்தம் இல்லையா.'' இன்னொரு சிநேகிதன் காரமாகக் கேட்டான்.

''அங்கதான் நீ என்னைப் புரிஞ்சுக்கலை.''

''என்னா புரிஞ்சுக்கலை.''

''மெட்ராஸ் ஜனம் அறுபத்திமூவர்தான் கொண் டாடுது. மைலாப்பூர் தேருக்கு மரியாதை பண்றதுல்லை. எனக்கு மைலாப்பூர்தேர் பாக்கறபோது எல்லாம் கள்ள ழகர் வைகைல இறங்கறதுதான் ஞாபகம் வரும் அடுத்த வருஷம் தேருக்கு அந்த டேக்ஸா காசைபுட்டா மாத்தி பெரம்புக்கூடைல துணி போட்டு எடுத்து தேரிழுக்கற புள்ளைங்களுக்கு எல்லாம் வாரி வாரி கொடுத்துடுவேன். யார் புட்டு கொடுக்கறதுன்னு கேப்பாங்க. .கொத்தவால் சாவடி அருணாசலமுதலியார்னு சொல்லுவேன். மைலாப் பூர் மார்க்கெட் எனக்கு மரியாதை பண்ணும். லஸ்ல இருக்கற தண்ணித்துறை மார்க்கெட் கையெடுத்து கும்பிடும் ஊர் கூடுற இடத்துல பெரிய மனுஷனா இருக்கணும்டா.

எழுவது டேக்ஸான்னே வச்சுக்கலாம். ஒரு டேக்ஸா எட்டு ரூபான்னே வச்சுக்க. ஐநூத்தி அறுபது ரூபா ஒரு வருஷத்து வட்டி நாப்பது ரூபா அதையும் சேர்த்தா அறுநூறு ரூபா. போக்குவரத்து செலவு ஒரு நூறு ரூபா. ஐநூறு ரூபாய்க்கு எந்தனைக் கூடை வெல்லப் புட்டு வைக்கலாம்னு நினைக்கறே. பத்துக்கூடை போடலாம்.

ஒரு கூடை புட்டு ஒரு கை வச்சாலும் ஆயிரம் பேர் சாப்பிடலாம். இதவிட என்னா வேணும் எனக்கு?

"அதென்னா தேரும்போது புட்டுக் கொடுக்கறது?"

"புட்டு கொடுத்தா புள்ளைங்க நல்லா இருக்கும்டா, மூணு தலைமுறை இனிப்பா இருக்கும். அதுக்குத்தான் வெல்லம் உதிர்த்து புட்டு பண்றது."

ஆனால் அருணாசல முதலியாரின் பிள்ளைகள் எப்படி இருந்தார்கள் என்று யாரும் கேட்கவில்லை. யாரும் கேட்காத கேள்விக்கு அவர் பதில் சொல்வதில்லை.

அருணாசல முதலியாருக்கு கொத்தவால்சாவடி... வேறு இடம். வீடு வேறு உலகம். வியாபாரி வீட்டைப் பற்றி யோசித்தால் வியாபாரம் பண்ண முடியாதென்று அவர் நம்பினார்.

அவர் வீடு அவருக்கு இரண்டாவது மூன்றாவது நான்காவது பட்சம். வெளி உலகத்தில் உள்ளவர்களே முதல் பட்சம். முதலுக்கும் இரண்டாவதுக்கும் நடுவே வேறு ஒரு பச்சாதாபம் இருந்தது, அவர் தம்பிகள் மீது அவருக்கு வாஞ்சை இருந்தது. அவர்களை முன்னேற வைக்கும் எண்ணம் இருந்தது,

முதல் தம்பி மதுரையில் இருந்துவந்து அவர் எதிரே கைகட்டி நின்றபோது அவனோடு ஒரு நாள் முழுவதும் அவர் பேசவே இல்லை. மாறாய் அவனுக்கு என்ன உதவி செய்வது என்று யோசித்தார். அவனுக்கு பொறுமை இருக்கிறதா என்று சோதித்தார். அந்த சோதனையில் வெற்றிபெற அவன் கட்டிய கை பிரிக்காமல் இருக்க, அவனுக்கு உதவி செய்ய தீர்மானித்தார். செய்தார்.

3

பதினாறு வயதில் எட்டாவது படித்துக்கொண்டிருந்த அருணாசலத்தின் அப்பா மறுபடியும் காணாமல்

போனார் வீட்டை கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பு இரண்டு தம்பிகளையும் ஒரு தங்கையையும் கரை ஏற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அவர் தலையில் விழுந்தது.

எங்கேயாவது அருகேதான் போயிருப்பார். வருவார் என்கிற நம்பிக்கை ஒரு வாரத்தில் அறவே சிதைந்தது. சம்சார பந்தத்தில் இன்னும் சிக்கி இருக்க நான் விரும்பவில்லை. எனவே விடை பெறுகிறேன். இனி இது இறைவனுக்காகவே வாழும். இனி இது இறைவனோட இருக்கும். இது இருந்தாலும் இறந்தாலும் ஒன்றே இதற்கு எந்தக் கடனும் இல்லை. எந்தக் கடனும் செய்ய வேண்டாம் என்று கையெழுத்திடாது அவர் கையெழுத்தில் ஒரு கடிதம் வந்தது.

அருணாசலத்தை அந்தக் கடிதம் ஆத்திரப்பட வைத்தது. கடன் இல்லை என்பது வாஸ்தவம்தான். ஆனால் நாலு குழந்தைகளும் நாற்பது வயசு மனைவியும் ஒரு ஆடவனுக்கு கடனில்லையா? கடைசிவரை காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பில்லையா? அவர்கள் வாழ்ந்து நிமிரும் வரை வசதிகள் தரவேண்டாமா? வழிகாட்ட வேண்டாமா? நாற்பது வயதில் திருமணம் செய்து கொண்டு அம்பத்தெட்டு வயதில் ஓடிப்போய் தான் அதுவாக மாறிவிட்டதாய் கையெழுத்தில்லாத கடிதம் எழுதினால் முடிந்து போயிற்றா. இருபது வயதில் அம்மாவை விட்டு எங்கெங்கோ திரிந்து நாற்பது வயதில் ஊருக்கு வந்திருக்கக்கூடாது. வந்திருந்தாலும் திருமண வாழ்வில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடாது. ஈடுபட்டிருந்தாலும் நாலு குழந்தைகள் பெற்றிருக்கக்கூடாது. திருமணம் என்பது ஒரு கடன் மனைவியின் மரண பரியந்தமும் உள்ள கடன். பிள்ளைகள் என்பது தகப்பன் மரணம் வரையில் கடன். எனக்கு கடன் செய்யாதே என்றால் கம்பீரம் வந்து விடுமா? கடமையை முடித்தவனுக்குத்தான் கடன் படத்தோன்றும். நீத்தார் கடன் செய்யத் தோன்றும். கடனே என்று வாழ்ந்தவனுக்கு எவன் நீத்தார் கடன் செய்வான்?

அருணாசலம் கடிதம் படித்தவுடனேயே கடன் செய்ய ஆசைப்பட்டான். கிணற்றடிக்கு போய் மொண்டு மொண்டு குளித்தான்.

''எங்கப்பன் செத்துட்டான். அவனுக்கு குளிச்சு தலை முழுகிட்டேன். இனிமே நான் இருக்கேம்மா... கவலைப் படாத. எதுனா செய்து உன்னையும், என் தம்பிகளையும் நான் காப்பாத்துரேன்.'' பள்ளிக்கூட புத்தகத்தை பாதிவிலைக்கு விற்றான். பஸ் ஏறி மதுரைக்கு வந்தான். மதுரைக்கும் அவன் ஊருக்கும் பதினாறு மைல் தூரம். ஊரிலிருந்து வரும்போது ஆளிடம் காசு கொடுத் தனுப்பினால் போதும். வீட்டுக்கு போய்விடும்.

பதினேழு வயதுப்பையன் மதுரையில் எல்லா வேலை களும் செய்தான். பல்வேறு கூலி வேலைகளைத் தாண்டி ஊரிலிருந்து காய்கறி கொண்டு வருபவர்களுக்கு சரியான வியாபாரியைக் காட்டினான். சரியான வியாபாரிகளுக்கு திறமையான விவசாயிகளை அறிமுகப் படுத்தினான். முன் பணம் வாங்கிக்கொடுத்தான். சென்னை ஆட்களுக்கு மல்லிகை தோட்டக்காரர்களை அறிமுகப்படுத்தினான். மல்லிகை தோட்டக்காரர்களுக்கு சென்னை ஆட்கள் வந்திருக்கும் விவரம் சொன்னான். எல்லா உதவியும் காசாயிற்று. காசு அதிகம் கொடுக்கிறவர்களுக்கு உதவி அதிகம் செய்யும் எண்ணம் வந்தது.

ஆனால் எத்தனை கரணம் போட்டாலும் மதுரையில் ஓரளவுக்கு மேல் முன்னேற முடியாது என்று தெரிந்து போயிற்று. சென்னைக்கு குடி பெயரும் யோசனையை அம்மாவிடம் சொன்னான். அம்மா பயந்தாள் தம்பிகள் குதூகலப்பட்டார்கள் தங்கை புரியாமல் விழித்தாள். உறவுகள், கெட்ட பயஊரு அது. அங்க போவாத என்று பயமுறுத்தினார்கள்.

ஆனால் இருபது வயசுக்குள் எல்லாவித கொடுமை களையும் மதுரை அவனுக்கு கற்றுக் கொடுத்திருந்தது.

இதைவிட மோசமாக சென்னை இருக்காது. என்று தோன்றியது.

''எங்க சொல் பேச்சு மீறி போற...பொட்டைப் புள்ளையோட மறுபடி திரும்பி வந்தா...ஊருக்குள்ள சேர்க்கமாட்டோம்.'' உன்னை யாருன்னே தெரியா துன்னு சொல்லிடுவோம்,'' உறவுகள் எச்சரித்தன.

மறுபடியும் அந்த எச்சரிக்கைதான் அவனை ஆவேசப் படுத்தியது. ஆழ்ந்து யோசனை செய்து பார்த்ததில் சென்னையில் குடியேறி முன்னேறி விடுவானோ என்கிற பயம் உறவின் அடி மனசில் இருப்பது புரிந்தது ஒரு முறை ஒட்டுக் கேட்கும்போது உறுதியாயிற்று.

''துடிப்பான பய...கொஞ்சம் தட்டி வச்சாதான் நமக்கு தாங்கற மாதிரி இருப்பான். நம்மாள் ஒருத்தன் மதுரை மார்க்கெட்ல இருக்கறது வசதில்லா...?'' கெக்கெலிபோடு பேசுவது கேட்க முடிந்தது...வருத்தமும் கோபமும் நெஞ்சை அரித்தன.

''இல்ல மாமா...நான் மெட்ராஸ் போகணும்னு முடிவு பண்ணிட்டேன்'' என்று அவரிடம் எதிரே நின்ற போது துண்டை தன் வாயில் பொத்தி அவர் விக்கி விக்கி அழுத நாடகம் வியப்பாய் இருந்தது.

அப்போது பதினாறு வயதான தம்பி சிவசண்முகமும் ஆச்சரியப்பட்டான்.

''அண்ணே...எப்படி அழுவுறார் பார்த்திங்களா, நீங்க பதில் பேசாத வூட்டுக்கு போயிடுங்க, நான் இங்கே கோலி ஆடற மாதிரி இருந்த இவரு என்ன பேசறாருன்னு கேட்டுட்டு வரேன்.''

அவன் தலை மறைந்ததும் அழுத மாமன் துண்டு உதறி, ''செத்த பய மவன்...சொல் பேச்சு கேக்கமாட் டேங்கறானே... சரி சாவட்டும் வுடு. ஏண்டி, அந்த பொட்டப் புள்ளையவாச்சும் எதாச்சும் சொல்லி நம்ம ளோட நிறுத்திக்கடி வீட்டு வேலைக்கு ஆவும் என்று

தங்கையைப் பிரிக்க வைக்கிற சூழ்ச்சி தம்பியின் மூலமாக எட்டியது.

''என் வீட்டு நாய்க்குட்டியைக்கூட உன்னிடம் நான் கொடுக்க மாட்டேன்'' என்று வீறாப்போடு சென்னைக்கு அருணாசலம் இருபது வயதில் கிளம்பினான்.

''எலோய்...நீ போய் இறங்கறப்ப இவ பெரிசாயிடு வாடா ஆவான பொண்ணை அந்த ஊரு இந்த ஊருன்னு கூட்டிட்டு போயிட்டு இந்த ஊருல பொண்ணு குடுக்க வந்த...ஏகப்பட்ட கேள்வி வரும் பட்டணத்துப் பொண்ணான்னு நம்ம ஊரு பையன் பயப்படுவான். சிரிச்சுப் பேசினா கேள்வி கேக்கற ஊருடா இது சேர்ந்து ஒரு வண்டில போனா சந்தேகப்படற ஊரு இது உன் தங்கச்சிக்கு இது நல்லதில்ல என்னான்ட இத வுட்டுட்டு போ நானே வளர்த்து ஆளாக்கி கண்ணாலம் கட்டி வைக்கிறேன்.''

''யாருக்கு?'' அருணாசலம் திருப்பி கேட்டான்.

''என்ன கேள்விடா இது? இந்த ஊர்ல ஆம்பளைக்கா பஞ்சம்? சூராதி சூரன்க இருக்கற ஊருட இது. இவ அழகுக்கு மாடு மடக்கற பயலுக நான் நீன்னு போட்டி போட்டுட்டு வருவானுங்க.''

''என் தங்கச்சிக்கு மாட்டுப் பயலுக வேணாம். நல்ல மனுஷனா கிடைச்சா போதும்.''

''மதுரைல இருக்கறவன் மனுஷனா தெரியலையா உனக்கு? மாடு புடிக்கறவன் கேவலமாயிட்டானா உனக்கு? உங்கப்பன் திமிரு உனை விட்டு போகலையே. எவனா ஆண்டியா பார்த்து குடுப்பியா.''

''நீங்க அப்படித்தான் உங்கக்காளைக் குடுத்தீங்க எங்கப்பன் ஆண்டின்னு தெரிஞ்சுதானே அவசர அவசரமா கட்டி வச்சீங்க''

''தப்பு நடந்து போச்சுடா''

''அந்த தப்பை நான் பண்ணமாட்டேன்.''

இருபது வயது சிங்கம் எதிர்த்து நின்றது.

''நம்ம உறவுப் பொண்ணு ஊர் விட்டு ஊரு போவக் கூடாது. விடு அவளை. 'தங்கையைக் கைபிடித்து இழுக்க அந்தச் சிறு பெண் உதறி அண்ணனோடு ஒட்டிக் கொண்டாள். இரண்டு தம்பிகளும் அவளை அரணாய் சுற்றிக் கொண்டார்கள்.

''அடி மூதேவி...நீயுமா இந்த அநியாயத்துக்கு உடன் படுறே...'' அம்மாவை நோக்கி கை ஓங்கினார்கள்.

''என் புள்ளை உன்னைவிட விவரமானவன். அவங் கப்பன் போனபிறகு யார்கிட்டயும் கை ஏந்தாம ஒருத் தனா நின்னு சோறு போட்டவன். அவனுக்கு நல்லது கெட்டது தெரியும்.''

அம்மா திடமாய் மறுத்துவிட்டாள்.

''அப்ப நாளைக்கு நல்லது கெட்டதுக்கு வான்னு கூப்பிடலைன்னு வந்து பஞ்சாயத்துல நின்னாக்கா எனக் கில்ல அவமானம். பஞ்சாயத்துல வந்து நின்னு ஊருக்கு தலைமுழுகிட்டேன்னு சொல்லிட்டுப் போ.''

''மயிர் பஞ்சாயத்து'' புகை வண்டி வர அருணாசலம் வண்டி ஏறினான். டிக்கெட் இல்லாமல் பிரயாணம் செய்தான். அவனுடைய அதிர்ஷ்டம் வண்டி கிளம்பின உடனே சங்கிலி இழுத்து நிறுத்தப்பட்டது. திகைத்துப் போனான்.

''இந்த அஞ்சு பேரும் டிக்கெட் இல்லாம போறாக சாரேய்...கூடைல நாய்க்குட்டி வேற வச்சுருக்காக. கூப்புட்டு செவுட்ல அறைவுட்டு ஊரை நாட்டை பாக் கப் போகச் சொல்லுங்க.''

அம்மாவின் எதிரில், தம்பியின் எதிரில், தங்கையின் எதிரில் ப்ளார் ப்ளார் என்று கன்னத்தில் அறை விழுந்தது. அவனில்லாமல் வண்டி கிளம்பிப் போயிற்று.

உறவே வண்டியைச் சங்கிலிபிடித்து இழுத்து காட்டி கொடுத்த காரியம் வன்மமாய் மனசைத் தீய்த்தது. உன் கண்ணெதிரிலே வாழ்ந்து காட்டுகிறேன் பார் என்கிற சூளுரை உள்ளே நெஞ்சில் எழுந்தது. அவன் சூளுரையை வெளியே சொல்லவில்லை. அவன் தண்டவாளத்தோடு நடந்தான். தம்பிகள் பின் தொடர அம்மா தளர்ந்து வர, தங்கையைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தான். அடுத்த ஸ்டேஷனில் படியேறினான் அம்மா அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

''இவங்ககிட்ட நம்ம குழந்தையை கொடுத்துட்டு போலாமா?''

''கூடாது. என்ன பாடு பட்டாலும் பட்டணம் போயிடலாம். இப்ப வந்த வழி முழுக்க நான் மீனாட்சி தாயை பெரிய கருப்பு தேவரை வேண்டிக்கிட்டுதான் வந் தேன். நாம பட்டணம் போறோம். எந்தக் கவலையும் இல்லாம பட்டணம் போறோம்.''

மதுரையை விட்டு அடுத்த ஸ்டேஷனையும் விட்டு அதற்கு அடுத்த ஸ்டேஷனையும் தாண்டிப்போய்கொண் டிருந்த ரயில்திரும்பி பின்னோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. இரண்டு ஸ்டேஷன் தாண்டி ஏதோ எதிர்ப்பக்கம் வந்த கூட்ஸ் வண்டி தண்டவாளம் விட்டு சரிந்து விட்டதாம். இந்த வண்டி போன தண்டவாளத்தில் படுத்துக் கிடக்கிற தாம். படுத்த கூட்ஸ் வண்டியை நிமிர்த்தி, தண்டவாளத் தைப் பழுது பார்த்த பிறகுதான் போக முடியுமாம். மதுரையில் நிற்க வசதியில்லாததால் ஏற்கெனவே சில வண்டிகள் நின்று கொண்டிருப்பதால் இந்த வண்டி இங்கேயே நிற்கும். சென்னைக்கு கிளம்ப குறைந்த பட்சம் ஆறு மணி நேரமாகும். அதிக பட்சம் இரண்டு

நாட்களாகும். நிதானமாய் போக விரும்புபவர் போய்க் கொள்ளலாம். அல்லது பணத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு சௌகரியப்படி போய்ச் சேரலாம். இடைவிடாத அறிவிப்பு கேட்டது.

எல்லோரும் இறங்கிய வண்டியில் இவர்கள் ஏறிக் கொண்டார்கள். வழிக்கு வைத்திருந்த உணவை அவிழ்த்து சாப்பிட்டார்கள். நாய்க்குட்டிக்கும் போட்டார்கள். வண்டி எட்டு மணி நேர தாமதம், எவருமில்லாத ரயில் தொடர். கையில் இருந்த காசில் இருந்து பழங்களும், பிஸ்கட்டுகளும் வாங்கிக் கொள்ள இடது கையில் பிஸ்கட்டும், வலது கையில் வாழைப்பழமுமாக தம்பியும் தங்கையும் பாண்டி ஆடினார்கள். யாரும் டிக்கெட் கேட்கவில்லை. உச்சி வெய்யிலில் சென்னை அடைந்தபோது அம்மா மிகவும் தெம்போடு பிள்ளையின் கையைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

''இப்படி ஒரு பிரயாணம் இந்த ஜென்மத்துல செய்திருப்போமா. ஆளுக்கு ஒரு பெஞ்ச்சுல படுத்துட்டு வந்தமே...இப்படி ஒரு சௌகரியம் யாருக்கு கிடைக்கும். நீ நல்லா இருப்ப அருணாசலம். ஓஹோன்னு வரப் போற...உன் தம்பி தங்கைய மறந்துராதப்பா. உன் முதுகு பின்னால ஒண்டிக்கிட்டு ஊரைப் பகைச்சுக்கிட்டு வந்த பசங்க அதுங்க, அதுகளை நல்லா வச்சுக்க வேண்டியது உன் கடமை.''

''அண்ணே, நானும் படிப்பு வுட்டுர்ரேண்ணே எனக்கும் எதுனா வேலை வாங்கிக் குடுங்கண்ணே.'' தம்பி கைகட்டி பேசினான்.

''இல்லடா நீ படிக்கணும்; எப்பாடுபட்டாவது படிக்கணும். பட்டணம் போய் நாம கெட்டுரலைங்கறதுக்கு உம்படிப்பு முதசாட்சியா இருக்கணும், எது படிச்சா பெரிய ஆளாவறதுன்னு நீயே தீர்மானம் பண்ணு. நான் படிக்க வைக்கிறேன்.'' பத்தாவது

பாஸ் செய்தவன் டிப்ளமா இன் எலக்ட்ரிகல் படிப்பில் சேர்ந்தான். மிகவும் பின்தங்கிய வகுப்பு என்று அத்தாட்சி பத்திரம் வாங்கிக்கொண்டான். படிப்பு உதவிக்கு பரிட்சை எழுதினால் பணம் தருவார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு பரிட்சை எழுதினான், உதவி கிடைத்தது.

''காலேஜ் காஞ்சிபுரத்துல இருக்கு, நாம மெட்ராஸ்ல இருக்கோம். எப்படி படிக்கிறது?''

''எலேய்... போய் அங்கனயே தங்கி படிறா.''

அண்ணன் கட்டளையிட தகரப் பெட்டியோடு தம்பி காஞ்சிபுரம் போனான். மார்க்கெட்டில் வேலை செய்தவனுக்கு மார்க்கெட் தான் காலூன்றக் கூடிய இடம், மதுரை மார்க்கெட்டை சென்னை விட மூன்று பங்கு பெரிசு. பத்துமடங்கு உயரம். பணப்புழக்கம் பெரிய அளவில் இருந்தது. ஆனால் மனிதர்கள் பத்து பைசாவுக்கும் நம்பிக்கை இல்லாதிருந்தார்கள். எத்தனை வாஞ்சையோடு பார்த்தாலும் சந்தேகத்தோடு பார்த்தார்கள்.

''லட்ச ரூவா வேணுமா தரேன். என்னா வச்சிருக்க சொல்லு, எத நம்பி தர்றதுன்னு சொல்லு.''

''காசு வேணா முதலாளி. உங்க அன்பு இருந்தா போதும். ரெண்டு வேளை சோறு போட்டு கூலி ஆளா வச்சிருந்தா போதும்.''

கூலிக்கு நம்பிக்கையான ஆள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. மூட்டை தூக்கியவர் வீட்டுக்குப் போய் முதலாளியின் கட்டுச்சோறு எடுத்து வந்தான். வீட்டில் பழக்கம் ஏற்பட்டதால், ஆடமுடியாது கிடந்த ஊஞ்சலை ஓட முடியாத சைக்கிளை அவர் மகனுக்கு சரிபண்ணி கொடுத்தான்.

முதலாளியின் அப்பாவுக்கு அறுவதுக்கு அறுவது வந்தது. அன்று வந்த அத்தனை பேருக்கும் பழக்க மானான். அங்கே முக்கியமானான்.

''போய் அப்பாக்கிட்ட நான் கேட்டேன்னு அறுபதா யிரம் வாங்கிட்டு வா'' அவனை அனுப்பி வீட்டுக்கு போன் போட்டு விட்டு நகம்கடித்து விட்டு முதலாளிகாத்திருக்க இடதுகையில் சாப்பாடும், வலது கையில் காசுபொட்டல முமாய் வந்து சேர்ந்தான்.

''முதலாளி. கேரியர்ல என்ன சாப்பாடு இருக்கும்னு தெரியும் பொட்டலத்துல எத்தினி காசு இருக்குன்னு தெரியாது. எண்ணிப்பாத்தூக்கங்க. அப்புறம் அந்தால போறேன்.'' அவர் எண்ணி பார்த்த பிறகே கம்பீரமாய் நகர்ந்து போனான்.

கடை சாவி கைக்கு வந்தது.

கல்லா சாவி கைக்கு வந்தது.

மணி அரிசி வெளியே போகவில்லை. ஒரு பைசாகாசு குறையவில்லை. ரெண்டு வருஷத்தூக்குள் பெரிய நம்பிக் கையை சம்பாதிக்க கடுமையாய் உழைத்தான்.

தங்கை வெரியவளானாள் என்ற செய்தியை சொல்ல அம்மா கடை வாசலுக்கு வந்திருந்தபோது அவன் லாரி கவிழ்ந்து அரிசி தெருவில் கிடக்கிறது என்கிற செய்தியின் காரணமாய் எங்கோ வெகு தொலைவுக்கு பயணப் பட்டிருந்தான்.

''சடங்கு செயயனுமே என் புள்ளை இல்லையே' அம்மா கை பிசைந்தாள்.

''அவன் இல்லாட்டி என்னா...நான் இருக்கேனில்ல... உங்க பொண்ணு நம்ம வூட்டு பொண்ணுல்ல...'' முதலா ளிக்கு நன்றி காட்ட சந்தர்ப்பம் வந்தது.

குடிசையிலிருந்த பெண்ணின் பூப்பு சடங்கு பெரிய விருந்தாய் மாறிற்று.

''என்னடா...குடிசைலயா இருக்க நீ... சொல்லவே யில்லையே...வயசுக்கு வந்த பொண்ணை வச்சுக்கிட்டு அந்த மாதிரி ஏரியாவுல இருக்கக்கூடாது. கடை மாடில கணக்கு புஸ்தகம் வச்சிருக்குல்ல...அந்த இடம் ஒடுபிரிச்சு மாத்தி தர்றேன். அங்க இருந்துக்க. திறந்த வெளில ஆஸ்பெஸ்டாஸ் போட்டுக்க...''

ஆஸ்பெஸ்டாஸும் ஓட்டுக் கூரையுமான இடத்தில் குடி புகுந்தார்கள் குடி புகுந்த போதுதான் தெரிந்தது. அந்த இடம் முதலாளிக்கு சொந்தமில்லை. கோயிலுக்குச் சொந்தமானது என்று, மாதம் எட்டேகால் ரூபாய் வாடகை என்பது தெரிந்தது. மார்கழி மாசம் ஒருநாள் உபயம் அவருடையது என்பதாய் கட்டளை இருந்தது. கோயில் அவனுக்கு இருபது ரூபாய் வாடகை கேட்டது. ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு தவலை தயிர்சாதம் நிவேதனம் செய்யச் சொல்லிற்று. அவன் சந்தோஷமாய் நிபந்தனை களை ஏற்றான்.

அவன் குடியேறிய அடுத்த வருடமே கொத்தவால் சாவடி மார்க்கெட்டில் வடஇந்திய பணியாக்கள் புகுந் தார்கள். தங்க மார்க்கெட் தகராறாக அரிசி, பருப்பு, மிளகாய், பால்பவுடர் என்று புகுந்தார்கள். கொத்தவால் சாவடி ஆறு மடங்கு அகலமாயிற்று. மதுரையைவிட நூறு மடங்கு பணப்புழக்கத்தில் உயர்ந்தது. கோல் உயர குடி உயரும் ஊர் உயர அவனும் உயர்ந்தான். அவனும் வியாபாரி ஆனான்.

4

உழைப்பவனை உலகம் உதாசினப்படுத்தியதே யில்லை. அவனை உயர வைக்க தவறியதே இல்லை.

''நானுந்தான் உழைக்கறேன், எங்க உயர முடி யது...'' நாலு நாள் உழைத்துவிட்டு ஐந்தாம் நாள் பலன் எதிர்ப்பார்ப்பவர்களுக்கு இது புரியாது பலனை எதிர் பார்க்காதே என்கிற சூட்சுமம் பலருக்கு புரிவதே யில்லை.

ஆறுநாள் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தால் ஆறாயிரம் கைமேல் கிடைக்கும் என்பதாய் வைத்துக் கொள்வோம், பாதி பேருக்கு ஆறாயிரம் கையில் கிடைத்தவுடன் உழைக்கத் தோன்றாது. உல்லாசம் தோன்றும் கைல காசு இருக்கற போது கஷ்டப்படுவானேன் என்று தோன்றும் வீசி செலவு செய்யத் தோன்றும். அப்படி செலவு செய்ததில் வேதனை தோன்றும், செலவு செய்வ தில் இரண்டு நாள் செலவு செய்துவிட்ட உல்லாசக் களைப்பில் செலவு செய்து விட்டோமோ என்கிற கவலை யில் இரண்டுநாள், என்று ஆறுநாள் பொறுத்து இன்னொரு ஆறுநாள் கடுமையாய் உழைக்கப் போக ஓய்வு கொடுத்த சுகம் உழைக்க இடம் தராது. ஓய்வாக உழைக்க முடியாதா என்கிற ஏக்கம்தான் வரும். உட்கார்ந்தபடிக்கு வேலை செய்ய முடியாதா என்கிற எண்ணம் வரும் பலனை எதிர்பார்த்ததால் வந்தபாபம் இது.

உழைப்பு என்பது இடைவிடாத பயிற்சி என்று புரியாதவர்கள் செயலிது. அது ஒரு யோக சாதனை யோகப் பயிற்சியின் நடுவே நிறுத்தலாகாது என்று அறியாதவர்களின் வேதனை இது இடைவிடாது உழைக் கிறவர்களுக்கு ஓய்வு சிறிதளவு போதும். நீண்ட ஓய்வு பயம் தரும் வருடத்தில் இரண்டு நாள் சும்மா இருந்தால் கூட உழைக்கும் வாய்ப்புகள் நழுவி விட்டனவோ என்று கவலை வரும். உழைப்பு போதையாக இருப்பவனுக்கு உல்லாசம் குமட்டல் எடுக்கும். உழைப்பின் பலன் ஓய்வு, என்பதை மனம் ஏற்க மறுக்கும்.

ஆனால் உழைப்புக்கு பலன் உண்டு. அது யாருக்கு அது தனக்கல்ல தன் குடும்பத்துக்கு என்று அருணாசலம் தீர்மானித்தான். அரிசி பிடிக்க காஞ்சிபுரம் போனபோது அவனாகவேபாலிடெக்னிக்கில் நுழைந்து தம்பி எங்கே என்று தேடினான் முப்பத்தைந்து பேர் உள்ள வகுப்பில் தம்பிமோட்டரைப் பிரித்து எண்ணெய்கையும், முகத்து வியர்வையுமாய் இருப்பது பார்த்து சந்தோஷப்பட்டான் எப்படீங்க படிக்கிறான் என்று கேட்டதற்கு நல்ல பதில் வர சந்தோஷப்பட்டான். இருபது ரூபாய் காசு கொடுத்து விட்டு வந்தான். பெரிய தம்பியைப் பற்றி சிறிய தம்பியிடம் பெருமையாகப் பேசினான். அவனை யும் நன்றாகப் படிக்க வற்புறுத்தினான். தங்கைக்கு வேறு விதமான படிப்பை அறிவுறுத்தினான்.

'பத்தாவது படிக்கணும்கற' படி வேணாம்னு சொல்லலை. படிச்சு பாஸ் பண்ணி வேலைக்கு போவேன்னு துடிக்காத உன் வேலை வீட்டு வேலை தான் அதை பரபரன்னு செய். நாலு விதமா ஆக்கி போடகத்துக்க கோலமோ தையலோ தெரிஞ்சுக்க. நம்ம தங்கச்சி அது சம்பாதிச்சு நிக்கற அளவுக்கு படிப்பு வேணாமான்னு கேக்கறான் பெரியதம்பி வேணாம்னு சொல்றேன். உன்னைய காப்பாத்தறவனாப் பாத்து உன்னைய கட்டிக் குடுக்கறேன். அப்படி அவன் காப்பாத் தலைன்னா உன்னை நான் காப்பாத்தறேன். நீ வீட்டைக் காப்பாத்து போதும். சுமாரா படிச்சா போதும்."

அவன் தங்கை அவனைப் புரிந்துகொண்டு அப்படியே வளர்ந்தாள். நீர்ப்பாயுமிடத்து முருங்கைமரம் போல தளதளப்புடன் வளர்ந்தாள் பணியாக்கள் வியாபாரத்தில் புக, அவர்கள் காசு எதிரே பழைய முதலாளிகள் பின் வாங்கினர்கள். அருணாசலம் வேலை செய்யும் அரிசிக் கடை முதலாளியின் அடுத்த தலைமுறை, டாக்டர், இஞ்சினியர் என்று வேறு தொழிலுக்கு திரும்பியது.

கடையை பொறுப்பில்லாத கடைசி மகன் எடுத்துக் கொண்டான். அவன் உட்கார்ந்த பிறகு ஒரு மாசம் அவனுக்கும் அருணாசலத்துக்கும் சரிவரவில்லை.

''யோவ் அருணாசலம், இங்க வாய்யா'' என்று இருபது வயதுப் பையன் இருபத்தெட்டு வயசு அருணாசலத்தை கூப்பிடுவது பிடிக்கவில்லை. இனியும் கூலியாளாய் இருக்க அருணாசலத்துக்கும் விருப்பமில்லை.

''எட்டு வருஷம் உழைச்சுட்டேங்க. என்னை வுட்ருங்க.'' அருணாசலம் முதலாளியிடம் கை கூப்பினான்.

''உன்னைய நம்பிதான் பையனைக் கடைல விட்டேன்.''

''உங்க பையன் என்னை நம்பலீங்க. வெள்ளைச் சட்டை போட்ட ஆளைத்தான் நம்பராரு. நான் நகந்துரலாம்னு நினைக்கிறேன்.''

''வேறெங்க வேலைக்கு போகப்போற...''

''உங்க மாதிரி முதலாளிக்கிட்ட வேலை செய்துட்டு வேறெங்கயும் வேலை செய்யறது கஷ்டம். நான் கமிஷன் ஏஜண்டா இருக்கப்போறேங்க. ஐயா, அஞ்சு பத்து எப்பனா கேட்டா உதவி செஞ்சீங்கன்னா போதும்.''

''இப்ப எவ்வளவு வேணும்?''

''உங்க பிரியம் என்னவோ அதைக் குடுங்க.''

பத்தாயிரம் ரூபாய் காசு கொடுத்தார். அப்போது அது பெரிய தொகை. பெரிய உதவி. கொத்தவால் சாவடிக்குள் நுழையும் லாரியை சரக்கு என்ன என்று கேட்டு மேலோட்டமாய் பார்த்து நம்பிகாசு கொடுத்து, தார்பாலின் அவிழ்த்து, வாய்க்கு தோன்றிய விலையை முதலில் சொல்லி சரக்கு அதிகம் இறங்கினால் குறைத்து

இறங்காது போனால் அதிகமாக்கி, சூதாட்டமாய் பல பொருள்கள் வியாபாரம் செய்தான். சூது அருணா சலத்தை உயர்த்தியது.

ஐந்தாயிரத்துக்கு விற்ற மாம்பழம் பனிரெண்டா யிரம் போயிற்று. பத்தாயிரத்துக்கு விற்ற கரும்பு இருப தாயிரம் காட்டிற்று. சில சமயம் ஆயிரம் லாபம் வரும். சில சமயம் ஐநூறு துண்டு விழும். ஆனால் எதுவாயி னும் விடியற்காலை நாலிலிருந்து வெய்யில் உறைக்கிற ஒன்பது மணிக்குள் தெரிந்துவிடும். இதற்கு கடை வேண் டாம். காசு இருந்தால் போதும். ஆனால் வட இந்திய பனியாவுக்கு இந்த சூது முதலில் பயமாக இருந்தது. ஆனால் உற்றுப் பார்த்து விஷயம் கற்றுக்கொண்டார் கள். அந்த சிஸ்டமே தப்பு என்றார்கள். லாரி வரும் இடங்கள் பார்த்து பெரிய கோடவுன்கள் பிடித்தார்கள். பெரிய கோடவுன்கள் பிடிக்க காசு இறைத்தார்கள், எத்தனை பகடி கேட்டாலும் எடுத்து வீசினார்கள்.

லாரியில் இருப்பதை, லாரியில் இருந்த வண்ணமே விலை பேச முடியாது. எங்களுக்கு சரக்கு சுத்தம் முக்கி யம். இறக்கி சரக்கை தரம் பிரிப்போம். பிறகு விலை பேசுவோம் என்றார்கள். தரமுள்ளவைகளுக்கு ஒரு விலை, தரமில்லாதவைகளுக்கு ஒரு விலை என்று நிர்ண யிக்கப்பட்டது.

சூதாட்டமாக இருந்த வியாபாரம் ஒரு நடை முறைக்கு வந்தது. நல்ல தரத்திற்கு நல்ல விலை தரப் பட்டது. சில சமயம் மூன்று நான்கு வகையாகக் கூறப் பட்டது. கூட்டிப் பார்க்கையில் இது லாபமாகவும் இருந்தது. நல்ல தரம் உயர்விலை. சுமாரான தரம் சுமாரான விலை. மற்றவை வாய்க்கு வந்த விலை. இறக்கி ஏலம் போலவும் போட ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை பனியா எடுத்துக் கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட

பகுதியை லாரி வியாபாரிக்கு தந்தான். அப்படி விலை கேட்க ஆளில்லை எனில் ஏலம் நிறுத்தப்பட்டது. இரண்டுநாள் சரக்கை வைத்திருக்க பனியாவால் முடிந்தது இரண்டு நாள் வைத்து வீணாவதும் உண்டு விலை எகிறி எகிறி உயர்வதும் உண்டு.

இதெல்லாம் செய்ய பனியாவால்தான் முடியும். பத்தாயிரத்துக்கு பழம் வாங்கி அழிந்து போக ஆயிரம் ரூபாய்க்கு விற்க அவனால்தான் முடியும். ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வாங்கியவன் நூறு பத்து ரூபாய் என்று கூவ நடைபாதை ஆட்கள் வாங்கிக் கொண்டுபோனார்கள்.

சென்னையில் நாலணாவுக்கு இரண்டு பங்கனப்பள்ளி விற்ற காலம் அது. அதே மாதிரி காலிஃப்ளவரும் சிரிப்பாய் சிரித்தது. தக்காளியை சௌகார்பேட்டை மாடு தின்றது. அழுகின முட்டைக்கோஸை உரித்து உரித்து வெல்ல உருண்டை சைஸுக்கு விற்றார்கள். வியாபாரம் அதே சூதாட்டம்தான். சூதாட்டத்தில் பனியாக்களால் நியதிகள் ஏற்பட்டன.

அரிசிக்கடை முதலாளியை ஆயிரம் ரூபாய் கடன் கேட்கலாம், அவசரம் என்று பொய் சொல்லி கடன் வாங்கலாம். அம்மாவுக்கு உடம்பு முடியலை. ஆஸ்பத்திரில சேத்திருக்கேன் என்று பொய் சொல்லி காசு வாங்கலாம். அப்படி சொல்லி வாங்கிப்போயிருக்கிறார்கள். சிலர் திருப்பி தந்திருக்கிறார்கள் சிலர். இல்ல போ என்ன பண்றது என்று அழ வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பனியா வந்தபிறகு அழுது கடன் வாங்குவது முடியாது போயிற்று.

''உங்கம்மா செத்தா எனக்கு என்னா. எங்கம்மாவும் செத்துப் போச்சு, அஞ்சு வருஷம் முன்னாடி. இந்தா அஞ்சு ரூபா'' என்று பேசுவானே தவிர கடன் தர மாட்டான்.

வசூலிக்க முடியாத கடன் என்பதை பனியா ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அது தனக்கு இழைக்கப்பட்ட அவ மானம் என்று கருதினான். அவனுக்கு பாதுகாப்பு வேண்டும். ஸ்தாவர, சங்கம சொத்துக்களின் பேரில் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும், எப்போது வேண்டு மானாலும் கடன் தர தயாராக இருந்தான்.

''அடகு வை...அடகு வைன்னா எங்கிட்ட எம் பொண்டாட்டி தாலிதான் இருக்கு அடகு வைக்கற துக்கு''

''இஷ்டமிருக்கா கொண்டாந்து வை. எடை போட்டு துட்டு தரேன். உனக்கு அது தாலி. எனக்கு அது தங்கம்.''

பனியாவை அயோக்கியன் என்று முறைத்து பார்த் தார்கள். இரக்கமில்லாதவன் என்று ஏசிப்பார்த்தார்கள். ஹிந்தி ஒழிக என்று ஊர் கூவியபோது அடித்துப் பார்த் தார்கள். பனியா கடைசிவரை பனியாவாகவே இருந் தான்—ராஜஸ்தான், மஹாராஷ்டிர, குஜராத்தி வணி கர்கள் காசே தெய்வம் என்று இருந்தார்கள். காசில்லாத வனை பீடை என்றார்கள்.

சௌகார்ப்பேட்டையில் பனியாக்களால் காசுக்குப் பேயாய் பறப்பது பரவியது. அருணாசலத்தை அது சுலப மாய் பற்றிக்கொண்டது.

''நீ ஏன் என்னாண்ட உக்காந்து பேசற, அருணா சலம்'' ஒரு பனியா இரவு நேரம் பால் குடிக்கும்போது கேட்டான்.

''நீங்க நல்லவரு, அதான்.''

''பொய். எங்கிட்ட துட்டு இருக்கு. அதான் பேசற.''

''எனக்கு இதை ஒத்துக்க முடியலை சேட்டு. நீங்க நம்புங்க. என்னை அத்தனை மட்டமா நினைக்காதீங்க.

சாராயம் காச்சறவன், பொம்பளை வியாபாரம் பண்ற வன் கிட்டல்லாம் கூடதான் துட்டு இருக்கு. அங்க போய் உக்கார முடியுங்களா?''

''இப்ப சொன்னியே...இது பேச்சு. நான் வெறும் நல்லவன் இல்லை துட்டு மட்டும் கொண்ட பொறுக்கி இல்லை. நான் துட்டு கொண்ட நல்லவன். அதனால் தான் பேசறேன்.''

''அப்ப எனக்கு ஒரு கேள்வி வருதுங்க.''

''கேள்'' சேட் பால் கப்பை கீழே வைத்துவிட்டு தொடை தட்டினான்.

''நீங்க துட்டு கொண்ட நல்லவரு ஒத்துக்கறேன். ஆனா என்னாண்ட துட்டு இல்லியே. நான் நல்ல மாதிரியா பழகறேன்னு தானே எனக்கு பால் வாங்கிக் குடுத்து பேசறீங்க.''

''தப்பு, நீ நல்லவன் மட்டும் இல்ல. நிறைய துட்டு சம்பாதிக்கணும்னு ஆசை இருக்கறவன். அது நல்லபடியா சம்பாதிக்கணும்னு ஆசைப்படறவன். துட்டு இருக்கற நல்லவனுக்கு நல்லபடியா துட்டு சம்பாதிக்க ஆசைப் படறவன்*உதவி. சிநேகிதம். உன்னை மாதிரி ஆளோட தான் என்னால பழக முடியுது. ஏன்னா நானும் உன்னை மாதிரி இருந்தவன்.''

''இப்போதைக்கு நான் வெள்ளைச்சட்டையும், பத்து ரூபா பணமுமா தான் இருக்கேன்.''

''இது பரவாயில்லையே. நான் ரெண்டு ரூபாவோட தான் மெட்ராஸுக்கு என் மாமனைத் தேடிட்டு வந்தேன். மாமன் வீட்டுக்குள்ள நுழைந்தவுடனே சப்பாத்திக்கு மாவு பிசைன்னுதான் சொன்னாங்க. நான் மாவு பிசைஞ்சா சப்பாத்தி நல்லாருக்குன்னு சொன்னாங்க.

நாலு வருஷம்...எண்ணி நாலு வருஷம் சப்பாத்தி வேலை தான். அந்த மாமனே பெண்ணு குடுத்து கடைல உக்கார வைக்க பத்து வருஷம் ஆச்சு. இருவத்தோரு வயசுல கல்யாணம். இன்னிக்கு இந்த முப்பத்திரண்டு வயசுல நாலு பசங்க. பதினாலு லட்ச ரூபா சொத்து. ஒரு நாளைக்கு நூறு சப்பாத்தி இட்ட கை இது.''

''பதினோரு வயசுல மெட்ராஸ் வந்தீங்களா?''

''ஆமா''

''என் லைஃப்பும் அப்படித்தான். படிக்கிறபோது அப்பா வீட்டை விட்டு போனாரு. நான் மூட்டை தூக்கி குடும்பத்தை காப்பாத்தினேன். ஊரு ஜனமும், உறவுக் காரனும் எத்தினி வதைக்க முடியுமோ அத்தினி வதைச் சாங்க.''

''அது நல்லது, அருணாசலம். அப்படி வதைப்பட்ட வனுக்கு தான் காசு அருமை தெரியும். அப்பன் சம்பாதிச்சு இருபத்தியாறு வயசு வரைக்கும் சோறு தின்னவன் அப்புறம் சம்பாதிக்க சோம்பேறித்தனப்படுவான்.''

''அது சரி... நான் உனக்கு உதவியா?''

''அதுக்கு தான் கூப்புட்டேன். வெறும் மாங்காய நம்பிக்கினு இல்லாத வேறு எதுனா செய்யணும்.''

''என்ன செய்யலாம் சொல்லு?''

''என்கிட்ட காசு இருக்கு. உன்கிட்ட உழைப்பு இருக்கு என்ன செய்யலாம் நீ சொல்லு? இந்த ஊர்ல எது விக்கலாம் சொல்லு. அழுகற பொருள் விக்கற நாம அழுகாத பொருள்லயும் காசுபோட்டு வைக்கலாம். எதுல போடலாம்.''

''ஓடு, செங்கல், மரம், இது எல்லாம் இப்ப தங்கத்துக்கு சமானம். ஆனா அதுக்கு சௌகார்பேட்டை இடமில்லை. கொஞ்சம் தள்ளி யானைக்கவுனிலே போடணும்.''

''போட்டுரலாம், யானைக் கவுனி கிட்டதான். மோட்டார் சைக்கிள்ல போனா மூணு நிமிஷம்.''

சட்டென்று மொத்தமாய் இடம் பிடித்து ஆறுலட்சம் ஓடு வாங்கினான். அருணாசலம் ஆள் பிடித்து வர நிதானமாய் விற்றான். ஆஸ்பெஸ்டாஸ் அடுக்கினான். ப்ளைவுட்டில் இறங்கினான். சிங்கம் வேட்டையாட புறப்பட்டது. சிறுநரி முன்னால் போய் இரை காண்பித்தது. சிங்கம் இரை தின்ற பிறகு சிறு நரிக்கும் கிடைத்தது.

''ப்ளைவுட்ல துட்டு போட்டது போக மிச்சம் ஏதாச்சும் இருக்கா'' அருணாசலம் சேட்டைக் கேட்டான்.

''இருக்கு என்னா வேணும்?''

''ஒரு பார்ட்டி ஒரு லட்ச ரூபா கடன் கேக்குது. பொண்ணுக்கு கல்யாணமாம்.''

''யார் ஆள்?''

''எங்க ஜாதிதான். எங்க ஊருதான். ஆனா இங்கேயே ரொம்ப காலமா இருந்து நெருப்பு பெட்டி வியாபாரம் பண்றான். பட்டாசுல காசுபோட்டிருக்கான். பட்டுன்னு பொண்ணுக்கு வரன் அமைஞ்சு போச்சு. வரன் அமைஞ்ச ஒரு வாரம் முன்னாடிதான் நாலு லட்ச ரூபா சிவகாசில கட்டிட்டு வந்திருக்கான். தீபாவளிக்கு இன்னும் நாலு

மாசம் இருக்கு. தீபாவளி மறுநாள்தான் அவனால காசு பார்க்க முடியும். நாலு ரூபாய்க்கு நாலு ரூபா நிச்சயம். இப்ப உதவி செய்யறியா?''

''எத நம்பி தர்றது? பட்டாசு வியாபாரம்னு வேற சொல்ற? ஒரு பொறி பட்டுச்சுன்னா கஷ்டமால்ல ஆயிடும். அப்பபோய் காசு கேட்டா எம் மரியாதைல்ல குறையும்''

''ஆவாது.''

''ஆச்சுன்னா?'' சேட்டு இழுத்தான்.

''நான் கேரண்டி தரேன்.''

''வெறும் கேரண்டி போறாது. எதுனா வை.''

''எனக்குன்னா வச்சுருவேன். இன்னொரு ஆளுக்கு எப்படி வைக்க?''

''உங்க ஊரு ஆளுங்கற. உங்க ஜாதிங்கற. வைக்கக் கூடாதா? தமிழனுக்கு தமிழன் உதவி செய்யறதில்லை. இதே எங்க குஜராத்தி ஆளுன்னா சட்டுன்னு வச்சுருவான். சினேகிதனுக்காக வீட்டை அடமானம் வச்சவன் லட்சம் பேரை தெரியும் எனக்கு. சேட்டுன்னா கேலி பேசறீங்கல்ல...சேட்டுக்கு சேட்டு விட்டுக் கொடுக்கமாட்டான். ஆனா தமிழனுக்கு தமிழன் சாவடிப்பான்.''

''வைக்கறேன்யா''

அந்த பனியாவின் பேச்சு அருணாசலத்துக்கு ரோஷ மூட்டியது.

''முப்பது பவுன் நகை இருக்கு என்கிட்ட. அது தவிர வீட்ல இருக்கற அத்தினி சாமானையும் அடகு வைக்கறேன். பித்தளை சொம்புலேர்ந்து பீரோ வரைக்கும் வைக்கறேன்.''

''எழுதித் தருவியா?''

''பத்திரம் போட்டு எழுதி எடுத்தா கையெழுத்து போட்டு தரேன்.''

''எடுத்தாந்துருவேன். அப்புறம் வருத்தப்படக் கூடாது எதுனா ஆச்சுன்னா சப்ஜாடா எடுத்துட்டு போயிடுவேன் கோபப்படக்கூடாது.''

''என்னா கோவம்? எதுக்கு வருத்தம். நீ வியாபாரி. நான் வியாபாரி. அவன் வியாபாரி. நீ கேரண்டி கேக் கறதுல தப்பு என்ன?''

மறுநாள் சேட் பத்திரம் கொண்டு வந்தான். அருணாசலம் கையெழுத்து போட்டவுடன் சிரித்தான்.

''ஏன் சிரிக்கற சேட்டு?''

''நானும் வியாபாரி, நீயும் வியாபாரி உன்னை நம்பாத நான் உங்க வீட்டு நகைய எழுதிக் கேட்டேன். நீயும் குடுத்துட்ட எத நம்பி. அவனுக்கு ஒரு லட்ச ரூபா கடன் தர? அப்படி கொடுக்காட்டி திருப்பித்தர முடி யாட்டி என்ன செய்வே...?''

இந்த முறை அருணாசலம் சிரித்தான்.

''என் மனசுல இருக்கறத இப்ப சொன்னேனா அசிங்கமா இருக்கும், சேட்டு செய்துட்டு சொல்றேன்.''

''எது வேணா செய். ஆனா ஒரு லட்ச ரூபா ஒரு ஆளுக்கு கடன் வாங்கித் தரேல்ல. அதுக்கு அஞ்சாயிரம் ரூபா கமிஷன் எடுத்துக்க. கமிஷன் ஏஜண்டா என்னைச் சொல்லிடு. நான் எங்கயோ வாங்கித் தரேன்னு சொல்லிடு.''

அருணாசலத்துக்கு அது சரி என்று பட்டது. பட்டாசுக்காரனைக் கூட்டி வந்தார். சேட்டுக்கு அறிமுகப்படுத்தி காசு வாங்கிக் கொடுத்தார். கமிஷன்

போக பட்டாசுக்காரனுக்கு தொன்னுற்றைந்தாயிரம் கிடைத்தது.

காசு கொடுக்கும்போது சேட்டுக்கு புலம்பல் வராமல் இல்லை.

''பட்டாசுக்காரனை நம்பி துட்டு கடன் தரேன். நாள், நட்சத்திரம் பார்ப்பீங்களா?''

''ஒன்னும் பாக்கலை. கடவுள் மேல பாரத்தைப் போட்டு வாங்கறம். கல்யாணம் நல்லபடியா முடியணும் அதான் கவலை.''

கல்யாணத்துக்கு சேட்டுக்கும் அழைப்பு வந்தது.

ஓடியாடி, உள்ளே புகுந்து வேலை செய்யும் அருணாசலத்தை சேட் வியப்போடு பார்த்தார்.

''இங்க பார் இவன்தான் கல்யாணப் பெண்ணோட தம்பி. பெங்களூர் டெலிபோன் கம்பெனில வேலை செய்றான். அவன் ஜாதகம் என் தங்கச்சியோட பொருந்தியிருக்கு. இந்தக் கல்யாணம் முடிஞ்ச பிறகு அந்தப் பையனை எங்க பொண்ணுக்குக் கேக்கப் போறேன்.''

''இதுக்குதான் என்கிட்ட கடன் வாங்கினியா?''

''இதுக்குத்தான். ஏன் தப்பா?''

''தப்பில்லை. கல்யாணத்துக்கு சரின்னுட்டா நீ காசுக்கு எங்க போவ?''

''அந்த வேடிக்கைய அப்புறம் பார்.''

கல்யாணம் குறைவற நடந்தது சேட் ஐநூறுரூபாய் ஓதியிட அருணாசலம் ஆயிரம் ரூபாய் ஓதியிட்டார்.

''நீங்க இல்லேன்னா இந்தக் கல்யாணம் நடந்திருக்காது சேட்'' பட்டாசுக்காரன் கைப்பிடித்துக்கொள்ள,

''நான் இல்ல. நான் உன்னை நம்பித் தரலை. அருணாசலத்த நம்பி குடுத்தேன்.'' சேட் சமயம் பார்த்து வார்த்தையைவிட, தீபாவளி முடிந்து ஒருவாரம் கழித்து பட்டாசுக்காரன் வட்டியோடு காசு திருப்புகையில் பத்திரத்தை எடுத்து சேட் அருணாசலத்தின் மடியில் போட்டான்.

''என்னா. நான் துட்டு திருப்பினதுக்கு அவர் மேல பத்திரம் போடற.''

''வாங்கி படிச்சுப் பாரு.''

''அதெல்லாம் வேணாம்'' அருணாசலம் மறுக்க, பட்டாசுக்காரர் பிடுங்கி பிரித்துப் படித்தார். முகம் மாறினார்.

''உங்க வீட்டு நகைய அடமானம் வச்சா எனக்கு கடன் வாங்கிக் குடுத்த...? ஏன் அப்படி?''

''நல்லா இருக்கே கேள்வி. எதுவுமில்லாத உனக்காக ஒரு லட்ச ரூபா கடன் கேட்க பைத்தியமா?''

''எங்க ஊரு, எங்க ஜாதி, எங்க மனுஷான்னு வந்து புலம்பினான். ரொம்ப நல்ல குடும்பம்னு உன்னைப்பத்தி பலதும் சொன்னான். அப்படீன்னா உங்க வீட்டு நகையை வாங்கி வச்சு அடமானம் மீட்டுக் கொடுக்கறது தானேன்னு கேட்டேன். எதுனா முன்ன பின்ன ஆயிருந் தது. அருணாசலம் பழையபடி மூட்டை தூக்கறதுதான் கதியாயிடும். மூட்டை தூக்கி அருணாசலம் என்னைக்கு நிமிர்றது. கடன் குடுத்தவன் முரட்டுஆளு. அருணாசலம் தூக்குல தொங்கிருப்பான். அப்படி ஒரு ரகளை ஆகியிருக் கும்.'' பட்டாசுக்காரன் முகம் நீரில் விழுந்த கம்பி மத்தாப்பூ போல கசங்கிப்போனது.

''சரி...அதான் ஒண்ணும் ஆவலையே விடுங்க'' அருணாசலம் சமாதானம் சொல்ல.

''உனக்கோ தங்கச்சி இருக்குப்பா. அதைக் கரை யேத்தற வழி பாருப்பா'' சேட்டு அருணாசலத்திடம் வார்த்தை வீசினான் இந்த முறை அருணாசலத்திடம் வீசிய வார்த்தை பட்டாசுக்காரன் மனசில் விழுந்தது. புஸ்வாணத் திரியில் பட்ட நெருப்புபோல் பற்றிக் கொண்டது. பற்றிக் கொண்ட க்ஷணமே பட்டாசுக் காரன் வார்த்தைகள் பொங்கி வழிந்தன.

''அருணாசலம் உன் தங்கச்சிய என் பையனுக்குக் கட்டிக்கிறேன் உன்னால முடிஞ்சதை செய். எப்ப கல்யாணம் முடியுமோ அப்ப செய்'' கை அறைந்து சத்தியம் செய்து கொடுத்தான்.

வாழ்க்கை திட்டமிட்ட செயலா, தந்திரத்தின் பிரதிபலிப்பா? நல்லதுக்கு நல்லது கிடைக்கும் என்கிற நியதியா, அல்லது எல்லாம் மீறிய கடவுள் செயலா? தெரியவில்லை. அருணாசலம் தொட்டது துலங்கியது. பளபளத்தது. அருணாசலம், பிரகாசமான ஆள் ஆனான். அவன் தங்கையின் கல்யாண வேலைகளில் இறங்கினான்.

இப்ப செலவுக்கு நீ நகையை அடமானம் வைக்க முடியாது. ஆனா உனக்கும் நகையில்லாத கடன் தர மாட்டேன். என் குணம் அப்படி, ஒரு லட்ச ரூபா இந்தக் கல்யாணத்துக்கும் வேண்டாமா. என்ன செய்யப் போற? வேற எதுனா பிஸினஸ் தொடங்கலாமா? அறுவது நாப்பதுன்னு எடுக்கலாமா? உம் பங்கு நாப்பது எனக்கு எழுதிக்கொடு. அதை வச்சு உனக்கு ஒரு லட்ச ரூபா கடன் தரேன். துட்டுக்கு ஆசைப்பட்டு எதுனா குப்பை பிஸினஸ்ல என்னை இறக்க மாட்டேன்னு நினைக்கிறேன்.

''நல்லா யோசனை செய்.''

''பட்டாசு...'' பளிச்சென்று அருணாசலம் பதில் சொன்னான்.

சேட் திடுக்கிட்டான்.

''அந்தக் கல்யாணத்துக்கு வந்த அத்தினி சிவகாசி ஆளுங்களையும் எனக்குத் தெரியும். நாமே எதிர்க்கடை போட்டா பொண்ணு எடுக்கறவங்களுக்கு பொறுக்காது. அடையாறில போடலாம். மெட்ராஸ் அந்தப் பக்கம் பரவிக்கிடக்கு. வாங்கற ஜனம் அந்தப் பக்கம்தான் அதிகமா இருக்கு. ஒரே இடத்துல குவிக்காத மயிலாப்பூர், மந்தவெளி, அடையாறு, திருவான்மியூர்னு நாலா பிரிப்போம். நாலு லைசென்ஸ் எடுத்து நாலு இடத்துல கடை போட்டு வியாபாரம் செய்வோம். அடுத்த மாசம் சிவகாசிக்காரங்க அட்வான்ஸ் கேப்பாங்க இந்த தடவை முக்கால்வாசி அட்வான்ஸா கேக்கறாங்க. கால்வாசி வாங்கறபோது குடுக்கணுமாம், நான் முழுசா தரேன்னு சொல்லிருக்கேன். எட்டு லட்ச ரூபா சரக்கு எல்லாம் போக நாலு லட்சரூபா கிடைக்கும். ஆனா அறுவதுக்கு. நாப்பது இல்லை. அம்பதுக்கு அம்பது நீ இடத்தைவிட்டு நகரவேணாம். எல்லாம் நான் பாத்துக்கறேன். பில்லு பாத்து கையெழுத்து போடு போதும். எட்டு லட்ச ரூபா கட்றபோது கூடவா. போதும்.''

சேட்டுக்கு அந்தத் திட்டம் பிடித்திருந்தது. நாலாய் பிரித்தது பல வகையிலும் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. சரக்கு பிரியும். கணக்கும் பிரியும். மனைவி பெயரில். மைத்துனன் பெயரில், தன் பெயரில், அருணாசலத்தின் பெயரில் நாலு இரண்டு லட்ச ரூபாய் கொடுத்தான், அதில் வரும் லாபத்தை எழுதி உத்தரவாதமாக வாங்கிக் கொண்டு ஒரு லட்சரூபாய் கூடன் கொடுத்தான்

சித்திரை வெய்யிலில் அருணாசலத்தின் தங்கை கல்யாணம் நடந்தது. வைகாசி, ஆனி, ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி என்று காத்திருந்தார்கள். சரக்கு வாங்கினார்கள்.

தீபாவளி எல்லோரும் கொண்டாடும் பண்டிகையாக அப்படி கொண்டாடுவது கௌரவமாக இருந்த காலம்

அது. தென் சென்னையில் முதன்முதல் கோடவுன் திறக்க நல்ல விளம்பரம் செய்ய கூட்டம் நாலு கடைகளிலும் குவிந்தது தீபாவளிக்கு இரண்டுநாள் முன்பே எல்லா சரக்குகளும் தீர்ந்து போயிற்று.

சேட் காரிலிருந்து கடையைப் பார்த்ததோடு சரி. போலீஸுக்கும், தீயணைப்புப் படை லைசென்ஸுக்கும், கார்ப்பரேஷன் அனுமதிக்கும் அருணாசலமே அல்லாடினான். ரயில்களை நம்பாமல் லாரிகளில் சரக்கு குவித்தான். நூத்துக்கு நூறு லாபம் கிடைக்கற வியாபாரம் அது எல்லா செலவும் போக ரெண்டு லட்சத்துக்கு மூணரை லட்சம் அவன் பங்கு வந்தது.

சேட் வட்டி வாங்கவில்லை. அசல் மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு லட்சத்து ஐம்பதாயிரத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தான். தீபாவளி பரிசாக அருணாசலத்துக்கு மோதிரம், அவன் தங்கைக்கு பட்டுப்புடவையும் அனுப்பினான்.

மறுபடியும் தங்கத்துக்கு மவுசு வருது. காசு போட்டு பயப்பட வேண்டாத தொழில் அது லாபத்துல தான் நஷ்டம் வரும். மெட்ராஸ்ல நல்ல இடம் சொல்லு. சேட்டும், அருணாசலமும் அலையாய் அலைந்து சென்னையில், உஸ்மான் ரோடில் இடம் பிடித்தார்கள். தொண்ணுத்தொன்பது வருடத்திற்கு லீஸ் எடுத்தார்கள்.

அந்த வீட்டு முன்பக்கத்தை இடித்து கடையாக்கினார்கள், சேட்சௌகார்பேட்டையிலிருந்து கொத்தவால் சாவடி வியாபாரத்தை கை விட்டு விட்டு எத்தனை போட்டாலும் கொள்ளும் என்கிற தங்க பிஸினஸுக்கு போனான். போகும்போது அருணாசலத்தை நம்பிக்கையானவன் என்று மற்ற பனியாக்களுக்கு உறுதி சொன்னான். அந்த சேட்டின் நட்பால் அருணாசலத்தின் பாரம் குறைந்தது.

எலக்ட்ரிகல் டிப்ளமா படித்துவிட்டு அதைக் கற்றுக் கொடுக்கும். ஆசிரியப் பயிற்சியை முடித்துவிட்டு தம்பி கைகட்டி அண்ணன் எதிரே நிற்கும் போது அவனை நல்ல வேலையில் அமர்த்த வேறு ஆள் உதவி தேவைப் பட்டது. தேவைப்பட்ட நேரத்தில் அருணாசலத்துக்குக் கிடைத்தது. அதற்காக ஒரு தியாகம் செய்ய வேண்டி யிருந்தது. அந்த தியாகத்தின் பெயர் திருமணம், அருணாசலத்தின் திருமணம்.

5

காய்கறிகள் மகிமையானவை. ஆனால் அவை பரி சளிப்புக்கு ஏற்றவை என்று எவரும் புரிந்துகொள்வ தில்லை. காய்கறிகள் எல்லோருக்கும் விருப்பமானவை. ஆனால் இரண்டு முட்டைகோஸ்கள் கையில் கொடுத் தால் எல்லோருக்கும் வெட்கமாகிவிடுகிறது. பரிசளிப்பு என்றால் பழமோ,பூவோதான் முக்கியமாகிப் போகிறது.

''உன்னைய நீ படிச்ச வேலைல வைக்கிறதுக்கு யார் இங்கே பெரிய ஆளு?''

தம்பி நடராஜன் என்கிறவர் பெயரைச் சொன் னான்.

கல்வி அமைச்சகத்தில் செயலாளராக இருப்பதைச் சொன்னான். ஐயரா இருப்பாரோன்னு தோணுது. என்று சொன்னான். அவர் வீட்டு விலாசம் சொன்னான்.

காலை பத்துமணிக்கு வேலை முடித்து படுப்பதற்கு பதிலாக ஆட்டோவில் ஒரு மூட்டை காய்கறிகளை

ஏற்றிக்கொண்டு அருணாசலம் கல்வி அமைச்சகத்தின் செயலாளரைத் தேடினார்.

ஐயா இருக்கமாட்டார் என்று தெரிந்துகொண்டே ஐயா இல்லீங்களா என்று கேட்டார். அம்மா கதவு திறக்க, கோணி அவிழ்ந்து காய்கறிகளைக் கீழே கொட்டினார். பட்டணத்துக்கு வந்த பிறகு அத்தனை பசுமையான காய்கறிகளை அந்த ஐயரம்மா பார்த்ததேயில்லை.

''என்ன இது...'' ஐயரம்மா பதறினாள்.

''ஐயாவ ரொம்ப நாளா பாக்கணும்னு ஆசைங்க இன்னிக்குத்தான் முடிஞ்சுது. பெரியவரை வெறுங்கையால பாக்க வரலாங்களா?''

''ஐயாவ முன்னமயே தெரியுமா''

''இனிமேதாங்க தெரிஞ்சுக்கணும்.''

''நீ யாருன்னு தெரியாத இதை நான் வாங்கிக்க முடியாது. எடுத்துண்டு போ.''

''கோணி கிழிச்சிட்டேனே.''

''அதெல்லாம் தெரியாது. எடுத்துட்டுப்போ. ஐயா பார்த்தார்னா என்னைத் திட்டுவார்.''

''அப்படியா.''

''கோணி எடுத்தாந்துவ ாரிட்டு போறேங்க. அது வரைக்கும் இங்கயே இருக்கட்டுங்க.''

பச்பச்சென்று இருக்கும் காய்கறியைவிட யாருக்கு மனசு வரும். அந்தம்மாள் குவியலிலிருந்து இரண்டு கை அவரைக்காய் எடுத்து சமையல் செய்தாள். ஐயா வந்த பிறகும் அருணாசலம் வரவில்லை. மறுநாள் காலை

இரண்டு கை பீன்ஸ் சமையலுக்கு எடுத்தாள். மத்தியானம் கத்திரிக்காயும் முருங்கைக்காயும் எடுத்தாள். சாயங்கால டிபனுக்கு வாழைக்காயும் வெங்காயமும் பஜ்ஜி போட எடுத்தாள். இரவு சாப்பாட்டுக்கு முட்டை கோஸ் எடுத்தாள். கீரைக்கட்டு எடுத்தாள். காசு கொடுத்துவிடலாம் என்று நினைத்தாள்.

இரண்டு நாள் கழித்து ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அருணாசலம் வர, ஐயாவும் அம்மாவும் கத்தினார்கள்.

''வாரிட்டு போ எல்லாத்தையும்'' என்று கூச்சலிட்டார்கள்.

வாரிக் கொண்டு போக அங்கு பாதிகூட இல்லை.

''ஏன் உடனே வரலை என்று சீறினார்கள்.''

அருணாசலம் முழுக்கைச் சட்டையை விலக்கிக் காட்டினான்.

''கோணி வாங்கணும்னு தாங்க வெளில போனேன். ஸ்கூட்டர்காரன் ணங்குன்னு கொத்தி தூக்கி போட்டுட்டான். நடுத்தெருவுல அலங்கோலமா விழுந்து பேஜாராயிப் போச்சு. இடதுகை மணிக்கட்டாண்ட அடி. புத்தூர் போய் கட்டு போட்டுட்டு வரேன்'' சட்டையை விலக்கி இடதுகை காட்டினான். அடியே படாத கையில் அவன் தம்பியே சிம்பு வைத்து கட்டியது காட்டினான்.

''சரி...உனக்கு என்ன வேணும். ஏன் காய்கறி கொண்டு வந்து இறக்கினே''

''ரோடுல பார்த்துப் போகப் படாதா'' மாமி பரிதாபப்பட்டாள்..

''என்னால மூட்டை தூக்க முடியுமுங்க.''

''சொல்லு...எதுக்கு காய்கறி கொண்டு வந்து கொடுத்தே.''

"பத்து தலைமுறையா படிப்பு வாசனையே இல்லாத குடும்பமுங்க. அதுல நான்தான் எட்டாவது பாஸ் பண்ணினேன். என் தம்பிதான் மொத மொத டிப்ளமா படிச்சிருக்கான். நீங்க சொன்னா வேலை கிடைக்கும்ணாங்க. படிப்பறிவு இல்லாத காட்டு ஜனம் சாமி நாங்க இந்த தலைமுறைலதான் வெள்ளைச்சட்டை போட ஆரம்பிச்சோம். நீங்க மனசு வைக்கணும் சாமி." காலில் விழுந்தான்.

"அப்படியா சேதி முதல்ல காய்கறிக்கு காசு வாங்கிக்கோ."

"வேணாங்க."

"வாங்கணும்" ஐயர் கத்தினார்.

"சரிங்க" ஒரு மூட்டை காய்கறிக்கு பத்து ரூபாய் வாங்கினான்.

அப்போதுகொண்டு வந்திருந்த பெரிய பையை வீட்டு வாசலில் வைத்து விட்டு போனான்.

தின்று ருசிகண்ட குடும்பம் எல்லாம் தீர்ந்த பிறகு அவன் எப்போது வருவான் என்று ஏங்கத் துவங்கியது. அரைகிலோ உருளைக்கிழங்கு ஆறுரூபாய் என்று வாங்க, ஐயோ அந்த அருணாசலம் வந்தா நல்லா இருக்குமே என்று ஆதங்கப்பட்டது. அப்படி ஏங்குவார்கள் என்று அருணாசலத்துக்குத் தெரியும்.

பத்து நாள் கழித்து வெறும் கையோடுபோய் கும்பிட்டான் ஐயர் வரவேற்றார், அந்த மாமி, ஒண்ணும் கொண்டு வரலையா என்று வாடினாள்.

"ஊர்ல இல்லீங்க. தம்பிக்கு வேலை விஷயமா அங்க இங்க அலைஞ்சுக்கிட்டிருந்தேன். பேரு பெரிசா இருக்கே தவிர நல்லபடியா வேலை செய்யற இடம் கிடைக்கலீங்க."

''அதான் நான் பாக்கறேன்னு சொன்னேனோன்னோ உன் தம்பியை அப்ளிகேஷன் கொண்டு வந்து கொடுக்கச் சொல்லு'' ஐயர் உத்தரவிட்டார்.

ஐயரின் மனைவி சின்ன கத்தரிக்காய் இரண்டு கிலோ கேட்டாள். முடிந்தால் ஆவக்காய் ஊறுகாய் போட மாங்காய் கொண்டு வரச்சொன்னாள். நல்லதாய் நாலு முருங்கைக்காய் கொண்டுவரச் சொன்னாள், இந்த முறை அருணாசலம் தம்பியை மூட்டையோடு அனுப்பினார்.

ஐயரை இடைவிடாது காய்கறியால் அடித்தார். அரசு நிதி உதவி அளிக்கும் கல்லூரியில் நாலே மாதத்தில் கோயம்புத்தூரில் அருணாசலத்தின் தம்பி ஆசிரியராய் சேர்ந்தான்.

அந்தப் பக்கத்து காய்கறிக்காரனைப் பிடித்துப் போட்டதில் அவன் மூட்டையோடு, வாரம் ஒருமுறை ஐயருக்கென்று ஒரு மூட்டை இறங்கியது. இது லஞ்சம் தான். நெஞ்சு நிறையச் செய்யும் லஞ்சம் வாயை மணக்கச் செய்யும் லஞ்சம்.

அருணாசலம் ரொம்ப நல்ல மாதிரி என்று பேச வைக்கும் லஞ்சம். அடுத்த தம்பியும் பட்டப்படிப்பு முடித்து காத்திருக்க, அவனுக்கு எப்படி அலைவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்க, நெய்வேலியில் ஆள் எடுப்பதாய் அறிந்து மனுபோட அருணாசலம் அங்கு போனார், கடும்போட்டி இருந்தது. யாரைப் பார்ப்பது என்பதே புரியாமல் போய்விட்டது. அவன் காய்கறி லஞ்சம் செல்லுபடியாகுமா என்று தெரியாமல் இருந்தது.

''அங்கே வேலை செய்து ரிடையராகற ஒரு ஆளை வைக்சுறாங்களாம். ஒரு ஃபோர்மன் ரிடையராகறார் போய் பாருங்க'' யாரோ சொன்னார்கள்.

போய் பார்த்ததில் வீட்டில் யாரும் சுமுகமாய் பேச்சு கொடுக்கவில்லை. பெண் பிடிக்கவில்லை என்று பதினே ழாம் முறையாய் அந்த வீட்டு மூத்தபெண்ணுக்குக் கடிதம் வர அவர்கள் சோர்ந்து போயிருந்தார்கள்,

அருணாசலம் அவர்களைப் பற்றி விசாரித்தான். வேலூர் முதலியார் என்று அறிந்து கொண்டான். யோசித்தான், மாம்பலம் தரகர் மூலம் அவர்கள் வீட்டு பெண்ணுக்கு தன் ஜாதகம் கொடுத்தனுப்பினான். சரிப் பட்டா பார்ப்பம். இல்லனா தம்பிக்கு வேற எங்கனா வேலை தேடுவம் என்றுதான் நினைத்தான்.

முதலியார் இனத்தில் வேறு இடத்தில் பெண் எடுப்ப தில்லை. கொடுப்பதுமில்லை. ஆனால் மரபுகள் சிதையத் துவங்கிய காலம் அது. ஒரு மாதம் கழித்து அவனைப் பெண் பார்க்க கூப்பிட்டார்கள் அவன் பார்க்காமலேயே பெண் பிடித்திருக்கிறது என்று எழுதி அனுப்பினான். அந்த போர்மன் ஓடி வந்தார். அவனை சந்திக்குமுன் கொத்தவால் சாவடியைச் சுற்றி பனியாக்களிடம் அவனைப் பற்றிக் கேட்டார்.

அவன் நல்லவனான்னு கேக்கறியா, அவனை ஒரு லட்ச ரூபாய்க்கு நான் நம்புவேன். நல்லவனா கெட்ட வனான்னு நீ தீர்மானம் பண்ணிக்க.''

''யார் நல்லவன்...யார் கெட்டவன், அருணாசலம் எங்கவும் பூந்து பொறப்படுவான் எப்பனா சிகரெட் குடிப்பான். அதத் தவிர எனக்கு தெரிஞ்சு வேறெந்த கெட்ட பழக்கமும் இல்லை.''

''வியாபாரிய வந்து விசாரிக்கலாமா? ஒரு இடத்துல நல்லவன்னுவாங்க. ஒரு இடத்துல கெட்டவன்னுவாங்க. இதை வச்சு என்ன முடிவு பண்ணப்போறீங்க. அவன் சாமர்த்தியக்காரன். துட்டு நல்லா பொரளுது. கஷ்டப் பட்டு மேல வந்தவன். இந்தத் தெருவுல அவன் மூட்டைத்

தூக்கிட்டு போனது இன்னும் என் கண்ணுல இருக்கு. ரொம்ப அவசியம்னா அவன்பொண்ணு குடுத்த இடத்துல கேள். அங்கு நல்லபடியா சொன்னா வேறெங்கயும் தப்பா சொல்லமாட்டாங்க.''

ஃபோர்மன் பட்டாசுக்காரனைப் பார்த்தார். பட்டாசுக்காரனுக்கு சீர் செனத்தியில் முன் பின் குறையிருந்தாலும் தன் வீட்டு நகையை அடகு வைத்து தனக்கு காசு கொடுத்தது ஞாபகம் இருந்தது. அந்த நன்றி நெஞ்சில் இருந்தது.

''பொண்ணு குடுக்கலாங்க. தப்பு வராது. உங்க பொண்ணு உக்காந்து வீட்டைப் பார்த்துக்கிச்சுன்னா அந்தாள் உலகம் முழுக்க ஜெயிக்சுக் கொண்டாந்து வீட்ல போடுவான். எவ்வளவு கேப்பாங்கன்னு நான் என்ன சொல்ல முடியும். எம்பேர் சொல்லுங்க. அதிகம் கேக்க மாட்டார். எனக்குப் பழக்கம்னு சொல்லுங்க. மரியாதையா பேசுவார்.''

அருணாசலத்தை அந்த நெய்வேலிக்காரர் ஒரு பனியாவின் கடையில் பார்த்து பேசினார்.

''என் தம்பிக்கு வேலை பண்ணிவைங்க. மத்தது உங்க இஷ்டம்.''

''பொண்ணு பார்க்க வரவேணாமா?''

''பொண்ணு என்னைப் பார்க்கணும்னு சொல்லிச்சுன்னா வரேன்.''

''எங்க பொண்ணு அப்படி கேக்காது. பொண்ணைப் பெத்தவ கேப்பாங்கல்ல...யாரு புள்ள கருப்பா செவப்பான்னு கேப்பாங்கல்ல.''

''சரி பட்டாசுக்காரரைக் கூட்டிட்டு வரேன். என் சம்பந்தி என்ன சொல்லறாரோ அதுக்கு கட்டுப் படறேன்.''

பட்டாசுக்காரருக்கு ஒருவருத்தம் இருந்தது. 'சேட்டுக் கூட சேர்ந்து எனக்குஎதிரா கடை போட்டுட்டல்ல.''

''எதிரா போடலையே.''

''சரி...முதுகுக்கு பின்னாடி போட்டுட்ட. என் பேர் பாதி வியாபாரம் போச்சே.''

''அடுத்த வருஷம் வுட்டுட்டமே. நமக்கு சரிப்படாதுன்னு கீழே போட்டுட்டமே.''

''அதனாலதான் உனக்கு பொண்ணு பாக்க வரேன். தொடர்ந்து போட்டிருந்த உங்க வீட்டுப் பொண்ணை உங்கிட்ட அனுப்பி கண்டிக்க சொல்லியிருப்பேன்.''

''இத்தினி வருத்தப் படுவீங்கன்னு தெரியாது. தெரிஞ்சா செய்திருக்க மாட்டேன்.''

''இதுக்கு தண்டனையா...''

''என்ன செய்யணும் சொல்லுங்க.''

''எனக்கு மயிலாப்பூர் பக்கம் கடைபோட்டு நடத்திக் கொடு. நான் துட்டு தரேன். அந்தக் கூட்டத்தை வளைச்சுப்போடு.''

''வேணாம். அங்க சிவகாசி ஆளே பூந்துட்டான். நாம போட்டி போட முடியாது. இன்னும் தள்ளி போயிடுவம் மயிலாப்பூர் ஐயரெல்லாம் நங்கநல்லூர் போயிட்டாங்க. பழவந்தாங்கல், நங்கநல்லூர், தாம்பரம் போடுவம்.''

''ரொம்ப தொலைவு அருணாசலம். போயிட்டு வரது கஷ்டமில்ல?''

''நீ முதல்போடறதோடு சேர்த்து எனக்கு மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்னு வாங்கிக் குடுத்துடு. நாய் மாதிரி நான்

அலையறேன். தினம் ராத்திரி கலெக்ஷன் கொண்டாந்து கட்டறேன் ''

''ரொம்ப சந்தோஷம் அருணாசலம்''

''என்னை நெய்வேலில அடிமாட்டு விலைக்கு தள்ளி வுட்ராதிங்க சம்பந்தி.''

''நீ நம்ம பையன். நானா முன்ன வந்து செய்திருக் கணும்''

பேச்சு இனிமையாய் முடிந்தது. சீர் செனத்தி பற்றி சிக்கல் இல்லாது ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

''உன் தம்பிக்கு வேலை நானாச்சு'' அவர் வாக்குறுதி கொடுத்தார்.

தம்பி வேலைக்கு சேர்ந்த மறுமாதம் நெய்வேலி கம்யூனிடி சென்டரில் அருணாசலம் தாலி கட்டினான், தாலிகட்டி மறுவீடு புகுந்து மறுவாரமே பதினைந்துலட்ச ரூபாய் டிமாண்ட் டிராஃப்ட்டோடு மனைவியோடு சிவ காசி போனான். சிவகாசிதான் அவன் தேனிலவு இடம் மாமனார் பெயரில் வேறொரு பட்டாசுக் கடையில் ஒரு லட்ச ரூபாய் முதலீடு செய்தான்.

ரிடையராகிய மாமனாரை நெருப்பு பெட்டி வியா பாரம் செய்யச் சொன்னான் நெய்வேலியில் பட்டாசுக் கடைக்கு சரியான இடம் பார்க்கச் சொன்னான் போக்கு வரத்து செலவு இல்லாமலேயே நெய்வேலியில் சரக்கு இறக்க முடியும் என்று தெரிந்து கொண்டான், சிவகாசி யிலிருந்து மதுரை போனான் மதுரை மார்க்கெட்டில் சுற்றி விட்டு கிராமத்துக்குப் போனான். வெள்ளைச் சட்டையும், மல்வேட்டியும், மைனர் செயினும் மூன்று மோதிரங்களும், சந்தன சோப்பு வாசனையும் அருகே தலை நிறைய பூ வைத்த மனைவியுமாய் ஊருக்கு வந்த அருணாசலத்தை ஊர் வியந்து பார்த்தது.

ஊர் மாறவில்லை. உறவுகள் யாரும் உயரவில்லை. உபத்திரவம் கொடுத்த தாய்மாமனுக்கு கண் தெரிய வில்லை. ஆனால் ஓடிப்போன தந்தை ராமேஸ்வரத்தில் இருக்கிறார் என்று தெரிந்தது.

அவன் மனைவி அமிர்தவல்லி அவன் சிறு வயதுக் கதையைக் கேட்டு கண்ணீர் வடித்தாள். அவன் வாழ்ந்த வீட்டு தூசியை எடுத்து நெற்றியில் இட்டுக்கொண்டாள். ராமேஸ்வரத்துக்கு போய் அப்பாவைத் தேடிக் கண்டுப் பிடித்து வணங்க வேண்டும் என்றாள்.

அவசியமா என்று அருணாசலம் யோசித்தான்.

''நம்ம புள்ளைங்க நல்லா இருக்கணுமில்ல. ராமேஸ் வரம் போய் கடல் ஸ்நானம் பண்ணி சாமி கும்பிட்டா நமக்கு பொறக்கிற குழந்தைங்க நாம இப்ப இருக்கறதை விட நல்லா இருக்குமில்லை...?''

''அதெப்படி இருக்கும்'' அப்பா கேட்டார்.

சமுத்திரக் கரையில் சங்கர மடத்துத் தூணில் பழைய வேட்டியும் பரட்டைத் தலையுமாய் இருந்த அப்பாவை புருஷனும் மனைவியும் வணங்கிய போது ''கொடிது... கொடிது...வறுமை கொடிது அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை'' என்றார்.

புருஷனும். மனைவியும் அர்த்தம் தெரியாமல் விழித் தார்கள்.

''இவரு வாழ்க்கை என்னமோ ஆச்சு. எப்படியோ உசந்துட்டார் எங்க புள்ளைங்க இத்தினி கஷ்டப்படாம நல்லா வளரணும்'' அமிர்தவல்லி வேண்டுகோள் விடுக்க, அதெப்படி முடியும், என்று பதில் வந்தது.

அருணாசலம் வாழ்க்கையில் முதன் முறையாக திகைத்தான்.

''சாபமடா ஆறுதலை முறையாக வர சாபம். நம்ம குழந்தைங்க இளம் வயசுல கஷ்டப்பட்டே ஆகணும் கற சாபம். அதை நீயோ நானோ தீர்க்க முடியாது.''

''நான் ஆறாவது தலைமுறையா?''

''இல்லை, அஞ்சாவது.''

''ஐயோ...'' அமிர்தவல்லி மனம் நடுங்கிக் கூறினாள். எம் புள்ளையும் கஷ்டப்படுமா? இவுரு மாதிரி மூட்டை தூக்குமா? உங்களை மாதிரி வீட்டை விட்டு ஓடிப் போகுமா?''

''அப்படி போகக் கூடாதுன்னுதானே நான் இப்படி உக்காந்துருக்கேன். என்னோட வினை அறுக்கணும்னு தானே எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு இப்படி உக்காந்துருக் கேன். ஆனாலும்...''

''என்னப்பா ஆனாலும்...'' கத்தி விழற இடத்துல கட்டைவுழும்.''

''என் பசங்க நல்லா நிக்கணுமே''—அமிர்தவல்லி அரற்றினாள்.

''நிக்கும்...ரொம்ப நல்லா நிக்கும். நம்ம எல்லா ரையும்விட ரொம்ப உயர்ந்த இடத்துக்கு போகும் ''

''எனக்கு எதுனா சொல்லுங்கப்பா'' அப்பாவின் மீதிருந்த ஆத்திரம் எல்லாம் மறைந்து அருணாசலம் கை கூப்பினார்.

''உலகம்னா பகல் இருட்டு இருக்கும். இருக்கறது தான் நல்லது ஒரேயடியா வெளிச்சமோ, ஒரேடியா இருட்டோ ஆகாது.''

''ஆமாம்ப்பா.''

''சொல்லிட்டேன்.''

''என்னப்பா...''

''உனக்கு சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிட்டேன்.''

''என்கூட மெட்ராஸ் வந்துடேம்பா'' அப்பாவை அரை மனசாய்தான் அருணாசலம் கூப்பிட்டார்.

''மெட்ராஸு என் கால் கட்டை விரல் நுனில இருக்கு.''

''புரியலையே.''

''நீ துடிச்சா என் விரல் துடிக்கும். நீ சிரிச்சா என் விரல் சிரிக்கும், உனக்கு பசிச்சா என் விரலுக்கும் பசிக்கும். நான் என்னாத்துக்கு மெட்ராஸ் வரது? நீ போ. நல்லாரு.''

''போயிட்டு வான்னு சொல்லுங்களேம்பா.''

''நீ போ நல்லாரு'' சங்கர மடத்துக்கு உள்ளே போய் பெரிய வெங்கடாசலபதி படத்துக்கு சார்த்தியிருந்த கதம்ப மாலையைக் கேட்டு வாங்கி பந்தாய் சுருட்டி ஆழ முகர்ந்து அப்பா அமிர்தவல்லிக்குக் கொடுத்தார்.

''நான் தொங்க தொங்க தாலி கட்டிக்கிட்டு சுமங்கலியா போகணும்.''

அப்பா சிரித்தார். ''கட்டிக்கிட்டது போதும்னு நினைக்கற வரைக்கும் கழுத்துல தொங்கும் போய் வா.''

''அவளை மட்டும் போய் வான்னு சொல்றீங்க.''

''நான் சொல்லலை'' அப்பா கடல் பார்க்க உட்கார்ந்து விட்டார்.

அந்த செய்கையில், நீ பேசியது போதும் கிளம்பு. என்கிற அர்த்தம் இருந்தது. அருணாசலம் குழம்பிய

மனசாய் வீடு வந்தார். அமிாதவல்லி தெளிந்த மனசாய் மாமனாரை தெய்வத்தின் சாயலென்று தெரிந்து வந்தாள் அவர் பழைய படத்தை தூசுதட்டி வீட்டில் மாட்டினாள். அதைக் கும்பிட்ட பிறகே சமையல் வேலை செய்தாள். அம்மாவிடம் விஷயம் சொன்னாள்.

பொண்டாட்டிய வச்சு குடித்தனம் செய்யத் தெரியலை. அந்தாள் குறி சொல்லி எனக்கென்னா, குறி சொல்லாட்டி எனக்கென்னா?''

அம்மா அதுபற்றி அக்கறையே படவில்லை.

தம்பிகள் விவரம் தெரிந்து போய் தேடியபோது பெரியவர் கிடைக்கவில்லை. அமிர்தவல்லி சூலுற்றாள். மூத்தது பிள்ளை பெற்றாள். இரண்டு வருடம் கழித்து அடுத்தது ஒரு பிள்ளை பெற்றாள். இன்னொரு இரண்டு வருடம் கழித்து ஒரு பெண் பெற்றாள்.

சுமைகள் ஏற வியாபாரம் பெருகியது. வியாபாரம் பெருக சுமைகள் ஏறியது.

பனியாக்கள் முற்றிலுமாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட கொத்தவால் சாவடியில் கமிஷன் வியாபாரம் செய்வதே உத்தமம் என்று தோன்றியது. கடை போட பெருந் தொகை தேவைப்பட்டது. ஆனால் சிந்தாதிரிப்பேட்டை யில் சொந்த வீடு வாங்க முடிந்தது.

அருணாசலம் அம்மா சடக்கென்று ஒரு நாள் படி சறுக்கி மயக்கமானாள். ஆஸ்பத்திரியில் இறந்து போனாள். மூன்று பெற்று காதோரம் நரைத்து வீட்டுக்கு மூத்தவனாய் மாறிய அருணாசலத்தை அதற்குப் பிறகு அருணாசல முதலியார் என்று அழைத்தார்கள். கமிஷன் ஏஜண்ட், காய்கறி தரகு, நடைபாதை சங்க கௌரவ ஆலோசகர், காரணீஸ்வரர் கோயில் உற்சவக் கமிட்டி

உறுப்பினர், ரோட்டரி கிளப்பில் செயலாளர்-ஏதேதோ பதவிகள் ஒப்புக்கொண்டார். வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கல்யாணமான தம்பியும், கல்யாணமாகாத தம்பியும் வீடு கட்டிக் கொண்டார்கள். அண்ணனைக் கூப்பிட்டு விருந்து வைத்தார்கள். அண்ணன் குழந்தைகளுக்கு துணிமணி எடுத்துக் கொடுத்தார்கள்.

பெரியவன் ஆறாவது அடுத்தவன் நாலாவது, கடைசி தம்பி ஒன்றாவது என்று பந்தியில் உட்கார்ந்து கறி சோறு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இதுவா வறுமை...இளமையில் வறுமை...எப்படி வெட்டுது பாரு நம்ம பசங்க'' என்று அமிர்தவல்லிக்குக் காட்டியபோது அப்படிப் பார்க்கக்கூடாது என்று அமிர்தவல்லி சத்தம் போட்டாள்.

பார்த்த நேரம் மோசமான நேரம்.

அடுத்த தீபாவளிக்கு ஆறு லட்ச ரூபாய் வீட்டை அடகு வைத்து அவரே பட்டாசுக் கடை போட தீர்மானித்தார். யாரும் பாகஸ்தராக இருக்க வேண்டாமென்று உள்ளே தீர்மானம் வந்தது. பிறருக்கு உழைத்தது போதும், தனக்குத்தானே உழைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் வந்தது.

பட்டாசு வாங்க போகும்போது சிலோன் தமிழர்கள் சிவகாசியில் அவரை சந்தித்தார்கள். குட்டிமணி ஜெகன் குத்திக் கொல்லப்பட்ட நேரம் அது. தமிழர்களை சிங்களவர்கள் வெட்டிக்கொன்ற காலம் அது தமிழ்தேசம் அவர்களுக்காய் துடித்தெழுந்தது.

''என்னடா தம்பிகளா வேணும்.''

''வெடி மருந்து வேணும் எங்க போராட்டத்துக்கு வேணும். பட்டாசு கொடுங்களேன். நாங்க பிரிச்சு எடுத்துக்கறோம்?'

வெடி மருந்தாய் தரமாட்டார்கள் என்று புரிந்து கொண்டு கேட்டார்கள்.

''நீயே வாங்கிக்க வேண்டியது தானே.''

''எங்க பேரு வெளிய தெரியாம இருக்கறது நல்ல துங்க. அரசியல்ல எது நடக்கும்னு சொல்ல முடியாது. இன்னிக்கு ஆதரிக்கிற கவர்மென்ட் நாளை எதிர்க்கும்.''

''சரி...எத்தினிக்கு வேணும்.''

''பத்து லட்ச ரூபாய்க்கு வேணும்.'' பெட்டி பிரித்து காட்டினார்கள் மூச்சடைத்து போயிற்று.

''உங்களுக்கு கமிஷன் கொடுத்திர்றண்ணே பேக் பண்ணி ராமேஸ்வரம் எடுத்தாந்துருங்க.''

பத்து லட்சம் சரக்கு வாங்கி அதில் ஒரு லட்சம் தான் ஒதுக்கி கொண்டு ஒன்பது லட்சத்துக்கு கமிஷன் வாங்கி சரக்கை ராமேஸ்வரத்துக்கு கைமாற்றிக் கொடுத்து விட்டு காசோடு ஊருக்கு வந்தார்.

தமிழர்கள் எங்கே எப்படி செத்தாலும் இங்கே தீபாவளி குறை வர நடந்தது. சிந்தாதிரிப்பேட்டை வீட்டுக்கு பெட்டி பெட்டியாய் பணம் வந்தது.

பிள்ளைகள் படுக்கைக்குக் கீழே அப்பா வைத்த பணத்தை வியப்போடு பார்த்தார்கள். முகர்ந்து முகர்ந்து பீரோவில் அடுக்கினார்கள்.

''இதுங்களுக்கு ஏதாவதுபண்ணலாமே'' அமிர்தவல்லி கெஞ்சினாள்.

''இதுங்களுக்கு என்னா வேணும். உடுப்பும், சோறும் தானே. அதுக்கு எதுனா குறை இருக்கா. இப்பவே செயினு, மோதிரம்னு போட்டா பணத்து அருமை

புரியாது போயிடும். எனக்கு துட்டு எப்பவும் தேவைப் படும். இன்னிக்கு ஒரு லட்ச ரூபா அடுத்த வருஷம் முக்கா லட்சமா நிக்குது. அம்பதாயிரம் ரூபா கைல வச்சிக்கிட்டு மிச்சமெல்லாம் வியாபாரத்துல போடப் போறேன். சிலோனுக்கு மிளகா, தனியா, பருப்பு கேக்றாங்க அந்தப் பக்கம் திரும்பப் போறேன். நான் காசுக்கு வாங்கி கடனுக்கு தரப்போறேன். ஒரு படி பருப்பு இங்க பத்து ரூபா சிலோன்ல முப்பது ரூபா. என்விலை இருபது ரூபா. மூணு நாள்ல துட்டு ரெட்டிப்பாகும். துட்டை துட்டா வச்சுக்கறதுதான் நல்லது.''

அந்த நேரம் பாஸ்போர்ட் விசா எதுமில்லை. கள்ளத் தோணிக்கு நல்ல தோணி என்று பெயர் வந்து விட்டது.

காசாகத் தரமுடியாத போது தமிழர்கள் நகையாக தங்கமாக, சிங்கப்பூர் சரக்காக பண்டமாற்று செய் தார்கள்.

ஒரு சமயம் வீட்டில் நானூறு சவரன் நகை இருந்தது. அவைகளில் தாலிகளும் கூட இருந்தன

''தாலி வாங்கறது நல்லதா...'' அம்மா கவலைபட் டாள்.

''இது அவனுக்கு தாலி. எனக்கு தங்கம்'' அருணாசல முதலியார் வட இந்திய பனியா மாதிரி பேசினார்.

அந்த தாலிகளை உருக்கி விற்று காசாக்கினார். விற்ற காசுக்கு டீஸல், கெரஸின், அரிசி, பருப்பு, கோதுமை, மிளகாய் தனியா என்று கப்பலேற்றினார். எந்த லைசென்ஸுசும் இல்லாமல் துணிந்து ஏற்றுமதிசெய்தார். வெடிமருந்துக்கு மூன்று விலை தரப்பட்டது. பாறை வெடிகளை அங்கங்கே வாங்கி ஒரு லாரி லோடு ஏற்றி முல்லைத் தீவு போயிற்று.

காசு பீரோவில் எல்லா தட்டுகளிலும் இருந்தது. சிலோன் தமிழர்கள் சென்னையில் நெஞ்சு நிமிர்த்தி நடந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே பிரிவினை வந்து நடுத்தெருவில் சுட்டுக் கொண்டார்கள். தமிழகம் விழித்தது. இது சரியா என்று தலை சொறிந்து கொண்டது.

''உங்க சண்டைய உங்க ஊர்ல வச்சுக்கடா. இங்க எதுக்கு அடிச்சுக்கறீங்க'' என்ற முறையிட்டது.

அவர்கள் வீடிழந்தவர்கள் விலாசமிழந்தவர்கள். சிங்கள ராணுவத்துக்கு தந்தையும், தாயையும் பறிகொடுத்தவர்கள். தம்பியின் இடுப்பில் வெடி மருந்து கட்டி போலீஸ் ஸ்டேஷன் தகர்த்தவர்கள். கண் முன்னே தினம், தினம் சாவு பார்த்தவர்கள். சந்தோஷம் மறந்தவர்கள். சடங்கு சம்பிரதாயம் மறந்து போனவர்கள். செய் அல்லது செத்து மடி என்று கடைசி கட்டம் வந்து விட்டவர்கள்.

அருணாசல முதலியார் விலக முயற்சித்தார் வீட்டுக்கு வந்து ஈழத் தமிழர்கள் நெற்றிப் பொட்டில் துப்பாக்கி வைத்தார்கள்.

''எங்களை வச்சு சம்பாதிச்சேல்ல. இப்ப ஒதுங்கினா என்ன அர்த்தம்...எங்களுக்கு வெடிமருந்து வேணும்...'' கேட்டார்கள்.

''அதெல்லாம் முடியாது. எங்க கவர்மென்ட் தொந்தரவு பண்ணும்''

''சரி...அப்ப மிளகாய் கொடு. அரிசிகொடு. டீப் பொட்டலம், காபிப் பொடி, மருந்துசாமான் கொடு''

ஆறு லட்ச ரூபாய்க்கு அவர்கள் கேட்டது வாங்கினார். கள்ளத்தோணியில் ஏற்றினார். காசுக்கு காத்திருந்தார். தோணி புறப்பட்டுப் போயிற்று. பின்னால்

இன்னொரு தோணியில் தூரத்த துப்பாக்கியால் வானம் சுட்டார்கள். திரும்ப வேண்டியதாயிற்று.

''சரி...இருபது லாபத்தில் ஆறு நஷ்டம் என்று ஊர் திரும்ப மறுபடி வந்தார்கள்.

''தப்பு நடந்து விட்டது காசு இல்லை. சாமான் அவசியமாகியது. அதனால் அப்படி நடந்து கொள்ளும் படியாகி விட்டது.''

போராளிகளுக்கு உதவுவதில்லை என்று அவர் தீர் மானமாய் மறுக்க

''சரி...சிலோன் வியாபாரியை அழைத்து வருகிறோம் உதவி செய்'' என்றார்கள்.

ஆறு லட்சம் கடனை மூன்று தவணையில் அடைத் தார்கள் நகையாய் கொடுப்பதை மறுக்க வேண்டாம் என்றார்கள். இந்த முறை அவர்கள் கொடுத்தது கோவில் நகை.

எந்தக் கோவில் நகை என்று தெரியவில்லை. ஆனால் கோவில் நகை. அதை அமிர்தவல்லிக்கு அருணாசல முதலியார் காட்டவில்லை. அதே நேரம் அதை எங்கேயும் விற்க முடியவில்லை கை காசு போட்டு வாங்கிய சரக்கு கரை சேர்ந்து விட்டது அருணாசல முதலியார் அதற்கு மேல் வியாபாரம் தொடர முடியாமல் தவித்தார், ஒரு சிலோன் தமிழன் ஓடி வந்தான். போலீஸ் ரெய்ட் வரும் போலிருக்கிறது. நகையை அப்புறப்படுத்துங்கள் என்று பதறினான்.

சிந்தாதிரிப் பேட்டையிலிருந்து நகையை எடுத்து சௌகார் பேட்டை பழைய வீட்டில் வைத்தார்.

மறு நாள் வீடு உடைக்கப்பட்டு நகைகள் திருடுபோயி ருந்தன. இதைப்பற்றி எங்கும் சொல்ல முடியவில்லை.

எவரிடமும் பகிர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. நெஞ்சு குமைந்து எரிந்தது. நிரந்தரமாய் ஒரு துக்கம் இருந்தது. அருணாசல முதலியார் நாற்பத்தோரு வயதில் துக்கம் மறக்க குடிக்க ஆரம்பித்தார். அதிகம் குடித்ததால் கொத்தவால்சாவடி சேறில் விழுந்தார். வெள்ளைச் சட்டை அழுக்காகியது. வேட்டி கிழிந்து தொங்கியது.

6

தமிழனுக்கு குடிக்கிறவனைக் கண்டால் இளக்காரம் கேலி. வட இந்திய பனியாவுக்கு குடிக்கிறவனைக் கண்டால் ஒரு பயம், அருவறுப்பு. குடிப்பது, குடிப்பவர்களுக்கு நடுவே கூட பாராட்டப்பட்டதில்லை. குடித்துவிட்டு கன்னத்தில் அறைபவனை குடிப்பவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இன்னொருமுறை குடிக்கக் கூப்பிடுவதில்லை. குடிக்காரர்களிலேயே மிகக் கேவலமானவன் கம்பெனி இல்லாது குடிப்பவன்தான்.

பேசக்கூட ஆள் இல்லாமல் குடிக்கிறோமே என்கிற வேதனை போதை ஏறியதும் அதிகம் பேச வைக்கிறது.

''தம்பி இங்க வாப்பா...நீ படிச்ச புள்ளதானே...ஈழத் தமிழனைப் பத்தி என்ன நினைக்கிற சொல்லு...''

தடுத்து நிறுத்தப்பட்டவன் அவரை தீர்க்கமாய் பார்த்தான்.

''எனக்கு ஒன்னும் தெரியலை'' என்றான்.

''தெரிஞ்சதை சொல்லு'' அவர் ஊக்கப்படுத்தினார்.

''ஒரு சைடு பார்த்தா அநியாயமா சாவறாங்களேன்னு கவலையா இருக்கு. இன்னொரு விதத்துல

பார்த்தா இங்க வந்து அடிச்சுக்கிறாங்களேன்னு கவலையா இருக்கு.''

''திருட்டுப் பசங்க...'' அருணாசலம் கத்தினார்.

''தப்பா பேசாதீங்கய்யா.''

''பேசுவேன். ஊர் பொம்பளை தாலி அறுக்கிற திருட்டு பசங்க.''

''ஆயிரம் பேர்ல ரெண்டு பேர் திருடிருப்பான். அதுக்காக எல்லாரையும் சொல்லிடறதா?''

''நான் சொல்றேன் அத்தினி பேரும் கெட்ட பசங்க.''

''அவனவன் உயிருக்கு துணிஞ்சு போராடிட்டிருக்கான். நீங்க அசிங்கமா குடிச்சுப்புட்டு பேசறீங்களே.''

''நான் குடிக்கிறதுக்கே அவன்தான்டா காரணம்.''

தள்ளாடி அவன்மீது மோதினார். அவன் நிலைமை சரியில்லை என்று நகரத் தலைப்பட்டான்.

''என்னை அநியாயமா ஏமாத்திட்டீங்களேடா பாவிகளா...'' அவனைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினார். அவன் தடுத்து நிறுத்தினான்.

''நீ ஈழத் தமிழன்தானே...'' அவன் சட்டையை கொத்தாய் பிடித்துக் கொண்டார். ''மெட்ராஸ்ல தமிழன் எங்கடா இருக்கான். மெட்ராஸ்ல இருக்கறவனெல்லாம் சேட்டு கம்மனாட்டிங்கதான். தமிழன்னா மதுரைல இருக்கறவன்தான் தமிழன்.''

''யோவ் சட்டையை விடுய்யா.'' அவன் உதறினான்.

''நான் மதுரை தமிழன்டா.''

''குடிச்சுட்டு பேசறதுல இருந்தே தெரியுதே.'' அவன் கை உதறினான்.

"டேய், நீ என்னைச் சொல்லு, என் ஊரைச் சொல்லாத."

"நான் சொல்றது இருக்கட்டும். நீ உன் ஊரைச் சொல்லாத இப்ப நீ ஊரைச் சொன்னா உன் ஊருக்குத் தான் அசிங்கம்."

அவன் அவர் கையை உதறி தெருவில் ஓடினான். அருணாசல முதலியார் துரத்திக் கொண்டு ஓடினார்.

சாமி நகைய குடுத்துட்டு ஏமாத்திட்டியேடா பாவி என்று பின்னால் ஓடினான். தடுக்கி விழுந்தார்.

"டேய்... நீ எங்கிட்டருந்து தப்பிக்க முடியாது. நான் மதுரைக்காரன்" என்று கத்தினார்.

கொத்தவால் சாவடி பனியாக்கள் பயந்து கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டார்கள்.

"அருணாசல முதலியார் சரியில்லை. அவர்கிட்ட வச்சுக்காதே" என்று ஒருவருக்கொருவர் போன் போட்டு சொன்னார்கள். வீட்டில் வந்தும் உரக்கக் கத்தினார். அவர் வீதி வீட்டுக்குள் எட்டிப் பார்த்து சிரித்தது. அவரைப் பற்றி எல்லோருக்கும் இழிவாய் தோன்றியது.

குடிக்கு கவலை காரணம். கவலைக்கு குடி காரணம் கமிஷன் ஏஜன்டான அவரை கொத்தவால் சாவடி சுத்த மாய் புறக்கணித்தது. பெரிய தொகை புரட்ட முடிய வில்லை. அதனாலென்ன சிறு தொகைக்கு வியாபாரம் செய்வோம் என்று நடை பாதைக்காரர்களுக்கு கடன் கொடுக்க அவர்கள் காசு இல்லை என்று கண்ணீர் விட்டு அழுது குவார்ட்டர் பாட்டிலைக் கொடுத்தனுப்பினார் கள். குடித்து ஆடும்படி செய்து விட்டு உன் கடனை நேத்திக்கே குடுத்துட்டேனே குடிச்சுட்டு எங்க வுட்டுட் டியோ" என்று பொய் சொன்னார்கள்.

அதட்டி கேட்டபோது அம்பது பேர் முன்னால் கற்பூரம் ஏற்றி சத்தியம் செய்தார்கள்.

ஏழைகளுக்கு சின்னப் பணக்காரன் மீது எப்போதும் கோபம் உண்டு. நம்ம மாதிரி மூட்டை தூக்கினவன் தானே என்று இளக்காரம் உண்டு. அவர் போட்ட காசு பல இடங்களிலும் முடங்கியது. வீடு அடமானம் வைத்து அடுத்த முறை பட்டாசுக்கு பணம் கட்டி விட்டு வீடு வந்தார் வந்து உறங்கிய மறுநாள் சிவகாசியில் தீ விபத்து, இருபது பேர் மரணம் என்று சொன்னார்கள், அவர் காசு கொடுத்திருந்த புதுக்கம்பெனி வெறும் கருப்புச் சாம்பலாய் கிடைத்தது. அவன் தன் வீட்டை அடகு வைத்து கம்பெனி துவக்கியிருந்தான். அவன் போதாத காலம் தீப்பற்றிக் கொண்டது. சிவகாசியில் குழந்தைகள் வேலை செய்யும் கொடுமை பற்றி பத்திரிகைகள் குற்றம் சொல்லின. செத்துப் போனவர்களில் எட்டுப் பேர் குழந்தைகள் என்று குற்றம் சாட்டின. அரசாங்கம் விழித்துக் கொண்டு எல்லா தொழிற்சாலைகளிலும் சோதனை போட சிவகாசியே ஒரு மாதம் உடைந்து போயிற்று.

இருக்கிற காசை இறந்தவர்க்கும், கைகால் இழந்தவர்க்கும் நஷ்ட ஈடாய் கொடுத்து விட்டு அந்த பட்டாசு தொழிற்சாலை முதலாளி காணாமல் போனான். ஒரு மாதம் கழித்து மஞ்சள் நோட்டீஸ் கொடுத்தான். ஒரு பைசாகூட திருப்பித்தர முடியாத நிலையில் இருப்பதாகச் சொன்னார்.

அருணாசலம் பித்துப் பிடித்தவன் போல் ஆனார். அதிகம் குடித்தார். குடிக்க வேண்டாம் என்று தடுத்த மனைவியை செருப்பால் அடித்தார். குழந்தைகளை நெஞ்சில் கை வைத்து பின்னே தள்ளினார்.

தம்பியும் அம்மாவும் அடிபடுவது காணாது மூத்தபிள்ளை கத்தி எடுத்துக் கொண்டு அவர் மீது

பாய்ந்தது. அருணாசலம் அவன் மீது பாய்ந்து கத்தியைப் பிடுங்கிப் போட்டு வெறியோடு பெல்ட்டால் அடித்தார். மூத்தவன் அடி தாங்காமல் மயங்கி விழுந்தான்.

பிள்ளை செத்துப் போய்விட்டான் என்ற பயத்தில் ஊரை விட்டு ஓடினார். எங்கோ குண்டூர் பக்கம் மிள காய் மார்க்கெட்டிலிருந்து இப்போதைக்கு வைத்து கொள்ளுங்கள் என்று ஆயிரம் ரூபாய் அனுப்பினார் மெல்ல, மெல்ல வறுமை அந்தக் குடும்பத்தைத் தழுவிக் கொள்ள ஆரம்பித்தது. வீடு கடனில் மூழ்கியது. வேறு வழியில்லாமல் மதுரைக்கு அடுத்து உள்ள சொந்த கிரா மத்தில் குடி பெயர்ந்தது. அப்பா வளர்ந்த வீட்டில் அந்தப் பாழடைந்த ஓட்டுக் கூரைக்குக் கீழ் அந்தக் குடும்பம் தன்னை பத்திரப்படுத்திக் கொண்டது.

அவர்கள் நிலை கண்டு ஊர் முதலில் ஆச்சரியப் பட்டது. பிறகு பரிதாபப்பட்டது

''அருணாசலம் துடியான ஆளுப்பா...எங்கயாவது போய் எதுனா செய்துட்டு கொண்டு வருவான். முன்ன மாதிரி அடபுடான்னு பேசிடாதீங்க.'' அந்தக் குடும்பத் துக்கு முடிந்த அளவு கடன் உதவி செய்தது.

ஆனால் மூன்று மாதமாகியும் அருணாசல முதலியார் வரவில்லை. காசும் அனுப்பவில்லை, ஊர் பின் வாங்கி யது. உறவுகள் புறம் பேசின. ஒரு வருடம் ஆகியும் தகவல் இல்லாததால் ஊர் கரித்துக் கொட்டியது.

''என்னத்துக்குடா படிப்பு எதுனா வேலை செய் யேன்டா...'' என்று மூத்தப்பிள்ளைக்கு கட்டளை யிட்டது.

மதுரை பஞ்சாலையில் பையன் பஞ்சு பொறுக்கி னான். அம்மா சட்டம் சுற்றினாள். அமிர்தவல்லி தாலி தவிர அத்தனை நகையும் அடகு வைத்தாள். பிறகு

இரண்டாவது பிள்ளை கல்லூரி படிப்புக்கு என்று தாலி யையும் அடகு வைத்தாள்.

கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது.

அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை.

வீட்டில் ஒரு பிடிகூட அரிசியில்லாத ஒரு விடியல் வேளையில் அமிர்தவல்லி மாமனாரின் படத்தை வைத்துக் கொண்டு அழுதாள்.

''உம்ம வாக்கு பலிச்சிருச்சே...உம்ம வாக்கு பலிச்சி ருச்சே, நீங்க சன்னியாசியா போயும் சாபம் தீரலியே'' என்று அழுதாள்.

அன்று கல்கத்தாவிலிருந்து மூவாயிரம் ரூபாய்க்கு தந்தி மணியார்டர் வந்தது. வாங்கின கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுத்தது போக ஒரு மாதம் அந்த வீடு ஒழுங் காய் சாப்பிட்டது.

அப்பா எதுவும் செய்து எப்படியாவது காசுகொண்டு வருவார் என்று பிள்ளைகள் நம்பினார்கள். மறுபடியும் காசு வரும் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் காசும் வரவில்லை. ஆளும் வரவில்லை.

மறுபடியும் குடிச்சிட்டுதான் அலையறான். முன்ன மெட்ராஸ்ல அலைஞ்சான். இப்ப கல்கத்தாவுல அலைய றான். அவ்வளவுதான் வித்தியாசம்

ஒருநாள் விடியலில் வீட்டுத் திண்ணையில் யாரோ படுத்திருப்பது பார்த்து அம்மா மூத்த பிள்ளையை எழுப் பினாள். மூத்தவன் கம்பளியும் தாடியுமாய் கிடந்த கிழவரை உலுக்கி எழுப்பினான். எழுந்ததும்தான் தெரிந்தது அது அப்பா என்று.

உள்ளே கூட்டிப் போகும் போதுதான் தெரிந்தது இடது கை இடதுகால் ஸ்வாதீனமில்லை என்பது

உள்ளே விசாரித்த பிறகுதான் தெரிந்தது. கல்கத்தாவில் உதைத்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்பது. அவர் பையைச் சோதனை போட்டதில் சில உடைகளும் அரை பாட்டில் பிராந்தியும்தான் இருந்தன.

இனி குடிக்கவே கூடாது என்று மூத்தவன் சத்தம் போட்டான். அமிர்தவல்லி சத்தியம் வாங்கினாள். இரண்டு பேரும் வேலைக்கு போன பிறகு அவர் சாமி உண்டியலை உடைத்துபின் வழியே அடுத்த கிராமத்துக்கு போய் குடித்துவிட்டு ஊர் கூட்டினார். ஊர் அவரை பேச தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்த்தது. அவர் வாழ்ந்த கதையும், வீழ்ந்த கதையும் அடடா...அப்படியா...அப்புறம் என்னாச்சு என்று ரசித்து கேட்டது.

''கல்கத்தாவுல எதுனா குடித்தனம் வச்சிருக்கியா இல்ல, குண்டூர்ல எதுனா வுட்டுட்டு போயிட்டியா?''

ஆனால் அப்பா ராமன் எத்தனை குடித்தாலும் ஏக பத்தினி விரதன். அமிர்தவல்லி என்ற மனைவியைத் தவிர வேறு யாரையும் அண்டவிடாதவன். அந்த ஒரு நல்ல குணம் தவிர வேறு எதுவும் சொல்லிக் கொள்வது போல இல்லை. எத்தனை முறை சத்தியம் செய்தாலும் அவரால் குடிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவர் லட்சம் லட்சமாய் சம்பாதித்த கதைகளை நாலு பேருக்கு நடுவே சொல்லிக் கொள்ளாமல் அவரால் இருக்க முடியவில்லை. தம்பிகளுக்கு கடிதம் எழுதினார். அவர்கள் வந்து பார்த்து கொஞ்சம் காசு கொடுத்தார்கள்.

''எனக்கு சோத்துக்கு காசு குடுக்காதடா சொந்தமா தொழில் பண்ணறதுக்கு எதுனா குடு.''

''உங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லையே...எப்படி வியாபாரம் பண்ண முடியும்?''

''நீ அம்பதாயிரம் ரூபா தரேன்னு சொல்லு. நான் கட்டை வச்சு நடந்து காட்டறேன்.' ரெண்டு தம்பி களும் கூடிப்பேசி ஆளுக்கு இருபதாயிரம் என்று காசு கொடுத்துவிட்டு போனார்கள்.

அருணாசல முதலியார் இரண்டாவது பிள்ளையைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு வெள்ளைச் சட்டையும் வெள்ளை வேட்டியுமாய் அவன் தோளில் கை வைத்தபடி மதுரை மார்க்கெட்டுக்கு மல்லிகைப்பூ வியாபாரத் துக்குப் போனார்.

ஆறுமணிக்கு மார்க்கெட்டுக்கு வந்த பூவை ஒன்ப தரை மணிக்கு ஏர்ப்போர்ட்டுக்கு அனுப்பிச்சா ஒரு கூடைக்கு அஞ்சு ரூபா. நிக்குது. இருநூறு கூடைகள் வாங்கினார்.

போன் போட்டு பிள்ளையிடம் ஏரோபிளேன் கிளம்பி விட்டதா என்று கேட்கச் சொன்னார். விமானம் ஒழுங்காகக் கிளம்பி விட்டது. இவர் வாங்கிய மல்லி ஏர் போர்ட் போகவில்லை மூன்று சக்கரடெம்போ முன் பக்கம் பஞ்ச்சராகி எதிர் வண்டியில் முட்டி குப்புறக் கிடந்தது. இவர் மல்லிகைப்பூ மதுரையின் பதினொரு மணி வெய்யிலில் மலர்ந்து மங்கிப் போயிற்று.

''நீ போ வரேன்'' பிள்ளையை வீட்டுக்கு அனுப் பினார். மறுபடியும் காணாது போனார்.

ஒரு வாரம் கழித்து ராமேஸ்வரத்தில் அவர் இருப்ப தாக தகவல் வந்தது. தம்பிகளுக்கு தந்தி பறக்க அவர்கள் தேடி கொண்டு வந்தார்கள்.

''அப்பா சாமியாராயிட்டாரா?'' இரண்டாவது பிள்ளை ஆவலாகக் கேட்டான்.

''உங்கப்பனா ... சாமியாரா ... அதுக்கு ஒரு யோக்கி யதை வேணும்டா. சாராயக் கடைல இருநூத்தி

நாப்பது ரூபா கடன் அடைச்சுட்டு இவரைக் கூட்டி வரோம்'' சீறினார்கள்.

''குடிக்கலேன்னு சொல்லுங்கண்ணே. உங்க குடும்பத்துக்கு எதுனா செய்யறோம்.''கட்டளை போட்டார்கள்.

அப்பா மறுபடி சத்தியம் செய்தார். நாலுநாள் குடிக்காமல் இருந்தார். ஆனால் அவர்களிடமிருந்து உதவி எதுவும் வரவில்லை.

வீடு மறுபடியும் திண்டாடியது. அப்பா இந்தமுறை பித்தளை தவலையை எட்டு ரூபாய்க்கு விற்று குடித்து விட்டு வந்தார். ''இருவது வருஷத்தல எழுவது லட்சரூபா சம்பாதிச்சவன்டா'' என்று ஏதோ கணக்கு சொன்னார். அவர் கணக்கு யாருக்கும் புரியவில்லை. அவர் குடிப்பதை எவராலும் நிறுத்த முடியவில்லை.

வெற்றி போதையான விஷயம் வெற்றி போதை இல்லாதபோது தோல்வியைத் தாங்கமுடியாதவர்களுக்கு வேறு போதை தேவைப்படுகிறது. வேறு போதை வந்து விட்டால் வெற்றி என்கிற போதை வரவே வராது.

கடைசி வரை அருணாசலத்துக்கு வெற்றி என்கிற போதை வரவேயில்லை. குடி குடலைக் கெடுத்தது. நரம்பைத் தாக்கியதும் படுக்கையில் கிடத்தியது. ஆனால் படுத்துக் கொண்டிருந்த போதும் இடது காலை மடித்து வலது காலை அதன் மீது வைத்து, ''எங்கிட்ட மட்டும் ரெண்டு லட்ச ரூபா குடுங்கடா...மறுபடியும் முதலியாரா நின்னு காமிக்கிறேன்.எனக்கு நோய் உடம்புல இல்லடா, மனசுல. எனக்கு மருந்து ஊசில இல்லடா, பணத்துல இருக்கு ஒரு கட்டு நூறு ரூபா கொண்டாந்து என்னை மோந்து பாக்கச் சொல்லு, நான் எழுந்து நின்னுடுவேன். ஒரு பொட்டில பணம்.கொண்டாந்து வை. நான் எழுந்து நடப்பேன். நானூறு பவுன் நகை பாத்திருக்கியாடா நீ. நான் மூட்டை கட்டி பரண்ல வச்சிருந்தேன். ஆயிரம்

பேருக்கு சோறு போட்ட கைடா இது அறுவத்துமூவர்க்கு மோர் ஊத்தின கை இது. தேர் அன்னிக்கு பத்து கூடை புட்டு தூக்கின தோளு இது. அமிர்தவல்லி எதுனா துட்டு கிடைச்சா புட்டு பண்ணேன். சாப்பிடணும் போல இருக்கு. கூரை பார்த்து பேசுவார். தன் நிழலைப்பார்த்து பேசுவார். காரை பெயர்ந்த சுவரைப் பார்த்து பேசுவார் ஒருநாள் பேசவில்லை. ஆனால் கால்மீது கால் மட்டும் இருந்தது. எடுத்து கீழே இறக்கும்போது மறுபடி கால் மேலே போகவில்லை. பிரிந்து எதிர்எதிர் திசை பார்த்தது. அப்பா, மூன்று குழந்தைகளுக்கு அப்பா, மூட்டை தூக்கிய அருணாசல முதலியார் இடது கையாலும் வலது கையாலும் காசு சம்பாதித்த அருணாசலம் முதலியார் இறந்து போனார். அவர்களைவிட்டு பிரிந்து போனார். இந்தப் பிரிவு நிரந்தரப் பிரிவு.

எத்தனைதான் குடிகாரனாய் இருந்தாலும் அந்த வீட்டாரால் தாங்க இயலாத பிரிவு.

கோவிந்தராஜன் எனக்கு கதை சொல்லிவிட்டு கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான். ஓடும் ரயில் கம்பியில் முகம் புதைத்துக் கொண்டான். விக்கி விக்கி அழத் துவங்கினான்.

"சீனு சார், அவரை எல்லாரும் குடிகாரன்றாங்க சார்...அவர் தோத்துப் போய் தவிச்சதையே குத்தம் சொல்றாங்க. மூட்டை தூக்கினவரு லட்சம் லட்சமாய் சம்பாதிச்சது மறந்து போயிட்டாங்க சார். ஆனா எங்களால அதை மறக்க முடியலை சார்.

"ஒவ்வொரு நாள் ராத்திரியும் சாப்பிட்ட பிறகு தோல்பையைத் திறப்பார். நான் அண்ணன், தங்கச்சி மூணு பேரும் அவரைச் சுத்தி உக்காந்துப்பம். பத்து ரூபாய் எல்லாம் நான் அடுக்குவேன் அஞ்சு ரூபாயா தங்கச்சி அடுக்கும். ரெண்டு, ஒன்னு சில்லரை எல்லாம்

அண்ணன் எண்ணுவான். அப்பா அம்பதும் நூறும் எடுப்பாரு. இருவது ரூபா அம்மா எடுப்பாங்க. சில சமயம் சரியா எண்றதுக்கு ஒன்னவர் ஆயிடும் சார்.

ஒருநாள் எழுவத்தெட்டாயிரத்து தொள்ளாயிரத்து நாப்பது எடுத்தோம் அன்னிக்கு ஆளுக்கு நூறு ரூபா கொடுத்தார். இப்படி பல நாள் காசு எண்ணிருக்கோம். சார். எப்படி போச்சுன்னே தெரியலை இது சாப மான்னே தெரியலை.

''ஆறு தலைமுறை சாபம்னு எங்க தாத்தா சொன்னாராம் நான் ஆறாவது தலைமுறை நான் கஷ்டப் பட்டுட்டேன். பள்ளிக்கூடத்துல மதிய உணவுத் திட்டத் துல சாப்பிட்டு வளர்ந்தவன் சார். எங்கப்பாவக் கூட நான் மறந்துடலாம். ஆனா பகல் சோறு போட்டாரே... பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவரை மறக்கவேமாட்டேன். அந்த சோறு இல்லைன்னா செத்துட்டிருப்பேன் சார். அதுக்குத்தான் பள்ளிக்கூடம் போனேன். அதனால் தான் படிச்சேன் இல்லேன்னா நானும் பஞ்சு பொறுக்கப் போயிருப்பேன் சார் பி.காம் முடிச்சுட்டு சினிமாவுக்கு வந்துருக்கவே முடியாது சினிமாக்கு போறியா...சினிமா வும் ஒரு சூதாட்டம் போ...போய் ஜெயிச்சுட்டு வா. தோத்துட்டு வராதே ஜெயிச்ச காசை என்னுதில்லைன்னு எங்கயாவது கொடுத்துரு எங்கயாவது கொடுப்பானேன் என்கிட்ட கொடுத்துருன்னு சித்தப்பால்லாம் சொன் னாங்க

அப்பாவ கடைசி நேரத்துல வந்து பார்க்கலை சார் மருந்துக்கு காசு கேட்டப்ப முடியாதுன்னுட்டாங்க. நான் மாசம் ஆயிரம் ரூபா அனுப்பினேன். அதுலதான் மருந்து வாங்கினாங்க.

''ஆனா அப்பாவுக்கு மருந்து ரெண்டு லட்ச ரூபாய். என்னால ரெண்டு லட்ச ரூபா அப்பாக்கு தரமுடியலை.

இந்தாங்கய்யா போய் வியாபாரம் பண்ணுங்க... அப்ப டீன்னு அனுப்ப முடியலை.

இந்தப் படம் பார்த்துட்டு எனக்கு ரெண்டு படம் புக் ஆயிருக்கு சார் ரெண்டு படத்துக்கும் ரெண்டு ரெண்டு லட்ச ரூபா சம்பளம் பேசியிருக்கேன். பத்தாயிரம், பத்தாயிரமா இருபதாயிரம் அட்வான்ஸ் வாங்கியிருக் கேன். முதப்படத்து சம்பளமா எழுபத்தஞ்சாயிரம் செக் வச்சிருக்கேன் ஒரு மாசம் முன்னாடி இந்த காசு கொடுத் திருந்தா கூட எங்கப்பா எழுந்து நின்னுருப்பாரு.

ஆனா அவர் செத்துட்டிருக்கற நேரத்துலதான் இந்த மூணு காசும் என் கைக்கு கிடைச்சுது.

எனக்கு இப்ப பயமா இருக்கு சார். எத்தனை ஜெயிச் சாலும் நானும் ஒன்னுமில்லாத சாவேனோன்னு பயமா இருக்கு. அப்ப எதுக்கு ஜெயிக்கணும். ஏன் போராட ணும்னு கேள்வி வருது.

ஆறு தலைமுறை சாபமாம். நல்லவேளை எனக்கு கல்யாணமாகி புள்ளை பொறந்தா அவன் இப்படி இருக்க மாட்டான். அவன் இப்படி இருக்க விட மாட்டேன் இப்பவே தீர்மானம் பண்ணிட்டேன் இந்த எழுபத்தஞ்சாயிரம் என்னதுல்லன்னு தீர்மானம் பண் ணிட்டேன். இந்த இருபதாயிரத்துலதான் எங்கப்பா காரியம் நடக்கும். இவ்வளவுதான் இருக்குன்னு சொல்லிடு வேன். இன்னும் படம் வந்து அது நல்லா ஓடி காசு வந்தா அம்மாவை மெட்ராஸுக்குத் கூட்டிக்கணும். அண்ணனை மானேஜரா போட்டுக்கணும். தங்கச்சிக்கு கல்யாணம் பண்ணணும் நல்லதோ கெட்டதோ நாம பிரியக் கூடாதுன்னு சத்தியம் வாங்கணும்.

இது என் காசில்லை...இது என் காசில்லைன்னு கடைசி காலத்துக்கு சேர்த்து வைக்கணும். பத்து வருஷ டெபாஸிட், இருபது வருஷ டெபாஸிட்னு முடக்கி வைக்கணும்.

ஜெயிச்சாலும் பயமா இருக்கு ஜெயிக்கலேன்னாலும் பயமா இருக்கு எனக்கு மட்டும்தான் இப்படியா? எல்லார் வாழ்க்கையும் இப்படித்தானா? எங்கப்பா நல்லவர் சார். லட்ச லட்சமா சம்பாதிச்சவர் சார்.'' அவன் பேசிக் கொண்டிருக்க நான் மெளனமாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இரண்டு பேரும் எப்பொழுது தூங்கினோம் என்று தெரியவில்லை.

மதுரையில் என்னை வரவேற்க மாலையோடு இலக்கிய நண்பர்கள் காத்திருந்தார்கள். கோவிந்தராஜனை அடையாளம் கண்டுகொண்டார்கள். மதுரை விநியோகஸ்தர் அவனுக்கு கார் எடுத்து வந்திருந்தார்.

'இது நல்லது தம்பி ரொம்ப நல்ல சகுனம் இது. சினிமா சென்டிமென்ட், பொய்யா போனதா சரித்திரமே இல்லை. முதப்படம் வெளியிடற சந்தோஷத்தின்போது துக்கத்துல இருந்தவங்கெல்லாம் கடைசி முட்டும் ஜெயிச்சாங்க...ஓஹோன்னு வந்துருக்காங்க. நான் ஆறேழு பேரை சொல்ல முடியும் அது இப்ப வேணாம் மனசு கலங்காம வண்டி எடுத்துட்டுபோய் நடக்கறது பாருங்க. அப்புறம் யாரோ ஒரு பெரியவரு உங்க பேரைச் சொல்லி கேட்டுக்கிட்டே இருந்தார். உங்க உறவா என்னன்னு தெரில்லை. ஆனா ரொம்ப தள்ளாட்டம். அதோ... அதோ அங்க இருக்கறவருதான்.

ஒரு பெரிய கர்டரின் பக்கத்தில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த கிழவரை விநியோகஸ்தர் அடையாளம் காட்டினார். கோவிந்தராஜன் உற்றுப் பார்த்தான் ஹா என்று வியந்தான்.

''சீனு சார்...எங்க தாத்தா'' என்று கத்தினான்.

நான் நண்பர்களிடம் பெட்டியைக் கொடுத்துவிட்டு கோவிந்தராஜனோடு விரைந்தேன். கிழவர் தொலைதூரம் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

''ஐயா, நீங்க யாரு? என்னைத் தேடினீங்களாமே... நீங்க அருணாசல முதலியாரின் அப்பாதானே? நான் அவர் பிள்ளை.' உரக்க கோவிந்தராஜன் கத்தினான். கிழவர் என்னையும் அவனையும் மாறிமாறி பார்த்தார்.

''கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது'' என்றார். எச்சில் விழுங்கினார்.

''அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை'' என்றார் மறுபடியும் நிறுத்தினார் வானம் பார்த்தார்.

''அதனினும் கொடிது...' ...என்னை நோக்கி உற்றுப் பார்த்தார்.

''முதுமையிற் செல்வம்'' நான் வாக்கியம் முடித்தேன்.

சிரித்தார்.

''சேர்த்து வச்சு என்னா பண்ணப் போற...தின்ன முடியாது. தூங்க முடியாது. என்னா பண்ணப்போற சொல்லு...''

''என்னா பண்ணச் சொல்றீங்க'' கோவிந்தராஜன் குரலில் ஒரு கோபம் இருந்தது.

''சும்மா இரு'' அவர் சொன்னது கோவிந்தராஜனுக்கு விளங்கவில்லை.

பணம் இருந்தாலும் இல்லாதுபோனாலும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும் என்பது அதற்கு அர்த்தம் என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. சும்மா இரு என்று யாருக்கு விளக்கினாலும் சும்மா இருக்க மாட்டார்கள்.

அதெப்படி சும்மா இருக்கறது? சும்மா இருந்தால் சோறு கிடைக்குமா என்று சண்டைக்கு வருவார்கள்.

சோம்பேறிதான் சும்மா இருப்பான் என்று கொக்கரிப்பார்கள்.

சும்மா இரு என்பது உடம்பையோ, புத்தியையோ சொன்ன விஷயமல்ல. சும்மா இருக்கச் சொன்னது மனசை. வெற்றியிலும், தோல்வியிலும் மனசை விலகியிருக்கச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையிது.

கோவிந்தராஜன் அப்பாவால், அந்த அப்பாவின் மனசால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. ஜெயித்ததுதான் என்றும். தோற்றதுதான் என்றும் தன்னால் இதற்குப் பிறகும் ஜெயிக்க முடியும் என்றும் மூன்றுவித நினைவுகளால் அலைகழிக்கப்பட்டார்.

ஜெயித்தது கடந்த காலம் தோற்றது நிகழ்காலம் ஜெயிக்க முடியும் என்கிற நினைப்பு எதிர்காலம். மனசு மூன்று காலங்களிலும் எல்லோருக்கும் எப்போதும் ஊசலாடிக் கொண்டே இருக்கிறது.

எது நிகழ்காலமோ அங்கு மட்டும் இருப்பதே சும்மா இருத்தல். இந்த வினாடி நிகழ்காலம், அடுத்த வினாடியில் இந்த வினாடி இறந்த காலம், ஒவ்வொரு வினாடியும் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டேயிருத்தல் சற்று கடினமான காரியம்.

''சும்மா இரு சொல் அறவென்றலுமே

அம்மா பொருளொன்றும் அறிந்திலனே''

எல்லாம் தெரிந்தவர்கூட சும்மா இருத்தல்பற்றி தெரியவில்லை என்று புலம்பியிருக்கிறார்கள்.

கோவிந்தராஜன் அந்தக் கிழவரை உயர்த்தி, ''அப்பா போயிட்டாரு, கரையேத்திட்டு வரலாம், வாங்க'' என்று கூவினான்.

அந்தக் கிழவர் கை உதறினார்.

''அத பார் தண்டவாளத்துக்கு நடுவுல புல்லு. யாரதுக்கு சோறு போடறது. நான் பார்க்கணும் நீ போ'' என்றார்.

கோவிந்தராஜன் அவரை வெறித்துப் பார்த்தான்.

''நான் உங்களை மெட்ராஸ்லே பார்க்கறேன் சார்.'' என்னை நோக்கி கைகூப்பினான். பெட்டியோடும், விநியோகஸ்தரோடும் நடந்து போனான்.

எனக்கு போட நீட்டிய மாலையை நான் நண்பர்களிடமிருந்து வாங்கி அந்தக் கிழவருக்கு போட்டேன்.

அந்தக் கிழவர், ''அங்க பார்...தண்டவாளத்துக்கு நடுவுல ஒரு புல்லு. அதுக்கு யார் சோறு போட்டது. எந்த அப்பா அதுக்கு சம்பாதிச்சு கொடுத்தது...யாரு காயம்படாத காப்பாத்தறது. அதுக்கு அப்பா இல்லை. அம்மா இல்லை. தானா வளருது. அப்பா அம்மான்னு எதுனா இருந்தாலும் அதுபத்தி தெரியாத வளருது. உனக்கு தெரியுதோ... அதப்பார் தண்டவாளத்துல புல்லு...''

நான் மௌனமாய் நின்றேன். அவர் சொன்னது எனக்கு புரிந்தது போலிருந்தது. உங்களுக்குப் புரிகிறதா என்று கேள்வி கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

—(முற்றும்)—

கிருஷ்ண
அர்ஜுனன்
பாலகுமாரன்